

မှတ်မှတ်: အရှုပ်တော်ပုံ

နှင့်

လိမ်လည်နည်းဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

Handwritten Burmese text: ၇၇၇, ၇၇၇, ၇၇၇, ၇၇၇, ၇၇၇, ၇၇၇, ၇၇၇, ၇၇၇

မာတိကာ

မုတ်ပုတီးအရှုပ်တော်ပုံနှင့်

လိမ်လည်နည်းဝတ္ထုတိုများ

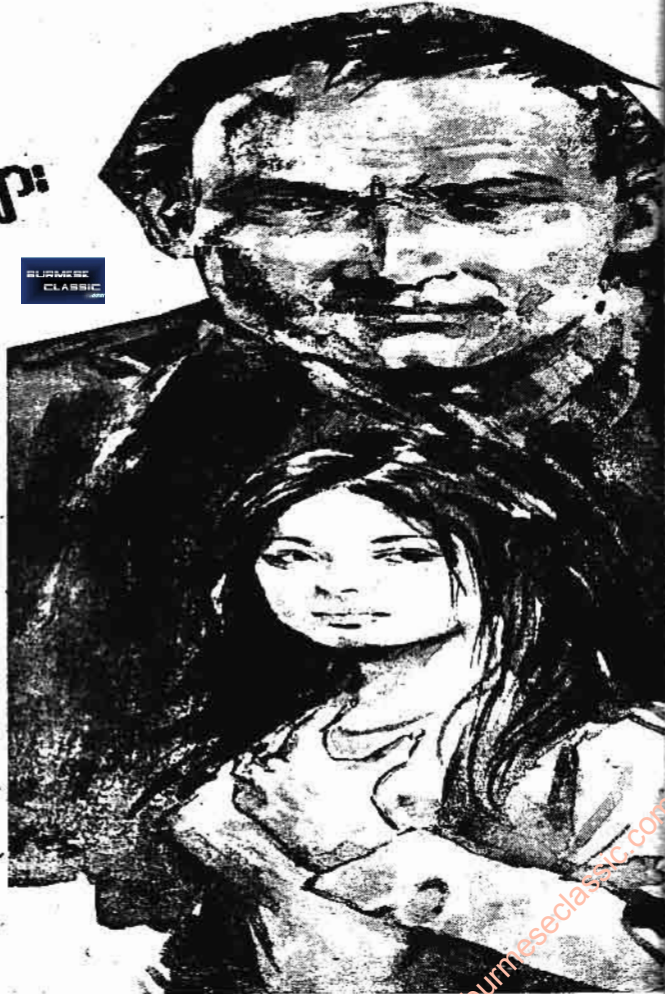
၂၀၀၅ - ခုနှစ်

မာတိကာ

လိမ်လည်နည်းဝတ္ထုတိုများ

- ၁၀ သူတော်လိမ်မောင်ချစ်
ခင်မောင်ထွန်း(လမ်းမတော်)
- ၂၃ မုတ်ပုတီးအရှုပ်တော်ပုံ
ဝေအီကို
- ၃၂ လောဘမုဆိုး၊ လောဘာသားကောင်
မောင်သစ်နွယ်
- ၄၂ သိစေချင်သည်ထိုအကြောင်း
မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)
- ၅၀ အရွယ်လွန်အမား
ဂုဏ်းရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး
- ၅၆ မိုးကွမ်းတီး
မောင်မောင်(ပီတောက်မြိုင်)

BURMESE CLASSIC

မာတိကာ
၆၄

လက်မှတ်သံသရာ

ကိုကြီးသန်း (မြင်းခုံ)

လူစိမ်းတစ်ယောက်၊ သယ်ဘီးကားတစ်စီး၊

၇၆

ဒီလယ်ငါးပီပီ

မကွေးလှမြင့်

မိန့်နဲ့ကွပ်တော့မိန့်လက်စွပ်

၈၄

အေးချမ်း

ကံကောင်းလို့

၈၉

ကြယ်ပြာ

ဝါဝါမြင်တိုင်းရွှေမထင်နဲ့

၉၄

မောင်မောင်သက်ထွန်း (လှော်ကား)

သောပြင်သမားသတိထား

၁၀၁

ရဲတိုက်တင်

တစ်ကောင်ကျေး၍ ခွဲချက်ယူ

၁၀၄

နီကြည့်တို့

ရန်ကုန်း၊ မန္တလေး၊ ဟိုက်ဝေးလမ်းကြား

၁၁၁

တောကျိုးကန်းများ

မောင်သန်းဦး (မကွေး)

အဆိပ်သင့်သွားသောပျား

၁၂၂

တပ်ကြပ်ကြည့်ဝင်း

မာစီဒီးနှင့်လူတစ်ယောက်

၁၃၆

မောင်သက်ဒွင်း (မ/၃)

အစ်ကိုအတုတပ် ကမ္ဘာပတ်၍

၁၄၆

လိမ်ကြသူများ

သံတံဆိပ်တင်ခေမာ

စာတည်းမှူးချုပ်

ထက်ခေါင်

စာတည်းအဖွဲ့

ဒ်ခေါင်ဝင်း၊ (ကျိုက္ကော်)

ဟောင်တွင်း၊ မောင်သင်းကျော်

မောင်မောင်သတ်ထွန်း၊ (လှော်ကား)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

မောင်ဟောင်သိုက်

အတွင်းပန်းချီဒီဇိုင်း

ကောင်းထံ၊ (မြတ်မင်းဟန်၊ ဝင်းသိန်း)

ကျော်စောမောင်၊ (နီနီဝိဇ္ဇာ)

အေးချမ်းဟန်၊ (တောင်ဆန်း၊ (မြင့်

မင်းဆက်နိုင်း၊ (လှော်ကား၊ ဝင်းချမ်းစို)

အတွင်းဒီဇိုင်းမူမ်းမံသူ

ဝင်းထက်နိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ထက်ခေါင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၂၈၀၅၀၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၄၀၅၀၁

မျက်နှာဖုံးကာလ

Star

အတွင်းကွန်ပျူတာဓာနီ

AY ကွန်ပျူတာ

ကိုကိုညီ

စိုးစိုးမောင်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်-၁၁၉/၁၂၊ ၂၀၄လမ်း(လယ်)

ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း- ၂၅၂၆၂၀

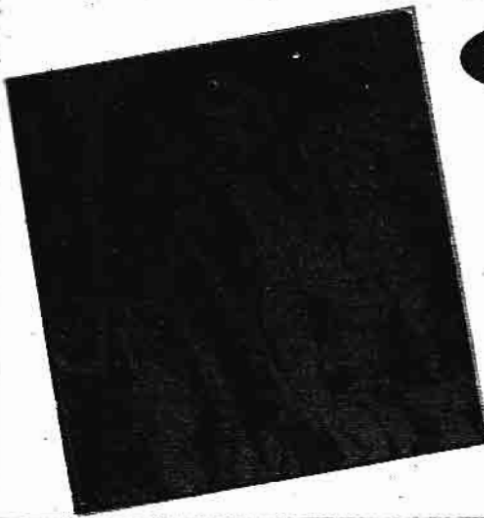
ဖြန့်ချိရေး

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

အမှတ်(၁၅၆)၊ (၃၇)လမ်း

ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း- ၂၄၅၃၆၀

ဝေဒါကို

ဆွဲကြိုးအဖျားက

ပုတီးတစ်လုံးကို

သွားနဲ့အဆက်ကလေးကိုကိုဖြတ်ပြီး

မှတ်ကျောက်ပေါ်ပွတ်ချတယ်.....

မောင်သစ်ဗွယ်

အဖုံးကို

ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

တရုတ်ဘာသာနဲ့

ရေးထားတဲ့

သေတမ်းစာတစ်စောင်နဲ့

ရွှေရုပ်ထုတွေအပြင်.....

မောင်မြင့်မား(မိုးပိကလေး)

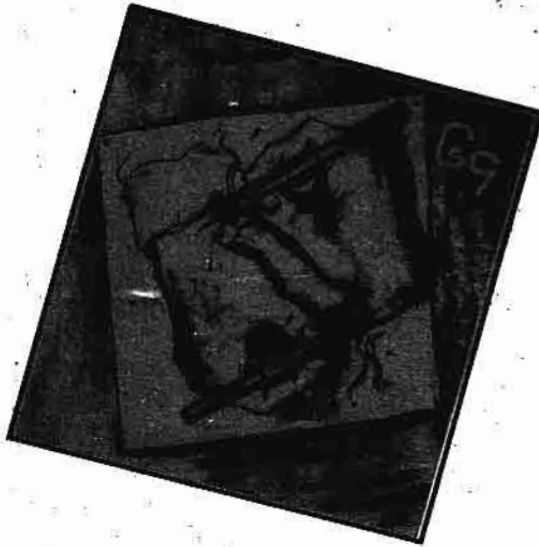
ပိတ်စအနီနဲ့

ပတ်မထားရင်တော့

ဘာမှအစွမ်းထက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊

ပိတ်စအနီနဲ့မြေနိုင်ဂမုန်းဟာ.....

စာမြည်း

ကိုကြီးသန်း(မြင်းခြံ)

စာပေးစာယူဌာနမှာ
လုပ်လာတာ
ညွှန်မှူးလက်မှတ်နဲ့
ဦးစီးလက်မှတ်တွေကို
ငါသိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့

မကျော့မြင့်

ဒီဇယ်ငါးလုံးအတွက်
စရံငွေတစ်သိန်းလောက်
အသုံးယူချင်တယ်
ပြီးမှ

မောင်မောင်သက်ထွန်း(ဇော်ကား)

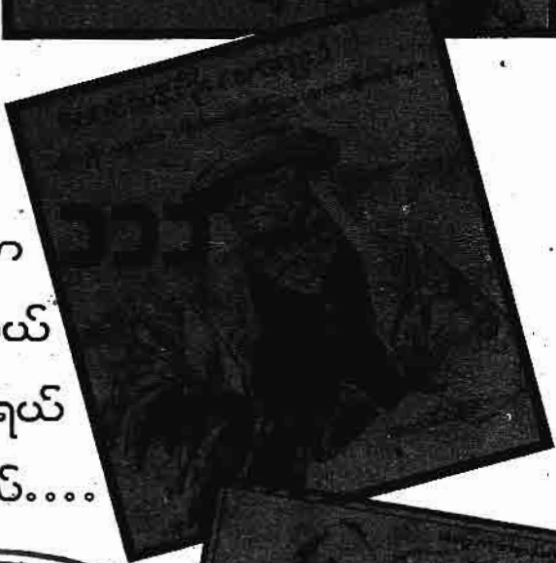
နှမ်းပါးတဲ့အကြောင်း
အသနားခံ အကူအညီ
တောင်းတာဆိုတော့
အဒေါ်ဆွဲကြိုးကို
ခဏချွတ်သွားရင်ကောင်းမယ် ..

မောင်မောင်၏စိတ်ထဲတွင်
 ခရီးသွားရသည်နှင့်မတူ၊
တပ်ကြပ်ကြည်ဝင်း ဇနီးမောင်နှံ
 ပျားရည်ဆမ်းခရီး
 ထွက်ရသည်နှင့်
 တူနေတော့သည်

မောင်သန်းဦး (မောင်)

မင်းပြောပုံအရဆိုရင်
 ဟာဒွန်းဟာ
 တောင်ကြီးမှာနေတာပဲဖြစ်ရမယ်
 ဒီတော့မင်းရယ်ငါရယ်
 တောင်ကြီးကိုဆက်လိုက်ကြမယ်....

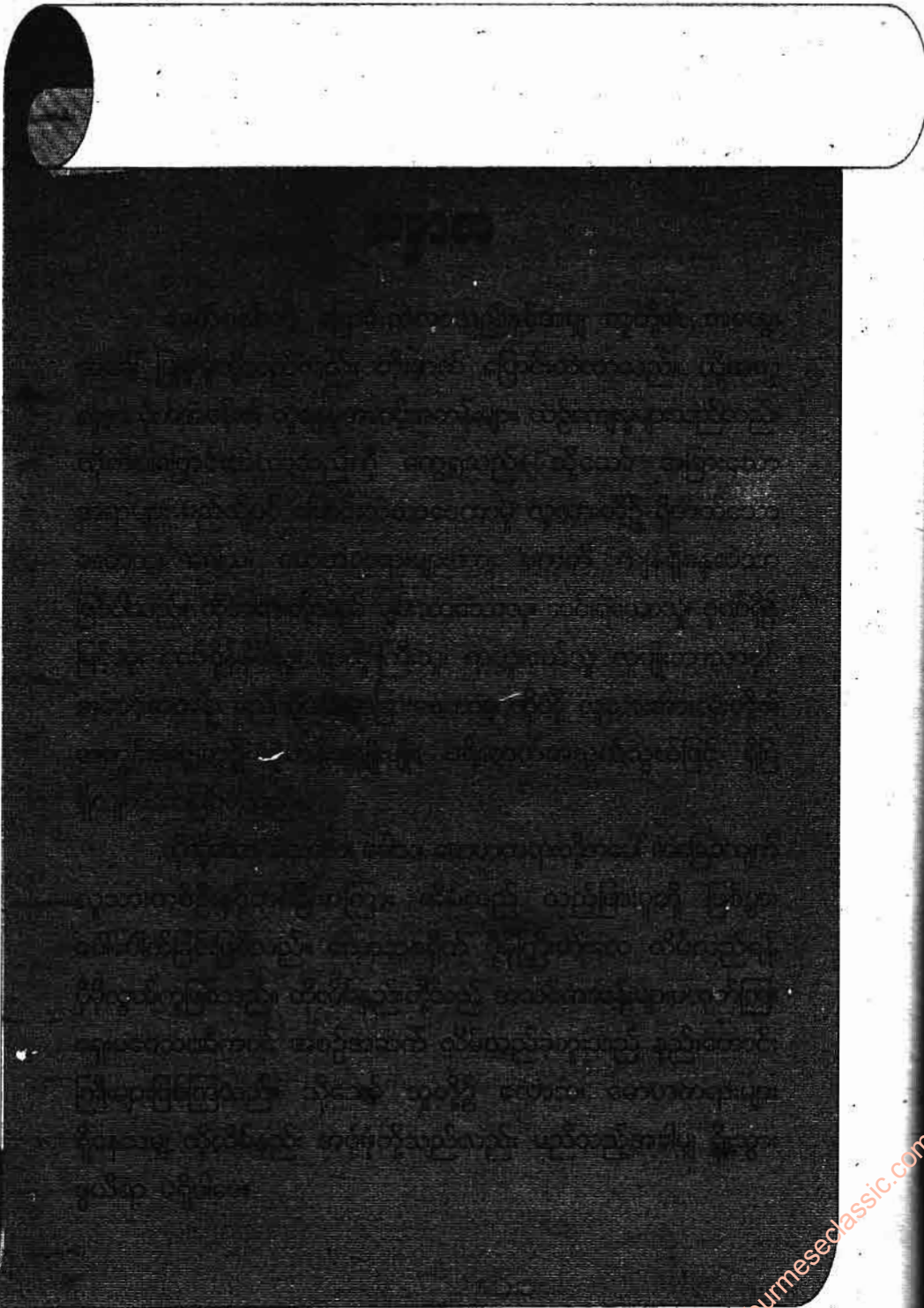

ဒါဟာစိတ်တော်

ဒီကိုလားလည်ကြတဲ့
 နိုင်ငံခြားသားတိုင်းဟာ
 ချမ်းသာကြွယ်ဝလိုကုမ္ပဏီလုပ်ပြီး
 ဒေသန္တရပဟုသုတ
 ရှာကြတယ်မထင်လေနဲ့.....

အမှတ်

၈။ မုတ်ပုတီးအရှင်တော်ပုံနှင့်လိပ်လည်နည်းဝတ္ထုတိုများ

မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သည် ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေး၊ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊ ပြည်သူ့ဘဝလုံခြုံရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်တာဝန်များ၊ လုပ်ငန်း တာဝန်များချမှတ်ကာ အစဉ်တစိုက်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း မှုခင်းကျဆင်းရေးနှင့် သတင်းထုတ်ပြန်ရေးကော်မတီဖွဲ့စည်းပြီး ပြည်သူ လူထုနှင့်ပူးပေါင်း၍ မှုခင်းကျဆင်းရေးလုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန်မြှင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ပြည်သူလူထုအား မှုခင်းဆိုင်ရာအသိပညာပေးရေး လုပ်ငန်းများကို အောင်မြင်စွာအကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ခြင်းများ ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ ပြည်သူလူထုကလည်း ယုံကြည်တက်ကြွစွာ ပူးပေါင်းပါဝင် ဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် မှုခင်းများ သိသိသာသာ ကျဆင်းခဲ့ပြီး ဒုစရိုက်သမားများ အတွက် လှုပ်ရှားမှုနယ်မြေများ ကျဉ်းပြောင်းသွားစေခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ပြည်သူ့ဘဝ လုံခြုံမှုအတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ စွမ်းစွမ်းတမံ ဖော်ထုတ်ခဲ့သော မှုခင်းများအနက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် လိမ်လည်နည်း အချို့ကို စုစည်း၍ မှုခင်းကျဆင်းရေးနှင့် သတင်းထုတ်ပြန်ရေးအစီအစဉ်အဖြစ် မှတ်ပုတီး အရွှပ်တော်ပုံနှင့် လိမ်လည်နည်း ဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်လိမ်လည်နည်းများအား ဖတ်ရှု လေ့လာပြီး ပြည်သူအပေါင်း လိမ်လည်ခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးကြစေရန်နှင့် ပြည်သူ လူထုပူးပေါင်းပါဝင်သော ရဲလုပ်ငန်းဖြင့် ဒုစရိုက်သမားများအား တိုက်ဖျက်ချေမှုန်း သွားကြပါရန် အလေးအနက် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

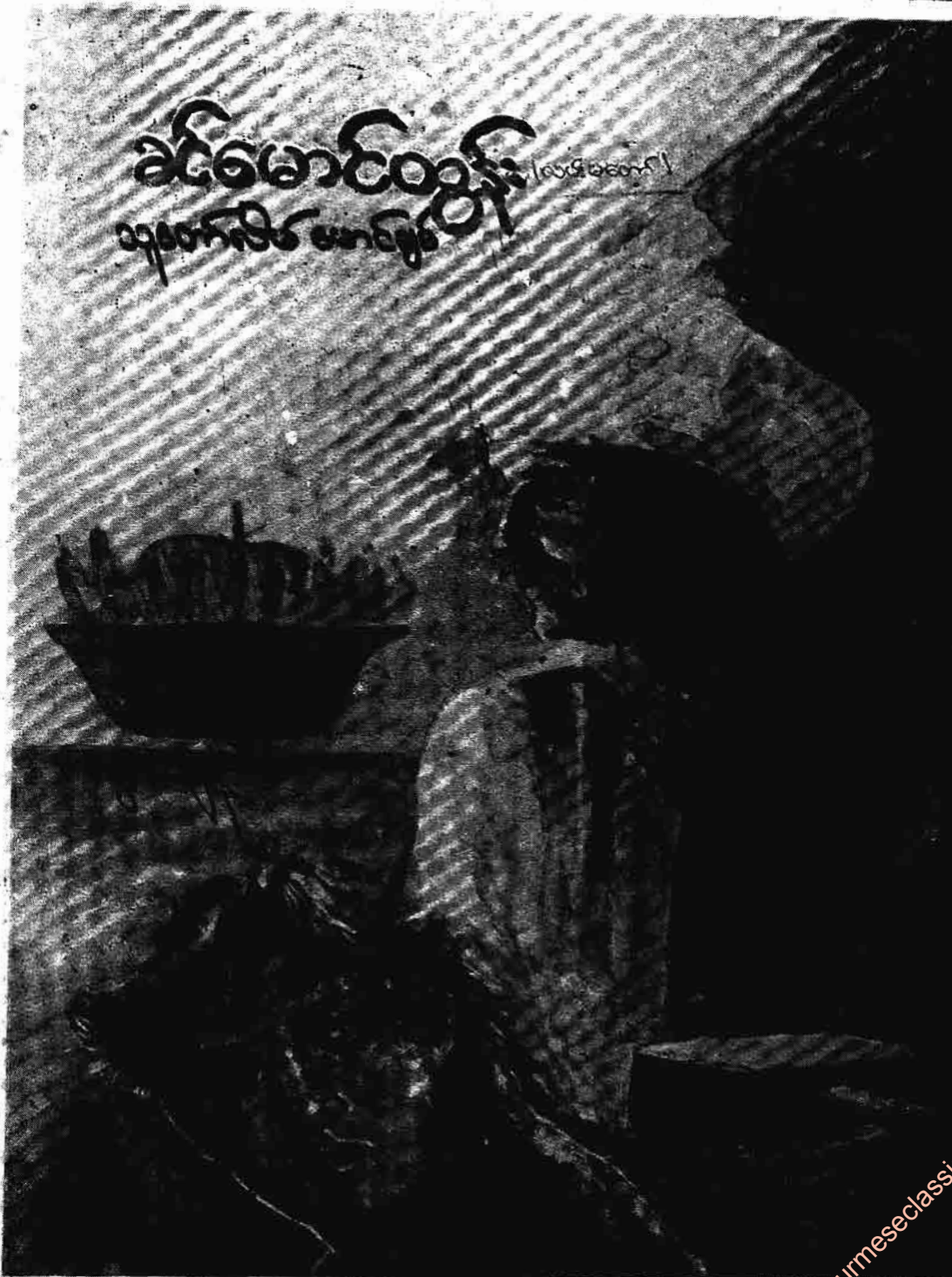
စာအုပ်ပြုစုထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့

ခင်မောင်ထွန်း (လမ်းဆက်)

ခင်မောင်ထွန်း

သုတေသနနှင့် မဟာဗျူဟာ

ကျွန်တော် လူလိမ်ပါ။
ဝန်ခံပါတယ် --- ။
လူတွေကို ကျွန်တော်
လိမ်တာ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိ
ပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်
မငြင်းလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်
တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်။
လိမ်တဲ့ ကျွန်တော့်မှာတင် အပြစ်
ရှိလား။

ကျွန်တော် ထင်တယ်
လေ၊ လူတိုင်းဟာ အပြစ်မကင်း
ကြဘူး။ ကံငါးပါးကို လုံအောင်
ထိန်းနိုင်တဲ့လူ ရှားသားပဲ။
ကျွန်တော်လည်း လူသားထဲက
ထူတစ်ယောက်ပဲ။ ကံငါးပါး
ဘယ်ထိန်းနိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်
ထ လူလိမ်၊ လိမ်တယ်ညာတယ်
ဆိုတည်းက 'မုသာဝါဒက'
ချိုးဖောက်ပြီးသား ဆိုတာ
ကျွန်တော် သိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ညစဉ်
အိပ်ရာ ဝင်ရင် ဘုရားရှိခိုး၊
ဗုဒ္ဓတီးစိပ်၊ အမျှဝေ၊ သတ္တဝါ
တွေကို ကုသိုလ်တရားပွားများ
အောင် လမ်းညွှန်တဲ့ ကုသိုလ်
အလုပ် တွေနဲ့ 'မုသာဝါဒက' ရဲ့
အပြစ်ဒဏ်က ကျေအောင် ကြီး
စားပြန်ဖြေတယ်။

လူတွေ အကြောင်း
ကတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် ဆီချင်လို့ မေးလာ
တော့လည်း ကျွန်တော့် အ
ကြောင်းလောက်ပဲ ပြောပါရစေ။

ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်
ခဲ့တဲ့ လူတွေထဲမှာ ဆိုရင် ရာထူး
တိုးချင်တဲ့လူတွေ၊ အမှုဖြစ်နေလို့
အမှုက လွတ်အောင် လုပ်ချင်တဲ့
လူတွေ၊ စီးပွားရေး တိုးတက်
ချင်သူတွေ၊ သားသမီးစာမေးပွဲ
အောင်စေချင်တဲ့သူတွေ၊ အ
သက်ရှည်ရှည် နေချင်တဲ့
လူတွေ၊ အို . . . စုံလို့ပါပဲ။
လူတစ်ခု ပူမှုရယ်တဲ့ ဆယ်ကုဋေ
ဆိုတာလိုပေါ့။ အဲဒီအထဲ က
ထူးထူးခြားခြားအများနဲ့ မတူတဲ့
တစ်ယောက်အကြောင်းကို ရင်
ဖွင့် ပြောချင်တယ်။

နာမည်ပြောရင် သိကြ
မလားပဲ။

“ကြည်မေ့နွယ်လေ”
ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်း
မဟုတ်ဘူး။

စတုရီယို တေးသံရှင်
ထင်လို့လား၊ မထင်လို့က်နဲ့
မှားလိမ့်မယ်။

စာရေးဆရာမလား၊

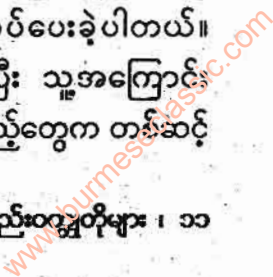
ထေးပါသေးရဲ့၊ ရှင်း ရှင်းပြောပြပါ
မယ်။

ကြည်မေ့နွယ်ဆိုတာ
သူဌေးမလေး၊ သူ ယောက်ျား
ကိုမောင်ကြည်လေ။

ဒီလူက နဂိုက သူဌေး
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြေးရတက်ထဲ
ကပဲ၊ ကြည်မေ့နွယ်နဲ့ရမှ သူလဲ
ချမ်း သာသွားတာ၊ ဒါပေမယ့်
ဒီလူက ပညာတော့ တတ်တယ်။
သူ့နာမည် နောက်မှာ ဘွဲ့တွေ
တစ်သိကြီးပဲ လူကတော့ လူ
တော်ပါ။ ဒါပေမယ့် လူကောင်း
မဟုတ်ဘူး။

ကြည်မေ့နွယ်လား . . . ။
ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်
ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ထောင်
မပြောနိုင်ဘူး၊ ပြောရင် ယုံနိုင်
စရာမရှိဘူး။ အံ့ရော --။

ကျွန်တော်နဲ့ စတွေ့
တာတော့ သိပ်မကြာသေးပါ
ဘူး။ ပထမအကြိမ် လာတဲ့နေ့
က အကျိုးအကြောင်း အစုံ
အလင်ပြောမပြပဲ သူ့ယောက်ျား
အတွက် ယတြာလုပ်ပေးဖို့
ပြောလို့ လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။
သူပြန်သွားပြီး သူ့အကြောင်း
တွေကို တပည့်တွေက တစ်ဆင့်

ခင်မောင်ထွန်း (လမ်းဆက်)

စုံစမ်းခိုင်းတော့ သူတို့အိမ် ထောင်ရေးအကြောင်းတွေ တော်တော်ပဲ ကြိုသိခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်ခါ ရောက်လာ တော့။

“သမီးနာမည် ကြည်မေနှယ်နော်”

တွေ့တွေ့ချင်း သူ့အံ့ ဩလောက်မယ့် သူ့နာမည်ကို

ဆီးမေးလိုက်တယ်။ အံ့ဩ ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့အတွင်း မနောဟာ သူ့ရဲ့မျက်နှာမှာ တစ်ခါထဲ ပေါ်လာတာပဲ။ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို သူယုံ ကြည်မှု ရှိသွားပြီ။ ကျွန်တော် ဆက်လိမ်လို့ ရမယ်ဆိုတာ သေချာပြီဆိုပြီး သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ စကား၊ သူ့ရဲ့အသံ အရိပ်အကဲ

လေ့လာပြီး ကျွန်တော် လိမ် လိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ယောက်ျား အငယ်အနှောင်း ထားတဲ့ ကိစ္စတွေ ဖွင့်အန်လာ တယ်။

သူ့ယောက်ျား သူ့ အပေါ် စိတ်ပြန်လည်လာအောင် ကျွန်တော့်ကို လုပ်ခိုင်းတယ်။ အတွင်းရေးကို ဖွင့်ပြောတယ်။

လူတွေကလည်း ခက် သားပဲ။ ယောက်ျားကလည်း ယောက်ျားပဲ။ စီးပွားရေးလေး နည်းနည်း ကောင်းလာတာနဲ့ အသောက်အစား၊ အပျော် အ ပါး၊ ဟော . . . အငယ် အနှောင်းကိစ္စ အရှုပ်အရှင်း လေးတွေ ဖြစ်ကုန်ရော၊ မိန်းမတွေကလည်း ကိုယ့်လင် သား အငယ်အနှောင်းများ ထား တာနဲ့၊ သူတို့မှာ ဗေဒင်မေးရတာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်ရနဲ့ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ဘယ် လောက်ခန်းခန်း၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ အောက် မေ့မိပါရဲ့။ လူတွေဟာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ယောက်ျား တွေကလည်း အငယ်လေးနဲ့

တတ်သက်ရင် အိမ်က ဇနီးမယား
တို့ အကောင်းမမြင်ကြဘူး။

မိန်းမတွေက ယောက်ျား
အတွက်၊ ဗေဒင် မေး၊ ယတြာ
ချေ။ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လုပ်၊
ဓရတဲ့ အဆုံးကျတော့ စိတ်လိုက်
မာန်ပါတွေဖြစ်၊ အမှုအခင်း
တွေဖြစ်၊ ရုံးရောက်၊ ဝါတ်ရောက်
ဖြစ်ကုန်ရော . . . ။

ခုလည်း ကြည့်လေ
. . . ။ ကြည်မေ့နွယ် ဝယ်ထိပ်
မြွေပေါက်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ဆီ
နောက်တစ် ခေါက်ရောက်လာ
တယ်။ သူလာကတည်းက အပူ
နဲ့လာတာ။ သောကကင်းဝေးပြီး
စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ဆို
ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်လာကြမှာ
လဲ။ ကြည်မေ့နွယ် ယောက်ျား
တို့မောင်ကြည်ရဲ့ အကြောင်းကို
ကျွန်တော့် အသိတစ်ယောက်ဆီ
ထ စုံစမ်းပြီးသား။ ဒီလူက တော်
တော် ခြေရှုပ်တဲ့လူ။ အရင့်
အရင့်ကိစ္စ ကြည်မေ့နွယ် သိပုံ
ဓရဘူး၊ ခုကိစ္စမှ သိရတာ၊ ထား
ပါလေ၊ ဒါက သူတို့ အိမ်တွင်း
ဓရပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောစရာ

မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် နဲ့ ပတ်
သက်တာပဲ ပြောတော့မယ်
. . . ။

ကြည်မေ့နွယ်က သူ့
အခက်အခဲကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း

ဓာတ်ဆင်၊ ယတြာချေစရိတ်
တစ်သောင်းကျပ် လောက်တော့
ခွေချာနေပြီပဲ။ ခက်တာက
ကျွန်တော့် လောဘကို မသတ်
နိုင်ဘူးလေ။ ဒီတော့ အကြံ

**ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး လေထဲက ဆွဲယူပြီး
ပေးလိုက်တယ်၊ ကြည်မေ့နွယ်တင်မကဘူး၊
ကျွန်တော်ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ ပရိသတ်ပါ
ဟယ်ကနဲ ဟာကနဲ . . .**

ပြောပြတယ်။ အကူအညီ တောင်း
တယ်။ ကျွန်တော်က လူတစ်
ကာကို လိမ်စားနေတဲ့လူပဲ။
သိပ်လျင်တာပေါ့။ စကား
ပြောရင်း ကြည်မေ့နွယ်ဟာ
သူ့ပုခုံးချိတ်အိတ် ဟို . . .
ဆလင်းဘက်ဆိုတာ အဲဒီထဲက
လက်ကိုင်ပုဝါ အထုတ်မှာ ကျွန်
တော်လှစ်ကနဲ ကြည့်လိုက်
တယ်။ တစ်ထောင်တန်တွေ
အထပ်ကြီးဗျ။

ကျွန်တော် အပိုင်တွက်
ပြီး ကြည်မေ့နွယ်ကို ခေါင်းညိတ်
လက်ခံလိုက်တာပေါ့။ ဓာတ်ရိုက်

အဖန်လုပ်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော်
အိပ်ခန်းထဲဝင် ပြန်ထွက်လာပြီး
ကြည်မေ့နွယ်ကို အယုံသွင်း
မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆင်တဲ့
အကွက်ထဲ ဝင်လာတာပဲ။ မယုံ
မရှိနဲ့ မိန်းမဆိုတာ ယုံလွယ်
တာများတယ်။ ခုလည်း ကြည့်
လေ . . . ။

“အင်း . . . သမီးက
သာမန် မိုးရိုးထဲက မဟုတ်ပဲကို”
ပြောရင်း နှင့်
ကြည်မေ့နွယ်ကို ကြည့်လိုက်
တယ် သူ့မျက်လုံး ဝင်လက်လာ
တယ်။

“အမိန့်ရှိပါ အဖေကြီး”

ကဲ ကျွန်တော်ပြော
တော့ ကျွန်တော့် အလွန်ဖြစ်
တယ်။ ကျွန်တော်က လိမ်သာ
လိမ်နေတာ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် ဗေဒင်၊ နက္ခတ်တို့နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဆရာတစ်ဆူလို့လဲ
ဖွင့်မပြောဘူး။ ဘိုးတော် ထွက်
ရပ်ပေါက်ဆရာ၊ ဘာမှလဲ မပြော
ဘူး။ သူတို့ကကို ကဲနေကြတာ၊
ကြာတော့ ဟိုလူက အဖေကြီး၊
ဒီလူက အဖေကြီးနဲ့ စိတ်များ
တောင် ညစ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ဆီ
မှာလဲ အလိမ်ခံကြသေးရဲ့။
ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဖေကြီး
လို တစ်မျိုး၊ ဘိုးတော်လိုတစ်မျိုး
ခေါ် ကြသေးတယ်။ ကဲ . . .
မခက်လား . . .

“အင်း . . . သမီးက
သိုက်ဆက်ပဲသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ . . . ပြောနေရင်
မယုံသင်္ကာ ရှိနေဦးမယ်၊ လက်
တွေ့ပြမှ . . . ကဲ သမီး ဘုရား
ဝတ်ပြုလိုက် ရတနာသုံးပါးနဲ့
အနန္တော အနန္တ ငါးပါး အာရုံပြု၊
သမီးသိုက်ကိုလဲ အာရုံပြု -

ကျွန်တော် ခိုင်းသည့်

အတိုင်း ကြည်မေ့နွယ်က လိုက်
လုပ်သည်။

“ကဲ . . . ဘာမြင်လဲ
ပြော”

ကြည်မေ့နွယ် မျက်စိ
မှိတ်ရင်း ပြန်ပြော တယ်၊ အသံ
ကတုန်တုန် ရင်ရင်နဲ့ . . .

“အရောင် ပြီးပြီး ပြက်
ပြက်နဲ့ အခန်းတွေ လူတွေ
အများကြီးပဲ စေတီတစ်ဆူရဲ့
ရှေ့မှာ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်နေကြ
တာ မြင်ပါတယ်။

သူ့မျက်စိမှာ အတွေး
ပုံရိပ်က ထင်လာတာပါ။ သေ
ချာပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်တာ
တွေ ပြန်ပြောနေတာပါ။ စေတီ
ဆိုတာရယ်၊ သိုက်ဆို တာရယ်
ကို အခြေခံပြီး သူ့စိတ်ကူး
မြင်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောနေတာ
သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်က
လဲ ဒီလိုအကွက်နင်းပြီး ဒီလို
စားခဲ့တာ မဟုတ်လား . . .

“ကဲ မျက်စိပြန်ဖွင့်
ဟောဒီ ရေကလေး သောက်
လိုက်”

သူ့စိတ် ကယောက်
ကယက်ဖြစ်ကုန်မှာဖိုးလို့ မျက်စိ
ဖွင့်ခိုင်းပြီး ရေခရားထဲက ရေ

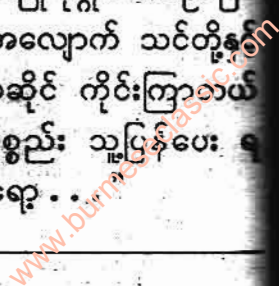
တစ်ဖန်ခွက်ကို တိုက်လိုက်ရ
တယ် . . .

“ရေလေး သောက်
လိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာ အေးပြီး
လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွား
တယ် အဖေကြီးရယ်”

ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ရေက
ရိုးရိုးရေမှမဟုတ်ပဲ၊ ဂလူးကိုစ်
နည်းနည်းထည့်ထားတာပဲ၊ ဒီလို
ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အချိန်သိပ်ကြာ
ကြာဆွဲထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ လုပ်စ
ရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ် လိုက်ဖို့လို
တယ် မဟုတ်လား

“ကဲ . . .

ဆိုင်ရာပိုင်ရာ အကြီးအကဲများ
ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့
တနင်္လာသမီး ကြည်မေ့နွယ်
ဟာ သင်တို့ရဲ့ အဆက်အနွယ်
မှန်ရင် သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း
တစ်ခု ပေးခြင်းဖြင့် သက်သေပြ
ပါ။ ၎င်းတနင်္လာသမီးသည်
ကျွန်ုပ်၏ သာသနာ ပြုလုပ်ငန်း
တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်မည့်
သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်
သည့် အလျောက် သင်တို့နှင့်
လုံးဝမဆိုင် ကိုင်းကြာသယ်
သူပိုင်ပစ္စည်း သူပြန်ပေး ရ
အောင်ရော . . .

ရွှေဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံး
လေထဲက ဆွဲယူပြီး ပေးလိုက်
တယ်။ ကြည်မေ့နွယ် တင်မက
ဘူး။ ကျွန်တော့် ရွှေမှာရောက်
နေတဲ့ ပရိသတ်ပါ ဟယ်ကနဲ
ဟာကနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်။
ဆွဲကြိုးကို လေထဲက ဘယ်လို
ယူလိုက်တယ်ဆိုတာ အများ
အမြင်ပဲ။ ဘယ်လိုယူတာဆိုတာ
ပြီးတော့ ပြောတာပေါ့ စကား
လေး မပြတ်အောင် ဆက်ပြော
မယ်။ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ရွှေဆွဲကြိုး
တို့ မယူသေးဘဲ ကြည်မေ့နွယ်
တာ စိုက်ကြည့်တယ်။

“သမီးယူလေ၊ ဒါ သမီး
ပစ္စည်းမှန်တယ် မဟုတ်လား”

ဒီမေးခွန်းကိုလည်း သူ
ဖြေဘူး။ တွေတွေကြီး စိုက်
ကြည့်နေတယ်။ ဆွဲကြိုးက
ရွှေအစစ်ပါ။ ရွှေမှ ၁၄ ပဲရည်
အရောင်တင်ထားတော့ ဝင်း
သက် နေတာပေါ့။ ငါးမူးသား
နည်းနည်းလျော့တယ်။ တစ်ရွှေ
ထား ရွှေတစ်ခြမ်းလားပဲ။ မေ့
တောင် မေ့နေပြီ။ ရွှေဆိုတော့
ဘယ်သူမဆို လိုချင်တာပေါ့
ဘယ်လောက် ချမ်းသာတဲ့
အဖြစ်ဖြစ် ရွှေဆို မလိုချင်ပဲ
မလား။

“ယူလေ သမီးရဲ့၊ ရော
သေချာကြည့်ပါ ဦး၊ သမီးပစ္စည်း
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ရွှေ
ကြိုးကို ကြည်မေ့နွယ် လက်ထဲ
ကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဘာမှ
ပြန်မပြောဘဲ ကြည်မေ့နွယ်ဟာ
ဆွဲကြိုးကို စိုက်ကြည့် နေရာက
ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာပုံရတယ်။
မျက် ရည်တွေဝိုင်းလာပြီး
ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့် တယ်။

“သမီးပစ္စည်း စစ်တယ်
မဟုတ်လား”

နှုတ်ခမ်းလေး ခပ်ဟဟ
ပွင့်လာတယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို
ညိတ်တယ် ဆိုရုံလေး ညိတ်ပြ
သည်။ ဆွဲကြိုးကို ကျွန်တော့်ဆီ
ပြန်ပေးတယ် . . . ။

“မပေးနဲ့လေ။ သမီးကို
သိုက်ကပေးတဲ့ ပစ္စည်းပဲ သမီး
ယူပါ”

ကျွန်တော်လည်း စွန့်ပြီး
ပြောလိုက်ရတာ။ ရွှေဘုံသာ
လမ်း ရွှေဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ဝယ်
တုန်းက ရှစ်သောင်းကျပ် ပေးရ
တာ။ ဒါပေမယ့် မရှုံးပါဘူး။
အဲဒီနေ့က ငွေကျပ်တစ်သိန်း
ကန်တော့သွားတယ်။ နောက်

ယတြာ ချေတဲ့နေ့က ကျပ်
၂၅၀၀၀ နောက်တစ်ခါ ၁၆၀၀၀
ကျပ် ခြုံပြောရ ရင်တော့
ကျွန်တော် မြတ်လိုက်တယ်။
နောက်ထပ် ငွေထွက်လာနိုင်တဲ့
လူဆိုရင် ဒီလိုပဲ တန်ဖိုးရှိတဲ့
ပစ္စည်းနဲ့မျှော်ပြီး ယူရတယ်။ ဒါမှ
ယုံကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်လဲ သင်ထား
တဲ့ ဗေဒင်/ယတြာ ပညာ
မတောက်တစ်ခေါက်နဲ့ လက်
လှည့်ပညာကို သုံးနှစ် တိတိ
သင်ပြီးမှ ရန်ကုန်ကို ဆင်း
လာတော့ ပညာမျိုးစုံပြုပြီး လိမ်ခဲ့
ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ကျွန်တော့်
အကြောင်း နာမည်ကြီးလာ
တော့တယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။
ကျွန်တော့်ဆီကို လူသုံးယောက်
ရောက်လာတယ်။ သူတို့ သုံး
ယောက်က မှုခင်းဖော် ထုတ်ရာ
မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ရဲအရာရှိ
တွေဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားဖူး
ပါတယ်။

အဲဒီသုံးယောက်ဟာ
ကျွန်တော့်ရွှေ ရောက်တော့
ဘုရားစင်ကို ကြည့်ပြီး ဝတ်
အရင်ပြု ကြတယ်။ ကျွန်တော်

ခင်မောင်ထွန်း (ခင်မောင်)

နည်းနည်း တုန်လှုပ်မိတယ်။ ဒီသုံးယောက်ဟာ ဘုရားတရားကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ မထားပါလား ဆိုတာ လေ့လာမိတယ်။ ဘုရားအလုပ်၊ တရားအလုပ်လုပ်တဲ့ လူချင်းတူတောင်မှ ကျွန်တော်က လူလိမ်၊ သူတော်ကောင်းကျင့်စဉ်ကိုကျင့်ရင်း လိမ်ညာနေတဲ့လူ၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလူသုံးယောက်က နာမည်ပေးထားတယ်လို့ သိရတယ်။

“သူတော် လိမ်မောင်ချစ်တဲ့”

အဲဒီလူသုံးယောက်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိမှာပါ။ အခု ကျွန်တော့်တို့ စစ်နေတဲ့ ရန်ကုန်တိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့က ဒုရဲမှူး ဦးခင်မောင်မောင်ရယ်၊ ဒုရဲမှူး ဦးမြင့်ဦးရယ်၊ ဒုရဲမှူး ဦးဇော်ထွန်းရယ်ပေါ့။

လူတွေကို သေချာမမြင်ဖူးပေမယ့်။ အဲဒီအရာရှိ သုံးယောက်ရဲ့ နာမည်တွေကို ကြားဖူးပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုတာ သတိဝင်လာတယ်။

“ကိုင်း . . . ဆိုစမ်းပါဦး ဘာတူညီရမလဲ”

မျက်နှာကို ကြည့်မပျက်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ဦးမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတယ်။ ဦးဇော်ထွန်းက ပြုံးစေ့စေ့အမှုရာနဲ့ ကျွန်တော် ပြောတာကို တစ်လုံးချင်းနားထောင်နေတယ်။ ဦးခင်မောင်မောင်က ဦးဇော်ထွန်းကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြရင်း စကားစပြောတယ်-

“ဟောဒီ ဇော်ကြီးက ရှေ့ရေး နောက်ရေးလေး မေးရအောင်လာတာပါ”

မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း ထိပ်တိုက်ဝင်လိုက်တယ်။ သင်ထားတဲ့ ဗေဒင်ပညာနဲ့ အန္တရာယ်ရှိကြောင်းဟောပြီး ယတြာတွေ ပြောပေးလိုက်တယ်။

အံ့ ဩ သွားမလား၊ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးသွားမလားလို့ အကဲခတ်ပေမယ့် မထူးပါဘူး။ သုံးယောက် စလုံးရဲ့ မျက်နှာဟာ အကဲခတ်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဦးခင်မောင်မောင်က ကျွန်တော့်တို့ကို အဆောင်လေးဘေးလေး တောင်းပေးပါဦးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် မလုပ်ရင်လဲ

www.burmeseclassic.com

မရတော့ဘူး၊ ပိပိရီရိပညာပြုရ
တော့မှာပေါ့

“မေတ္တာစေတနာ
အပြည့်နဲ့ အဆောင်လေးတွေ
ပေးပါမယ့် အမောပြေ ဆေးလိပ်
သောက်ပါဦး”

မထင်မှတ် ချိန်မှာ
ကျွန်တော် သင်ထားလေ့ကျင့်
ထားတဲ့နည်းနဲ့ အစွမ်းပြလိုက်

ဦးခင်မောင်မောင်က
ငါးသုံးလုံးဘူးကို လက်ခံပြီး ဖွင့်
တယ်။

ငါးသုံးလုံး အစစ်ပါ။
ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အနောက်
ဘက်တန်း ကျွန်တော်ဝယ်
သောက် နေကျဆိုင်က ဝယ်
ထားတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို
အမေးမခံပဲ ကျွန်တော်ကသာ

ကပဲ စရတာပေါ့။

“ကဲ... ဦးခင်မောင်မောင်
မရိုမသေ ဟောဒီ တံစက်မြိတ်
အပြင် လမ်းမပေါ်က ကျောက်ခဲ
သေးသေးလေး တစ်ခဲလောက်
ကောက်လိုက်ပါလား”

ဦးခင်မောင်မောင်က
အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး ခဏ
နေတော့ ပြန်တက်လာတယ်။
သူ လက်ထဲမှာ ငရုတ်ကောင်း
စေ့လောက် ကျောက်ခဲလေး
တစ်လုံး ပါလာတယ်။

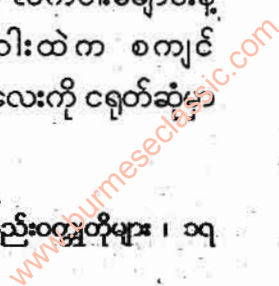
“ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အဲဒီ
ကျောက်ခဲကို လက်ဖဝါးပေါ်
တင်ထားပါ”

ကျွန်တော်ပြောသလိုပဲ
ဦးခင်မောင်မောင်ဟာ ဘုရားကို
အလှူဝတ်ပြုလိုက်တယ်။ နောက်
ညာဘက် လက်ဖဝါးပေါ်မှာ
ခုနက သူ့ကောက်လာတဲ့ လမ်း
ပေါ်က စကျင်ကျောက်ခဲလေး
ကို တင်ထားတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘယ်ဘက်လက်က သူ့
လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်၊
ညာဘက်က လက်ငါးချောင်းနဲ့
သူ့လက်ဖဝါးထဲက စကျင်
ကျောက်ကလေးကို ငရုတ်ဆုံမှာ

ကျွန်တော်လိမ်နေတာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ လိမ်နေတယ်ဆိုတာသိတာ ဘယ်လိုလိမ်နေတယ်ဆိုတာတော့သိကြပုံမရဘူး...

တယ်။ ငါးသုံးလုံး အင်တာ
နေရှင်နယ်စီးကရက်ဘူး၊ လေထဲ
တပဲ ဖမ်းပြီး ဧည့်ခံလိုက်တယ်။
ဘယ်လိုလုပ် လိုက်တယ်ဆိုတာ
ဦးရင်ပြောပါမယ်။ သုံးယောက်
ဆုံး ကျွန်တော့်ကို သတိပိုမို
ထားကြပြီး လေ့လာ နေပြီဆိုတာ
သိပေမယ့် ဟန်မပျက်အောင်
ကျွန်တော် ကြိုးစားနေရတယ်။

စကားတွေ မေးခွန်းတွေ ဆက်
တိုက်ပြောဖို့တွက် စလိုက်တယ်။
“ရဲအရာရှိတွေ ဆိုတော့
ကိုယ်ခံအဆောင် လေးဘာလေး
ထပ်ပေးရမှာပေါ့”
ရဲအရာရှိသုံးယောက်
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့
စကားမစ တဲ့အဆုံး ကျွန်တော်

ငရုတ်သီး ထောင်းသလို ဇတ်
ဇတ်ဇတ်နဲ့ ဆယ့်လေးငါးခါ
ထောင်းထည့်လိုက်တယ်။

“ကဲ . . . ပြန်ကြည့်
ပါဦး”

ဦးခင်မောင်မောင်
လက်ထဲက စကျင်ကျောက်
ကလေး မရှိတော့ဘူး။ ကျောက်နီ
လေး ဖြစ်သွား၏။

အားလုံး နည်းနည်း
ဆီတော့ အံ့အားသင့် သွားကြ
မှာပါ။ စကျင်ကျောက်ကနေ
ကျောက်နီ ဖြစ်သွားတာ . . . ။
ပြီးတော့ ပြောတာပေါ့။

အရှိုန်လေးရလာတုန်း
ကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကို ဘာ
ပစ္စည်း အဆောင်ပေးတယ်
ဆိုတာ ဆက်ပြောရအောင်။

ဦးမြင့်ဦးကို ဒုတိယလူအနေနဲ့
အရှေ့မှာရှိတဲ့ ရေဇွေးခရားထဲ
က ရေဇွေးပန်းကန် တစ်ဝက်
လောက် ငှဲ့ထည့်ခိုင်းလိုက်
တယ်။ သူ့ကိုလည်း ဘုရားအာရုံ

ပြုပြီး ရေဇွေးပန်းကန်ကို နား
အနားမှာ ကပ်ခိုင်းထားပြီး မျက်စိ
မှိတ်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင်
ကျွန်တော် ဆက်လိမ်ရပြန်ပြီ။

ပါးစပ်က တွေ့ကရာ
ပွစ်ပွစ် စကားရွတ်ပြီး ဦးမြင့်ဦးကို
ရေဇွေးပန်းကန်ထဲ ကြည့်ခိုင်း
လိုက် တယ်။

ရှင်သီဝလီ ရုပ်ထုလေး။
လက်မဝက် ထက်
တောင် သေးသေးတယ်။ မသိ
ရင်တော့ အံ့ဩစရာပေါ့။ ပြီး
တော့ ပြောပြမယ်လေ။ သူတို့ကို
ကျွန်တော်လိမ်နေတာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်
တွေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
လိမ်နေတယ် ဆိုတာသာသိတာ
ဘယ်လိုလိမ်နေတယ် ဆိုတာ
တော့ သိကြပုံမရဘူး။ ကျွန်တော့်
ကိုတော့ လေ့လာနေ ကြဆဲပါ။

တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ကြည့်လိုက် ကျွန်တော့်
ကို အကဲခတ်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော်
လည်း မပိုင်တဲ့လိမ်နည်းကို မသုံး
ရဲတော့ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက်ကိုလည်းနည်း မထပ်
အောင် လိမ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ
လည်း ကျွန်တော့်ကို သံသယ
ကင်းမှာပေါ့။

ကျန် သေးတဲ့ တစ်
ယောက်က ဦးဇော်ထွန်း သူ့ကို
တစ်မျိုးလိမ်ရမယ်။ သူ့ကိုကျ
တော့ ပစ္စည်းမပေးဘူး သူက
အသားဖြူတယ်။ သုံးယောက်

ထဲ မှာလည်း အသားအရည်က
ပါးပါးလျားလျား အရှိဆုံး။ သူ့
ကို ကြည့်ပြန်တော့ အကျီက
ဂျာကင် ဝတ် ထားတယ်။
အလယ်က ရှုပ်အကျီအထဲမှာ
စွပ် ကျယ်မပါလာဘူး။ ကျွန်တော်
လိမ်ရမယ့်နည်းကို အစရှာရ
မယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ စွန့်
စားရတာပဲ။ သူ့ကို ကျောပေး
ထိုင်ခိုင်းပြီး ကျောက်ကို လက်ငါး
ချောင်းနဲ့ဖိပြီး ခပ်ပြင်းပြင်း
ထောက်လိုက်တယ်။

“ကဲ - အကျီမပြီး
သူငယ်ချင်းတွေကို ပြလိုက်
ပါဦး”

ဦးမြင့်ဦးနှင့်ဦးခင်မောင်မောင်
ဟာ ဦးဇော်ထွန်းရဲ့ အကျီကို
လှန်ပြီးကြည့် လိုက် တယ်။
ဦးဇော်ထွန်းရဲ့ ကျောပြင်မှာ
(စ)သဏ္ဌာန် စမ တစ်လုံး တင်
နေတာ တွေ့ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်
ကြမယ် မဟုတ်ဘူးဆို တာ
ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်။
လိမ်မှန်းသိလျက်နဲ့ ဘယ်လို
လိမ်လိုက်တယ်ဆိုတာ အ
ရှာမရလို့လေ။ ဒါတော့ ဘယ်

ထဲ မှာလည်း အသားအရည်က
ပါးပါးလျားလျား အရှိဆုံး။ သူ့
ကို ကြည့်ပြန်တော့ အကျီက
ဂျာကင် ဝတ် ထားတယ်။
အလယ်က ရှုပ်အကျီအထဲမှာ
စွပ် ကျယ်မပါလာဘူး။ ကျွန်တော်
လိမ်ရမယ့်နည်းကို အစရှာရ
မယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ စွန့်
စားရတာပဲ။ သူ့ကို ကျောပေး
ထိုင်ခိုင်းပြီး ကျောက်ကို လက်ငါး
ချောင်းနဲ့ဖိပြီး ခပ်ပြင်းပြင်း
ထောက်လိုက်တယ်။

“ကဲ - အကျီမပြီး
သူငယ်ချင်းတွေကို ပြလိုက်
ပါဦး”

ဦးမြင့်ဦးနှင့်ဦးခင်မောင်မောင်
ဟာ ဦးဇော်ထွန်းရဲ့ အကျီကို
လှန်ပြီးကြည့် လိုက် တယ်။
ဦးဇော်ထွန်းရဲ့ ကျောပြင်မှာ
(စ)သဏ္ဌာန် စမ တစ်လုံး တင်
နေတာ တွေ့ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်
ကြမယ် မဟုတ်ဘူးဆို တာ
ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်။
လိမ်မှန်းသိလျက်နဲ့ ဘယ်လို
လိမ်လိုက်တယ်ဆိုတာ အ
ရှာမရလို့လေ။ ဒါတော့ ဘယ်

တတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ်ရေးကြုံ
တော့ သက်လုံကောင်း ကြစမြ
မဟုတ်လား။ ပိပိရီရို လိမ်နိုင်မှ
သံသယကင်းကြမှာ မဟုတ်
လား။ ဒီလူတွေက ကျွန်တော့်ကို
ဖမ်းချင်ဖမ်းမယ့် လူတွေ မဟုတ်
လား။

ဒါနဲ့ ဟိုစကား ဒီစကား
ပြော ပြန်ကာနီးတော့ သူတို့သုံး
ယောက် စီးလာတဲ့ကားဟာ
ဌာန ဆိုင်ရာက ပေးတဲ့ကား
မဟုတ်တာကို သတိရလိုက်မိ
တယ်။ နံပါတ်အနီ အငှားကား
အည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“အငှားကားနဲ့ လာကြ
တာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဦးခင်မောင်မောင်ကပဲ
သွက်သွက်လက်လက် အဖြေ
ပေးတယ်။

“ကဲ ဒါဆို ကားခရုင်း
မယ့် ပိုက်ဆံထဲက တစ်ရွက်
ခဏ လောက်ပြပါ”

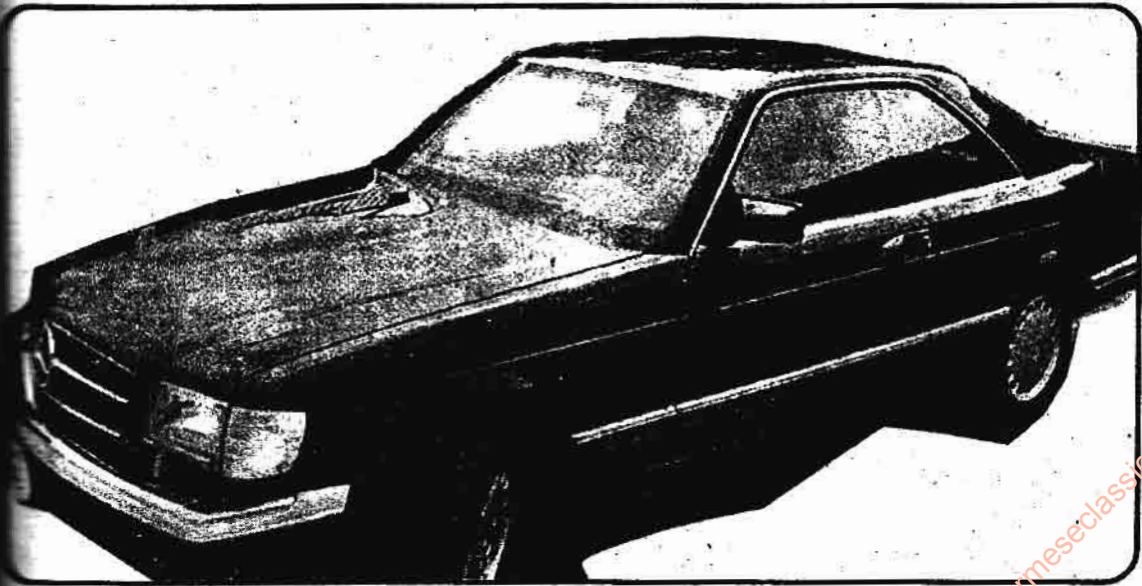
ဦးဇော်ထွန်းက အိတ်
ထဲက ငါးရာတန် တစ်ရွက်ကို
ထုတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော်က
လှမ်းယူပြီး ဦးခင်မောင်မောင်ကို
ပေးပြီး လက်ထဲမှာ လုံးသွား
အောင် ချေခိုင်းလိုက်တယ်။

ငါးရာတန် လုံးကျေ
သွားပြီဆိုမှ ကျွန်တော်က
ပြန်တောင်းယူပြီး ကျွန်တော့်

လက်နဲ့ တစ်ခါ လုံးချေပြန်တယ်။
ကျွန်တော့် လက်ကို အာရုံမပြတ်
စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးမြင့်ဦးကို
ငွေစက္ကူ လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

ဦးမြင့်ဦးက ငွေစက္ကူလုံး
လေးကို ဖြန့်ကြည့်တယ်။ တစ်
ထောင်တန် ငွေစက္ကူဖြစ်နေ
တယ်လေ။

ကျွန်တော် ပိပိရီရို
ကွက်လှည့်ကွက် ကို
ရဲအရာရှိ သုံးယောက်
ကြိုတယ်။ ကျွန်တော်
ဒီတော့မှ ပင့်သက်ချပြီး အသက်
ဝဝရွှေနိုင်တော့တယ်။ တကယ့်
အကျဉ်းအကျပ် မဟုတ်လား။
လူဆိုးလူလိမ် တရားခံပေါင်း

ခင်မောင်ထွန်း (ခင်မောင်)

များစွာကို ဆုံတွေ့ စစ်ဆေးဖူးတဲ့
ရဲ့ အရာရှိတွေပဲ။ ကျွန်တော်လိမ်
တဲ့ သက်တမ်းမှာ စိတ်အပင်ပမ်း
ဆုံးပါ။

သူတို့ပြန် သွားမှ
ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ တိုက်ပုံ
အင်္ကျီချွတ်လိုက်မှ အထဲက
လျော်ကျယ်မှာ ချွေးတွေစိုနေ

အ-

ဆီတော့ အံ့အန့က ကျွန်တော်
မှာပါ။ စကားညည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ကျေးဇူးတင် သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ
တယ်။ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေမိ
တယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေသင့်
မနေသင့်ကိုပါ စဉ်းစားနေမိ
တယ်။ ညစာတောင် မစားဖြစ်
ဘူး။ နောက်တစ်နေ့မှာ ရန်ကုန်
က ပြေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်။

ည (၁၀)နာရီလောက်
ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးမှာ အိမ်ရှေ့
ကားရပ်သံကြားရပြီး နေ့ခင်းက
ရဲ့အရာရှိ သုံးယောက် ရောက်
လာတယ်။ နေ့ခင်းကလို့ အရပ်
ဝတ်နဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်ခံရပြီ လို့
သိလိုက်ပါတယ်။

“အိပ်ရာထဲ ဝင်နေပြီ

လားလို့ စိတ်ပူနေတာ မအိပ်
သေးတာ တော်သေးတာပေါ့
ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

ဦးခင်မောင်မောင်နဲ့
အတူရပ်နေတဲ့ ဦးမြင့်ဦးက
ပြောလိုက်တယ်။ သူပြောတဲ့
အသံဟာ သာမန်အသံပါ။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
ကျွန်တော့်ကို ချုပ်နှောင်လိုက်
သလိုပဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
ဖြစ်သွားတယ်။

ငြင်းလို့ မရမှန်းသိတာနဲ့
အသာတကြည် လိုက်သွား
တယ်။ ကားကို အနီးဆုံးလမ်းက
မောင်းနေမှန်းသိရတယ်။ နောက်
ဆုံး ဦးပိစာရဲ့လမ်းမကြီးပေါ်
ရောက်လာတယ်။

ရဲ့စခန်းတစ်ခုထဲကို
ကွေ့ဝင်လိုက်တယ်။ ရုံးခန်း
တစ်ခုထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်
တိုင်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင်ကို မေးကြတယ်။
ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါတော့ မလိမ်
ရဲပါဘူး။ အမှန်အတိုင်းတွေပဲ
ထွက်ဆိုလိုက်ပါတယ်။ ရာသီ
ဥတုက အိုက်စပ်စပ် ကိုယ်တိုင်
အပေါ် အင်္ကျီတွေ၊ ရှုပ်အင်္ကျီ

တွေ ချွတ်လို့ လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ပါပဲ။

“ကိုမောင်ချစ် အိုက်နေ
ရင် အင်္ကျီတွေဘာတွေ ချွတ်
ထားပါလား။ သက်တောင့်
သက်သာ နေပါရပါတယ်။ မေး
စရာလေးတွေ ရှိ လို့ပါ။

ဦးဇော်ထွန်းက သက်
တောင့်သက်သာနေဖို့ ပြောပေ
မယ့် ကျွန်တော်စိတ်တွေ မသက်
မသာ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့
ဧည့်ခံတဲ့ အအေးလည်း
သောက်နိုင်ဘူး။

ရာသီဥတုက ပိုအိုက်
လာတယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီ
ကျွန်တော်လည်း အင်္ကျီချွတ်ပြီ
စွပ်ကျယ် လက်စကလေးနဲ့ပဲ
လိုက်တော့တယ်။

အဲဒါ မှားတာပဲပေါ့။

“ကဲ . . . ကိုမောင်ချစ်
နေ့ခင်းကလို့ ငါးသုံးလုံးထေ
ဘာလေး မတိုက်တော့ဘူးလား
ကျွန်တော် ဘာပြော
မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည့်
နောက်ဆုံးမှာတော့
အစပိုင်းမှာ ပြောခဲ့သလို
ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်
ကျွန်တော် မလိမ်ပါ။ သူတွေ

ကောင်းကျင့်စဉ် ကျင့်ကြံပြီး မု
သာဝါဒအပြစ်တွေကို ကျူးလွန်
နေတဲ့

“သူတော်လိမ်
မောင်ချစ်”

ကျွန်တော် လူလိမ်ဆို
တာ ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်
ဘာဝန်ခံစရာလိုသေးလဲ၊ ဩော်
... အများပြည်သူ သိရအောင်
ကျွန်တော့် လိမ်နည်းလေးတွေ
ကို ပြောရမှာပါလား။

အချိန်တန်ပြီမို့ ပြော
ပါ့မယ်။ ဟောတို အကျိုးက
မော်လမြိုင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ တိုက်ပုံ
အင်္ကျီလက်မျိုး ခပ်ပွပွမဟုတ်
လား၊ အရာရှိများ မလာခင်က
အဆင်သင့်ထည့်ထားတဲ့ ငါးသုံး
လုံးစီးကရက်ဘူးကို အင်္ကျီလက်
ရဲ့ တံတောင်ဆစ် ကွေးနားမှာ
ထားပြီးလို တဲ့ အခါကျတော့
လက်ဖမိုးကို အောက်ဘက်က
ထား လက်ချောင်းလေးတွေ ခပ်
ကွေးကွေး အသင့်ထားပြီး လက်
တို လေထဲဝှေ့ဖမ်း ဟန်နဲ့ ဆတ်
တနဲ့ ဆန့်ထုတ်လိုက်လျှင် စီးက
ရက်ဘူးက အင်္ကျီလက်အတိုင်း

လျှော့အထွက်မှာ အသာကလေး
ဆိုးဖမ်းထားရုံပါပဲ။

ဗျာ - ကြည် မေ့နွယ်
ဟုတ်လား။ မေ့တောင်မေ့နေ
တယ်။ သူတုန်းက ဆွဲကြိုးကို
ဒီအတိုင်း ထုတ်ယူတာပါပဲ။

နေ့လယ်က ကျောက်နီ
လေးကိစ္စက ရှင်းပါတယ်။
ဟောဒီ ကျွန်တော့် လက်ဆယ်
ချောင်လုံးရဲ့ လက်သည်းခွဲတွေ
ဟာ အားလုံးကို ညှိပုပ်နေ
တာ တွေ့မှာပေါ့။ လက်သည်း
အခွဲကြားကို ပင်အပ်လေးနဲ့

ဖြည်းဖြည်းချင်း ခြစ်ပြီး အခေါင်း
ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာပါ။

ဦးခင်မောင်မောင်
လက်ထဲက စကျင်ကျောက်က
လေးကို လက်မရဲ့ လက်သည်း
ခွဲကြား ထိုးသွင်းပြီး လက်ညှိုး
လက်သည်းခွဲထဲမှာ အဆင်သင့်
ထည့်ထားတဲ့ ကျောက်နီကလေး
ကို ကော်ထုတ်လိုက်ပြီး လဲ
လိုက်တာပေါ့။ လုပ်တာကိုင်
တာကတော့ ရှင်သီဝလီ ရုပ်
လေးကိုလည်း လက်ခလယ်
လက်သည်းခွဲ ထဲကနေ လှမ်း

ခင်မောင်ထွန်း (ခင်မောင်)

တောက်လိုက်တာပဲ။ ဒီလို ပိပိ
ရိရိ လုပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်
သုံးနှစ်တောင် လေ့ကျင့်လာခဲ့
တာပဲဗျာ။

နောက်ပြီး ဦးမြင့်ဦးနဲ့
ဘာဝေးမှာမှတ်လို့ နှစ်ပေခွဲ
လောက်တော့ လက်ကျင့်ရနေ
ပြီ။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ထဲ
ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ကျရ
မှာပေါ့။ သုံးနှစ်လောက် ကျင့်
ထားရတာပဲ လွယ်တယ်မထင်
ပါနဲ့။

အေးဗျာ ကျွန်တော်
လည်း ပညာစုံပြုရမှာ မို့သာ
နေ့ခင်းက ဦးဇော်ထွန်းနာများ
သွားသေးလား။ ကျောကုန်းမှာ
စပုံ ပေါ်အောင် လှစ်တာလည်း
သုံးနှစ်လောက် ကျင့်ရင်ရပါ
တယ်။

ကျောကို လက်ငါး
ချောင်းနဲ့ ခတ်ဆတ်ဆတ် က
လေး လှမ်းထောက် လိုက်ပြီး
စက်ဝိုင်းပုံ လက်ကိုလှည့်ပြီး
အရေပြား ပွန်းသွားအောင် ပွတ်
လိုက်တဲ့သဘောပါ။ အသား
နုတဲ့ အသားဖြူတဲ့ လူဆိုရင်
ပိုပေါ်တာပေါ့။

အရေပြားကို ဖိတွန်းပြီး
ပွန်းအောင်လုပ်လို့ အရာထင်
တာပါ သုံးလေးရက်ဆို ပျောက်
သွား မှာပါ။

ဒီလိုဆိုရင် ပြည့်စုံ
ရောပေါ့။ ဪ သြော် ငွေစက္က
လဲတာ ကျန်သေးတယ် ထင်
တယ်။ အလွယ်ဆုံး လက်လှည့်
ပညာပါ ဦးဇော်ထွန်း ဆီ
ကနေ ငါးရာတန်လှမ်းယူတယ်။
ဦးခင်မောင်မောင်ကို လှမ်းပေး
လိုက်တယ်။နောက် ကျွန်တော်
ယူတယ်။ နောက်ဆုံး ဦးမြင့်ဦးကို
လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

အခြေခံ အာရုံပြောင်း
နည်းကို သုံးတာပါ။ ကျွန်တော်
ထိုင်နေကတည်းက ဒူးကွေး
ပုဆိုးကြားမှာ တစ်ထောင်တန်
ကို လုံးပြီးထည့်ပြီးသား။ ကဲ
... ဘယ်လောက်ရှင်းလဲ။

“ဗျာ...”
ကျွန်တော့် အသံတော်
တော် ကျယ်သွားတယ် ထင်
တယ်။ ဟုတ်ကဲ့။ ပြစ်မှုဆိုင် ရာ
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၀နဲ့ အရေးယူ
မယ်။ အင်းလေ ... ဒါလည်း
ဟုတ်တာပဲ။ ဥပဒေမှ မလွတ်
ကင်းပဲကိုး။

ဟို . . . ကျွန်တော်
ကြားဖူးတာလေ ဦးခင်မောင်မောင်
က ဖြစ်ရပ်မှန် ဝတ္ထုတွေရေး
တယ်လို့။ ရေးပါဗျာ ကောင်းပါ
တယ်။ ကျွန်တော့် အကြောင်း
ရေးရင် သဘောမတူစရာ မရှိပါ
ဘူးဗျာ။

ဒါမှလည်း အလိမ်လာ
ခံတဲ့ လူတွေ သူတို့ အပြစ် သူတို့
သိပြီး ရှက်နေကြမှာပါ ဒါပါပဲ။
သူတော်လိမ် မောင်ချစ်
သည် လိမ်လည်မှုဖြင့် ထောင်
ကျသွားခဲ့ပါပြီ -

သူပြောခဲ့သလို အလိမ်
ခံချင်ကြသူများ၊ ယုံလွယ်သူများ
ရှိနေကြ၍ သူတော်လိမ် မောင်
ချစ်လို လူလိမ်များ ပေါ်ပေါက်
နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူတိုင်း အလိမ်
မခံရအောင် သတိတရား လက်
ကိုင်ထား ရှောင်ရှား နိုင်ကြပါ
စေဟု . . .

ခင်မောင်ထွန်း(လမ်းမတော်)

ခက် တော့ လည်း အခုထိ သဲလွန်စရာမရသေးဘူး။
 အခက် သား။ တင်ရွှေဆိုတဲ့ကောင်က လမ်းပွဲ
 ဘဲဥအစ ရှာရ စားဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။
 သလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒီကောင် ဒီပြဿနာကို ဒီကောင် မီးမွှေး
 တင်ရွှေကို ချုပ်ထားတာ အခုဆို တာပဲ။ ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်
 ရီမန် နှစ်ပတ်ပင် ပြည့်တော့မယ်။ သင့်သလောက်တော့ ပတ်သက်

ဝေဒနာ

မှတ်တမ်းအရှုပ်တော်ပုံ

လအိကို

တယ်ဆိုပေမယ့် အဓိကကျူး
လွန်တဲ့ တရားခံတွေ ပျောက်
နေတယ်။ မင်းဒင်နဲ့ လှသိန်းကို
နာမည်လောက်ပဲ သိထားတာ
ဆိုတော့ အရင်ကတည်းက
တင်ရွှေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဘူးတာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းတယ်။
တင်ရွှေက သိတဲ့အတိုင်း သူ့မှာ
ဘာမှ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ်ကလေးနဲ့
အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အစားထဲက။
အနီ၊ အပြာ၊ အစိမ်း၊ အရိုင်းယူ
မလား၊ လုံးချောယူမလား အတွဲ
ထုပ်ယူမလား၊ တင်ရွှေမှာတော့
မရှိဘူး။ ဒါပေသိ ဖြစ်တယ်။
ဘယ်လောက်တန် ယူမလဲ။
ကျပ်ကြီးလား၊ ထမင်းစားကျောက်
လား၊ အခဲလား၊ အရည်လား၊
အသားလား၊ သည်လိုလိုင်းမှာ
တော့ တင်ရွှေက နာမည် တစ်
လုံးနဲ့ နေခဲ့တာ။ အမှားအယွင်း
မရှိဘူး။ အလုပ်ဖြစ်ရင် သူ့ရာခိုင်
နှုန်းကိုတော့ အတိအကျပေး။
ပစ္စည်းမှန်မယ်။ မစိုးရိမ်နဲ့ ဒီမှာ
ဘက်က ကျွမ်းပြီးသား။ လုပ်စား
တာပဲ။ အကြီးမတစ်သက်ဆို
တော့ နှစ်နှစ်ဆယ်ကိုတောင်
သုံးနှစ် လောက်စွန်းချင်နေပြီ။

ဘာပဲပြောပြော တင်ရွှေက
ပါးစပ်နဲ့ လုပ်စားရတာဆိုတော့
အပေါင်းအသင်း ဆန့်တယ်။
လိုင်းပေါင်းစုံကလူတွေနဲ့ သိ
နေတာ သိပ်မဆန်းဘူး။

ဆန်းတာက အခုကိစ္စ။

**ပုတီးတစ်လုံးကို
သွားနဲ့
အဆက်ကလေး
ကိုက်ဖြတ်ပြီး
မှတ်ကျောက်ပေါ်
ပွတ်ချတယ်
နောက်တော့ ...**

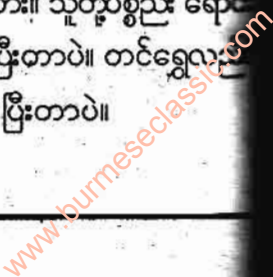
သူ့လိုင်းမဟုတ်ပေသိ။
သူ့အတွက် ပွဲခရမယ်ဆိုတော့
သူစိတ်ဝင်စားတာလည်း မမှား
လောက်ပါဘူး။

ရွှေမှတ်ပုတီးကြိုး
ငါးဆယ်ကျပ်သားဆိုတော့လည်း

နည်းတဲ့အချိန်လား။ ရာခိုင်နှုန်း
ပဲတွက်ဦး ပွဲခနည်းသလား။
ဒီတုန်းက ကာလပေါက်စွေ
တစ်ကျပ်သားမှ နှစ်ထောင်
ဝန်းကျင်ပဲဆိုတော့ တစ်သိန်း
ကျော်ကျော်၊ ငါးကျပ်နဲ့ပဲတွက်ပါ
ပွဲခတင် ငါးထောင် လောက်
စီမယ့်ကိန်း။

တင်ရွှေဆီ ရွှေမှတ်ပုတီး
ကြိုးရှည်ကြီးကို မင်းဒင်နဲ့လှသိန်း
တို့က မလွန်ကျောက်ဝိုင်းမှာ
ဆိုကြရင်းက အရောင်းအဝယ်
ကိစ္စ စကားစပ်မိရင်းကနေ စိတ်
ဝင်စားခဲ့တာ။ တင်ရွှေက ရွှေတို့
နား လည်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။
ဒါပေသိ ဒီကောင်က ဝယ်လက်
ရှာနိုင်တယ်ဆိုတော့ လုပ်ကွတ်
တစ်ခု ဖြစ်သွားတာပေါ့။

မင်းဒင်နဲ့လှသိန်းတို့
သိသလားဆိုရင် ဟင့်အင်း
ကျောက်ဝိုင်းမှာဆိုလို့ တွေ့ဘူး
တာ။ ဘယ်နေကြမှန်းတောင်
မမေးလိုက်မိပါဘူး။ ဘယ်နေ
နေပါ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ အဓိက
မဟုတ်လား။ သူတို့ပစ္စည်း ရောင်
လို့ရရင် ပြီးတာပဲ။ တင်ရွှေလည်း
ပွဲခရရင် ပြီးတာပဲ။

ဒါနဲ့ပဲ တင်ရွှေအိမ်ကို မင်းဒင်နဲ့လှသိန်း ဂျစ်ကား တစ်စီးနဲ့ ပေါက်ချလာတော့တာကိုး။ ဆိုးတော့ မဆိုးဘူး။ တင်ရွှေကို ပြောပါတယ် ဟန်ကိုယ့်ဖို့တော့ လုပ်တတ်သား။ ခပ်တည်တည် မုတ်ပုတီးကြီးကို ထုတ်ကြည့်တယ်။ ရွှေရည် ဘယ်နှစ်ပဲ ခွံတယ်ဆိုတာ နားလည်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ပွဲစားပီသတာပေါ့လေ။ တင်ရွှေ အပြောအရတော့ အဲဒီတစ်ခါပဲ သည်ဆွဲကြိုးမျိုး မြင်ဘူးသတဲ့။ နှစ်လန်လောက်ရှိ မယ်တဲ့။ မုတ်ပုတီးပုံ ရွှေဆွဲကြိုး အရှည်ကြီးကို တွေ့ရသတဲ့။

ဟုတ်ပြီပေါ့။ တင်ရွှေ ထာဝန်က ဝယ်လက်ဆီခေါ် သွားဖို့ပဲ။ နားလည်တဲ့ သူတွေ ကြည့်ကြ လိမ့်မပေါ့။ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ စစ်ကြလိမ့်မပေါ့။ တင်ရွှေသိထားတဲ့ ရွှေသည်က လည်း မခေလှပါဘူး။ ဝါရင့်ရွှေသည် ကုလားခင်မောင်ဝင်းပဲ။ လုပ်လာတာပဲ နှစ်နည်းတော့ တာမှ မဟုတ်တာ။ ကြည့်ကြ၊ စစ်ကြ၊ ဈေးဆိုင်ကြပေါ့။ ဒါပဲ ဟုတ်လား။

ပြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဒင်က ကုလား ခင်မောင်ဝင်း ဆိုင်ရောက်တော့ သူ့ပစ္စည်း အရည်မီကြောင်း ပြောပြီး ရှေ့တင် ဆွဲကြိုးအစဖျားက ပုတီးတစ်လုံးကို သွားနဲ့ အဆက်ကလေးကိုက် ဖြတ်ပြီး မှတ်ကျောက်ပေါ်ပွတ်ချတယ်။ နောက်တော့ အတ်ဆစ်နဲ့တို့ တယ်။ ရွှေကို အက်ဆစ်မစားဘူး။ နောက်ထပ်တစ်ခါ ကြိုးစရဲ့ နောက်တစ်ဖက်က ပုတီးတစ်လုံးကို ကုလားခင်မောင်ဝင်း လက်ထဲထည့်ပေးပြီး မှတ်တိုက်ခိုင်း။ အက်ဆစ်စား၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မပြီးသေးဘူး နောက်တစ်ဆစ် ထပ်လုပ် အက်ဆစ် ထပ်စားသည်အတိုင်းပဲ၊ အမှန်ပေါ့။ ကုလားလည်း ကြိုက်သွားတယ်၊ ချိန်ကြတာပေါ့၊ အစိတ်သားလေး နှစ်လုံးဆိုတော့ ငါးဆယ် သား။ ဈေးစကား ပြောကြတော့ ဘောင်ချာမပါတဲ့ ရွှေလေ။ အမှန်တကယ် ကာလပေါက် ဈေးဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ကုလားခင်မောင်ဝင်းလည်း လူလည်ကိုး။ နှစ်ထောင်အောက်

ဈေးနဲ့ စပြောတယ်။ ဆိုပါတော့ တစ်ထောင့်ခြောက်ရာငါးဆယ်။ မင်းဒင်တို့က မရောင်းနိုင်ဘူး။ ထပ်တိုးတောင်းတယ်။ နှစ်ထောင်တိထား၊ မရဘူး။ တင်ရွှေ ဝင်ညှိပြီ။ အလုပ်ဖြစ်ဖို့က အဓိက မဟုတ်လား။ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မျှ ကြားဈေး ၁၈၀၀/- ဖြတ်တယ်။ မင်းဒင်က အင်တင်တင်။ ကုလားက အင်း အဲ လောက်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆိုတော့ တင်ရွှေက အရောင်းသမားကို တိုက်တွန်းရလေပြီ။ သည်လို ပစ္စည်းမျိုးဆိုတာ ဘောင်ချာပါဖို့ လိုတဲ့အကြောင်း၊ တစ်ချို့ဆိုရင် ဘောင်ချာမပါရင် ဝယ်တောင် မဝယ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ကြားဖူး နားဝရှိတာတွေနဲ့ ထည့်ရတာပေါ့။

မင်းဒင်ကလည်း ဆန်စက် တည်ချင်လို့သာ ရောင်းတောင် မရောင်းချင်ဘူး။ ရှေးရွှေဆိုတာသိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ဘာတွေ ညာတွေပြောပြီး မလွဲမရှောင်သာ ရောင်းရတဲ့ပုံစံထည့်တော့ လှသိန်းက ဝင်ထောက်တယ်။ လုပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ။

သီဒါကို

သုံးပစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဆန်စက် အောင်မြင်ရင် ရွှေဆိုတာ ပြန်လုပ် လို့ရတာပဲ။ လုပ်ငန်းအတွက်ပဲ ဘာပဲညာပဲပေါ့ ဆိုတော့ အရောင်း အဝယ် ပွဲပြတ်တာ ပေါ့လေ။

အချိန် ငါးဆယ် သား ဆိုတော့ ငွေကိုးသောင်း၊ ကုလား ခင်မောင်ဝင်းက မှန်ကောင်တာ အောက်က အံ့ဆွဲထဲက ငွေထုပ် ကို ထုတ်ရေတယ်။ မပြည့်ဘူး။ ငါးသောင်းရှစ်ထောင်ပဲရှိတော့ ငါးသောင်းယူထားနှင့်။ ကားနဲ့ အတူ အိမ်ကိုသွားမယ်။ ကျန်တဲ့ လေးသောင်း အိမ်ကယူ။ မင်းဒင် အနေနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်စရာမရှိဘူး လိုက်ယူမယ်။ ဒီလိုကိုး။

ဆိုတော့ ကုလား ခင်မောင်ဝင်းအိမ်ကို မောင်း၊ ကုလားခင်မောင်ဝင်းနေတာက ၈၃ လမ်း ၂၅ လမ်းကြားမှာ၊ အပေါ်ထပ်မှာနေတာ၊ ကားကို ၈၃ လမ်းပေါ်ရပ်၊ အိမ်ပေါ်လိုက် ယူပေါ့။ မင်းဒင် ပီလှပုံပြောပါ တယ်။ ရပါတယ်။ ကိုတင်ရွှေပဲ လိုက်ယူပေးဖို့ သူ့အပေါ်ကို မလိုက်တော့ဘူး။ အောက်ကပဲ စောင့်မယ်၊ သိပ်မကြာစေနဲ့ပေါ့။

ဆန်စက်ဆီလည်း သူကြည့်ချင် သေးတယ် ဆိုတာကိုး။

ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တယ် ကိုတင်ရွှေ လိုက် တက်ယူမယ်၊ မင်းဒင်တို့က အောက်မှာ ကား ထဲပဲ စောင့်နေရစ်ကြ။

အဲသည်မှာ မှားတော့ တာပဲ။

မှားတာမှ အကြီး အ ကျယ်မှားတာ။

ကုလားခင်မောင်ဝင်း ကျန်ငွေလေး သောင်းကို တင်ရွှေ လက်အပ်ပြီး အပေါ်ထပ်က ပြန်အဆင်းမှာ။

ဘယ်မလဲ မင်းဒင်တို့ ကားလည်းမရှိ၊ လူလည်းမရှိ တော့။

ကုလားခင်မောင်ဝင်း စိတ်ထဲ မသင်္ကာ ဖြစ်ရတော့တာ ပေါ့။ ငွေတစ်ဝက်ပဲ ယူရသေး တဲ့ ဥစ္စာကို ကျန်တဲ့ငွေ မယူ တော့ဘဲ ထွက်တာ ထူးဆန်း လှပေါ့။ တင်ရွှေလည်း ပြူးတူး ကြောင်တောင် ဖြစ်တာပေါ့။

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြပြီ လဲပေါ့။

ကုလားခင်မောင်ဝင်း ကသည်မှာတင် သတိရလိုက် တာ။

ပစ္စည်းတွေ ပြန်စစ်မယ် မှတ်ပုံတီးကြိုး အရှည်ကြီးရဲ့ ခါးအလယ် အဆစ်တစ်ဆစ်ကို မှတ်တင် အက်ဆစ်စား၊ သွား ရော ဘာမှမကျန်ဘူး အက်ဆစ် စ ရွှေရောင်ဝါတာတာလေး တွေကို စားချသွားတာ ဖြူဖွေ ကျန်ခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေမှတ်ပုတီးဆွဲကြီး
အရှည်ကြီးက အတုကြီးဖြစ်နေ
ရော။

v v v

(၂)

ဝှတော့ကျပြီ၊ ကုလား
ခင်မောင်ဝင်း၊ ခြေမကိုင်မိ
လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရပြီ။ တင်ရွှေ
တို့ ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး။ တစ်ခါ
တည်း သံတဲဂါတ် အမှတ် ၅
ရဲစခန်းကို ခေါ်သွားပြီး အမှု
စွင့်တော့တာကိုး

ဒီအမှုကို တပ်ဖွဲ့မှူးက
ဖိတ်ဝင်စားနေ ပြီ။ အမြန်ဆုံး
ဖော်ထုတ်ဖို့ ဖိအားပေးလာပြီ။

ဒီမှာ ပွဲစားတင်ရွှေကို
အမှုနဲ့မမ်း ရီမန်ယူစစ်တော့
ဒီကောင်ဘာမှ မပြောတတ်
တော့ဘူး။ လူမြင်ရင်တော့ မှတ်
မိတယ်။ နာမည်ကိုတော့ သိ
တယ်။ မင်းဒင်၊ လှသိန်း အရင်
စ အဆက်အဆံ မရှိဘူး။ ဂျစ်
စား နံပါတ်ကတော့ ၁/၈၃၄၇၊
မင်းဒင်က အရပ်အမောင်း
ကောင်းပြီး အသားလတ်တယ်၊
ချက်ခုံးထူတယ်။ ခြေတံလက်တံ
ဆုတ်တုတ်၊ နားရွက်ကားကား
ဆုတ်ပေါ်တယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား

ကြီးမြင့်အောင် တို့လိုမျိုး
လှသိန်းကတော့ မျက်နှာဝိုင်း
တယ်။ ဝက်ခြံဖုတွေ ပါးနှစ်ဖက်
မှာ ထူလပျစ်နဲ့၊ သွားတွေက
ကွမ်းချေးတက်ပြီး နီကျင်ကျင်
ဖြစ်နေတယ်။ အရပ်က ပုတယ်၊
ကိုယ်ကျတော့ ကျစ်ကျစ်၊ အသား
အရေကတော့ ခပ်ညိုညိုပါ။
ဒါလောက်ပဲ ပြောနိုင်တယ်။
ဘယ်လိုလုပ် ဆက်လိုက်လို့ရ
မလဲ။

တစ်ခုရှိတာ၊ ဂျစ်ကား
သမား၊ ဟုတ်တယ် ကားလိပ်စာ
ကို ကညနမှာကြည့် အံ့နာ အ
ဆင့်ဆင့် ရှိနေမှာပဲ။ နောက်ဆုံး
အံ့နာသိရရင် ကားမောင်းသူကို
ရှာရတာ လမ်းစပေါ်နိုင်တဲ့ သ
ဘောပဲ။

ထင်သလောက်တော့
မလွယ်လှပါဘူး။

ကားရွာလို့တွေ့ပြီး၊
ဒရိုင်ဘာကို မေးစမ်းလိုက်တော့
သူက အခင်းဖြစ်တုန်းကပေါ့
လေ။ ငွေတက်ယူနေတဲ့ အချိန်
မှာထောင်ထောင် မောင်းမောင်း
လူက လှသိန်းနဲ့ဆန်စက် အရင်
သွား ကြည့်မယ်။ ဟိုငွေတက်
လိုက်ယူတဲ့လူကို နောက်မှ

ပြန်ကြိုကြမယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့
ကားဆရာကို မီးလောင် ပြင်
ကွက်သစ်လုပ်ထားတဲ့ ချမ်းမြ
သာစည် လေဆိပ်နားက ကား
လမ်းပေါ်ရပ်နေခဲ့ရသတဲ့။ ခဏ
လေး စောင့်ခိုင်းသေးသတဲ့၊ တစ်
အောင့်ကြာတော့ ပုပုလူက
ပြန်လာပြီး ပြန်မလိုက်တော့
ဘူးပြောလို့ သူလည်း အိမ်ပြန်ခဲ့
ရပါသတဲ့။ ဒီလိုပဲ အစစ်ခံတာ
ကိုး၊ ဒါနဲ့ပဲ ချမ်းမြသာစည် မီး
လောင်ပြင် ကွက်သစ်ကို သွား
စုံစမ်းတာပ။

အဲ သည် ရပ် ကွက်
ရောက်မှပဲ မင်းဒင်နဲ့ လှသိန်း
အတွဲအားလုံး၊ အစပျောက်သွား
တော့တာကိုး။ ရပ်ကွက်ကောင်စီ
ကလည်းမသိ ဘယ်သူမေးမေး
မသိ။ ဟုတ်တော့ နေပြီပေါ့။
ဒါကြောင့်ပဲ တင်ရွှေကို ရီမန်
ကုန်အောင် ချုပ်ထားပေမယ့်လည်း
သတင်းအစအနပျောက်နေတယ်။
ဘယ်လိုအစ ကောက်ကြမလဲ။
အမှုစစ်ဆရာ ဦးသိန်းကျော်
ဦးနှောက်စားနေပြီ။

အလုပ်သင် ဒုရဲအုပ်
ကလေးတွေနဲ့လည်း တင်ရွှေကို
ဘရိတ်ဒေါင်းစစ်နည်းနဲ့ သုံး

တယ် ဆိုလိုတာက စစ်တဲ့ လူ
သာလဲပြီးသွားမယ်။ တရားခံကို
အိပ်ဖို့မပြောနဲ့ ငိုက်ခွင့်မပေးဘဲ
စစ်ဆေးနည်းပေါ့။ ထူးခြားမလာ
ပါဘူး။ တင်ရွှေက တံကယ့်ကို
ဘုမသိ၊ ဘမသိ ဖြစ်နေတာကိုး။

မြက်မြက်ကလေးရချင်
လို့မှ ဇာတ်ထဲလို့က်ကာမှ နဲ့
တက်နင်းမိတဲ့ကိန်း ကြုံနေရ
တယ်။ ပွဲခလေး မက်မက် စက်
စက် ရပေါက်မို့ ထလုပ်မိတာ
အခုတော့ အချုပ်ခန်းထဲရောက်
နေရပြီ။ ဒုတိယ ရီမန်စေ့ဖို့
(၃)ရက်လောက်ပဲ လိုတော့
တယ်။

အမှုစစ်ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး)
သိန်းကျော် (ယခင်က ကြယ်ပွင့်
အောက် အပြာရောင်ဝါရှာခံ)
ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ။ တိုင်း
တပ်ဖွဲ့မှူးက အမှုတိုးတက်မှု
အခြေအနေ တင်ပြခိုင်းတော့
သိတဲ့အတိုင်း ထူးခြားမှု တစ်စုံ
တစ်ရာမရှိပဲ၊ ဒီရီမန် သာကုန် လို့
လမ်းစမရခဲရင်တော့ အိပ်ရာ
လိပ်ပြင်ရတော့မယ့်အခြေ။

တရားကို နတ်စောင့်
တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။

ရီမန်စေ့ဖို့ နောက်ထပ်
နှစ်ရက်မှ နှစ်ရက်ပဲ ကျန်တော့

တယ်။
သည် အချိန်တုန်းက
မန္တလေးမှာ ခါးပတ်ကြားလို့
ခေါ်တဲ့ သီတာလှည့်ကင်းပတ်
တဲ့ကားတွေ ရှိတယ်ပေါ့။ ဒီကား

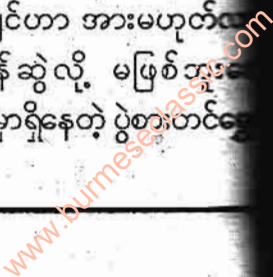
ဦးသိန်းကျော်ရဲ့ ခေါင်းကို
ဆေးအကြောင်း ရောက်သွား
ကြရော၊ လွတ် အံ့သြစရာပဲ။
ဒီမှာဖြင့် လိုက်လို
ရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမော။

ဒီကောင်အကျင့်က နံပါတ်တစ် မယားအိမ်မှာ မုတ်ပုတီးကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့တပည့်နဲ့ အမဲဗျက်တယ်၊ ပြီးတာနဲ့ . .

တွေက မန္တလေးမြို့နယ် (ယခင်က
၄ မြို့နယ်သာရှိ) လုံးကို ပတ်
လှည့်နေရတယ်။ အမှုတစ်မှု
တော့ ရအောင့်ရှာရမယ်။ အ
နည်းဆုံး အရက်ပုန်း အမှုဖြစ်
ဖြစ်ပေါ့။ ကြိုတင်ကာကွယ်မှု
အတွက်ပေါ့။ ဒီခါးပတ်ကြားကား
ကို အရှေ့တောင်မြို့နယ်ထဲက
အမှတ်(၁၁)စခန်းက ဒုရဲအုပ်မြင့်ဖေ
တာဝန်ကျတယ်။ သည်ကားက
အဲသည့်နေ့မှာ အမှတ် (၅) စခန်း
ကို ခဏလာနားတဲ့ အချိန်
ဦးမြင့်ဖေနဲ့ ဦးသိန်းကျော်ကိုက
အပတ်စဉ်တူ သူငယ်ချင်းတွေ
ကိုး။ ဒီမှာတင် စကားစပ်မိရာက

နို့ပေသိရတဲ့သတင်း
အတိအကျ မဟုတ်သေးပါဘူး
ဒီလိုလေ၊ ဦးမြင့်ဖေ
သူတို့စခန်းမှာ ဒီလိုပဲ မုတ်ပု
လိမ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်
မိထားသတဲ့။ ဒါပေသိ
ပုတီးလိမ်လို့တော့ မဟုတ်
ကျောက်စိမ်းအမှုနဲ့ အ
ခံရတာဆိုပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ရေနစ်သူအတွက် ကော
တစ်မျှင်ဟာ အားမဟုတ်
အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်ဘူး
သည်မှာရှိနေတဲ့ ပွဲစားတင်

အုပ်မိန့် ရီမန်စေတော့မယ်၊
ကြားမှာ အမှုကို အပြီးအပြတ်
ထိုက်ရမှာဆိုတော့ ချက်ချင်းပဲ
အမှတ် (၁၁) ရဲစခန်းပြေး၊
ကျောက်စိမ်းမှုနဲ့ အဖမ်းခံရ
တယ်ဆိုတဲ့သူကို တွေ့ရတာ
ပေါ့။

တွေ့ကြပြီဆိုပါတော့
အချုပ်ထဲကလူက အကျိုးအ
ကြောင်းမေးတယ်၊ ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ
မေး၊ လူပုံသဏ္ဍာန် မေးတယ်၊
နာမည်မေးတယ်၊ လိမ်ပုံလိမ်
နည်းလေးကို ပြောခိုင်းတယ်။

ဒီမှာ ပွဲသိမ်းဖို့ လမ်းစ
ပေါ်ပြီလေ။

ဒီကောင် မင်းဒင်ရော
လှသိန်းရော နာမည်လိမ်ဆိုပဲ။

မင်းဒင်ဆိုတာ နာမည်
ရင်းက သိန်းဆန်း၊ လှသိန်းက
တင်ညွန့်။

အခုကိစ္စမှာ မင်းဒင်ခေါ်
သိန်းဆန်းက ဆရာကြီး။

လုပ်စားလာတာ ဆယ်
စုနှစ်တစ်ခုလောက် ရှိရောမယ်။
ကြာ ကြာလှပြီ၊ ရှင်းပြတော့
လည်း ဒီကောင်တွေ လုပ်နည်း
က ရိုးရိုးလေးကိုး၊ အဓိကက
တော့ ပီယဝါစာ ကောင်းဖို့တော့

လိုတာပေါ့လေ။ အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်ရွှင်
နဲ့ တစ်ဖက်လူကို စည်းရုံးတယ်၊
ပြီး သူ့ရဲ့ပစ္စည်းမှာ တကယ်
ရွှေမှတ်ပုတီးစေ့သုံး စေ့ထည့်
ထားတယ်။ပြီးသူ့ရဲ့ အံသွား
ထဲမှာလည်း ပုတီးလုံး စေ့တစ်စေ့
ထည့်ထားသတဲ့ လေ။

အလုပ်လုပ်တော့မယ်
ဆိုပါတော့။

တစ်ဖက်ကြီးစက မှတ်
ပုတီးစေ့ကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ဟန်
လုပ် အံသွားထဲက ပုတီးစေ့
ထုတ်ယူ မှတ်တင်၊ အက်ဆစ်စား၊
အဲဒါရွှေအစစ်။ နောက်တစ်ခါ
တစ်ဖက်အစက ရွှေအစစ်သုံးစေ့
ပါတဲ့အက်ကနေ အစစေ့ကို
တစ်ခါ မှတ်ကျောက် တိုက်၊
အက်ဆစ်စားဒါလည်း အစစ်
ပဲလေ။ အဲ နောက်တစ်ခါ ဒါဆို
သုံးကြိမ်မြောက်နော် ဝယ်သူ
လက်ထဲကိုသူ့ဟာသူ ကိုင်ထား
တဲ့ ပုတီးစေ့ကို ထိုးပေးပြီး
မှတ်တိုက်ခိုင်း လိုက်တယ်၊ ပြီး
အက်ဆစ်နဲ့ စားစမ်းပါ။
ဒါလည်းပဲ ရွှေအစစ် လေ။
ဘယ်မှုမလဲ။

ဒီမှာတင် သူတို့လုပ်ငန်း
ပွဲသိမ်းတော့ တာကိုး။

ဝယ်တဲ့လူက ယုံပြီလေ၊
သုံးလေးခါအက် ဆစ်နဲ့စားတာ၊
ရွှေမှရွှေ တကယ့်ရွှေ ချိန်တွယ်၊
ငွေချေ သည်လိုလုပ်စားသွား
တာ မနည်းတော့ဘူး။တစ်ချို့
ရှက်တာနဲ့ ငြိမ်နေကြတာတဲ့
လေ။

မင်းဒင်ခေါ် သိန်းဆန်း
သည်လိုလုပ်စား သွားလို့ပဲ မိန်းမ
သုံးယောက်တောင် ရှိပြီဆိုပဲ။
အာဂပဲ၊ ခေသူမဟုတ်ဘူး။

ပထမမယားကြီးက
အမရပူရမြို့နယ်အပိုင် နန်း
တော်ရာ ကွက်သစ်ထဲမှာ၊
ဒုတိယ မယားက စိန်ပန်းထဲမှာ၊
အဲ အငယ်ဆုံး တတိယမြောက်
ကတော့ ရွှေဘိုသရက်ခြံမှာ
ထားသတဲ့။ ဒီလို (၃) ယောက်
ထားတာကလည်း သူ့အတွက်
ခြေရာ ဖျောက်လို့ကောင်း
အောင်ဆိုပဲ။

ဒီကောင့် အကျင့်က
နံပါတ်တစ် မယားအိမ်မှာ မှတ်
ပုတီးကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တယ်။
ပြီးတော့ သူ့တပည့်နဲ့ အမဲဖျက်
တယ်၊ ပြီးတာနဲ့ မယားကြီးဆီ
မသွားတော့ဘူး။ ငွေပဲပို့လိုက်

ထင်ရှား

တယ်၊ မယားလတ်ဆီမှာနေပြီး နတ်ကန္တာပေးတယ်။ ဒီလို နတ်ကန္တာပေးရင်းနဲ့ ဒီကောင် ကိုယ်ရောင် ဖျောက်တယ်။ အလွန်ဆုံး ရက်နှစ်ဆယ်ရက် အစိတ်ပဲ အဲဒီမှာနေပြီး အငယ် ဆုံးရှိတဲ့ ရွှေဘိုကို ရွှေသွားတော့ တာဝံတဲ့။

အတော်ကို ဉာဏ်သွား တဲ့ဧကောင်ပဲ။

ရှိမလဲ၊ အလုပ်ဖြစ်သွားပြီကော၊ ဒါပေသိ ဒီအိမ်မှာ လိမ်သွားတဲ့ မုတ်ပုတီးပုံစံနဲ့ တစ်ပုံတည်း မုတ် ပုတီးကြီး ရှည်(၃)ကုံး သိမ်းဆည်း နိုင်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ မယားကြီးဆီကနေ ထွက်သွား တာ (၁၀)ရက်လောက် ရှိပြီဆိုရင် လွဲကာမှလွဲ မယားလတ်ဆီမှာ နတ်ကန္တာပေးနေလောက်ပြီ၊ သည်နေ့တစ်ခါတည်းဆက်လိုက်

က အိမ်ရှေ့မှာ၊ နတ်ဆိုင်းထဲ တကျိမ်းကျိမ်း အိမ်ရှေ့တံခါး ပေါက် ပိတ်ထားတယ်။ အိမ်ရှေ့ မှာ ရေကပြင်လုပ် ထားတော့ လှေကားတက်တက်ချင်းမှာ ရေ ကပြင်မှာတင် လူလေးယောက် လောက် နေရာယူလို့ရ တယ်။ တံခါးခေါက်တယ် ဆိုရင်ပဲ မောင်မင်ကြီ သားက ဘယ်ကောင် လဲဟေ့ဆိုပြီး လေသံ ခပ်ထန်ထန် နဲ့ ခရီးဦးကြိုတာကိုး၊ ဘယ်ခေါ် မလဲ မင်းဒင်လို့ သာခေါ်ရင် သည်ကောင်လုပ်လာခဲ့တာ ဒီ ကောင် အသိဆုံးလေ။ ပြေး ပေါက်ပေးသလို ဖြစ်သွားတော့ မှာပေါ့၊ သိန်းဆန်းဆိုမှ သူ လူလို့ထင်မှာပေါ့။

တွက်တာမမှားပါဘူး တံခါးတန်းဖွင့်ပေးတာပဲ။

လျှော့မတွက်နဲ့ဦး ဒီကောင် ဘယ်လောက်တောင် ပါးနပ်လဲဆို တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်းပဲ မျက်နှာစိမ်းတွေ တွေတာနဲ့ ထုတ်တန်းမှာ တင်ထားတဲ့ငှက်ကြီး တောင် ပြေးဆွဲတော့ တာကိုး

သူဦးရင် သူဆော်ပျော်စရာ ဘယ်သူ အဦးခံမလဲ၊ ဝင်လုံးရတာပေါ့၊ တံသီတယ်

ဘာပြောကောင်းမလဲ။ နတ်ကန္တာလည်း
ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကရာ၊
နတ်ကဏ္ဍိတလည်း ကျီးတိဏ္ဍိတောင်
ဖြစ်ကရာ . . .

အချုပ်ထဲကလူတွေ သူနဲ့လမ်းခွဲခဲ့တဲ့လူ။

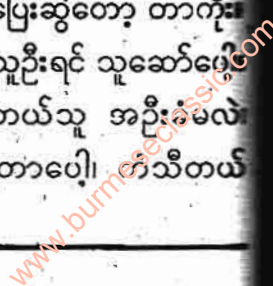
ဘယ်လိုကြောင့် ကွဲခဲ့ လဲဆိုတော့ ဒီလူက တစ်စင်ထောင် ခဲ့တာဆိုပဲ။

ထားပါလေ၊ မင်းဒင် လွတ်မသွားဖို့ အဓိကပဲ။

နံပါတ်တစ်မယားအိမ် သွားတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်

ရတော့မယ်။ အချိန်ဆွဲလို့မရဘူး၊ ဆွဲဖို့အချိန်လည်း မပေးဘူး၊ စိန်ပန်းအရပ်ထဲရောက်တော့ ည ကိုးနာရီထိုးနေပေါ့။ သေချာ လောက်ပြီ၊ နတ်ကန္တာက ရှိနေ တာကိုး။

သည်ကောင် အိမ်က ခြေတန်ရှည်နှစ်ခန်း ပတ်လည်၊ ထရော သက်ကယ်မို့၊ နတ်ကန္တာ

ဆိုရမှာပေါ့။ လက်မတင်လေး၊
 လက်ထဲ ဒါးမရောက်ခင်မှာ
 ဗွေဆော် အတင်းလုံးလိုက်နိုင်
 တာ၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ။
 နတ်ကန္တာလည်း ဝရန်းသုန်း
 ကားဖြစ်ကရော့ နတ်ကတော်
 တွေလည်း ကိုးတိကြောင်တောင်
 ဖြစ်ကရော့၊ အဆင်သင့်ချင်
 ကာရန်သင့်ချင်တော့လည်း
 သည်အိမ်မှာပဲ တင်ညွှန်ကိုပါ၊
 ဖမ်းနိုင်ခဲ့တယ်ပေါ့။ တော်တော်
 သေးတော့ ပွဲစားတင်ရွှေ -

မနက်ဖြန် ရီမန်စေ့သွားပြီ။ အမှုနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး အပြီးလွတ်လို့
 တော့ မရတော့ပေသိ၊ လုပ်ထုံး
 အရ ခံဝန်လုပ် အာမခံပေးလိုက်
 ပြီးနောက် ဖမ်းမိတဲ့ မင်းဒင်ခေါ်
 သိန်းဆန်းနဲ့ လှသိန်းခေါ်
 တင်ညွှန်နှစ်ယောက်စလုံး ရီမန်
 ယူရုံသာ။

ဒါမို့ကြောင့် ပြောကြ
 တာ၊ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်
 ကွယ်ရာမရှိ။

လွတ်မှန်တဲ့စကား၊ အမှု

စစ်တဲ့ ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး)
 သိန်းကျော်ခမြာ ဟင်းချ၊ မလိပ်ရ
 သေးတဲ့ အိပ်ရာကို အိန္ဒိယ
 အိပ်ရာခင်း အသစ်ကလေးဖြန့်
 ခင်းပြီး မနေ့က ဒလစပ်လှုပ်ရှား
 ခဲ့တာတွေ တစ်မှိမ်မှိမ်ပြန်တွေး နိုင်
 တော့ တယ်။

နောက် အပက်ထဲမှာ
 မှတ်ပုတီးအရှုပ် တော်ပုံကြီးကို
 တရားစွဲတင်နိုင်မယ်လေ။

ဝေအီကို

သက်သက်

အိမ်ထောင်ရေး

မနေ့က မိုးပြေးလေးတစ်ဖြိုက်နှစ်ဖြိုက် ရွာ၍ သည်ကနေ့ပိတောက်ရနံ့တွေ လှိုင်နေပြီ။ ဧပြီလ ထဲသို့ရောက်လာ ကတည်းက စ၍ကြားရသည်။ တူးပို့ တူးပို့ အသံ၊ မြန်နှာအသံ နှင့် ညိုမြအသံတို့သည် ယနေ့ပို၍ ကျယ်လာ၏။ ရေပက် ကစားသူများ လည်းကစားနေကြပြီလေ။ စင်စစ် သည်နေ့ သည် ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက် သင်္ကြန် အကြိုနေ့ပင် ။

ဦးခွန်ယုသည် ပြည်လမ်းအတိုင်း သူ့ကားလေးကိုမောင်းလာ၏။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ရွှေရောင်တွေဝင်းဝင်းလက်လက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကားကိုမနည်းပင်သတိထားမောင်းနေရသည်။ သူ့ကားလေးကညီမဝမ်းကွဲတော်သူ နေသည့် လှိုင်မြို့နယ်၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊ ပြည်လမ်း(၆)မိုင် သို့ဦးတည်နေ၏။ ညီမဖြစ်သူက ရေသန့်ဘူး ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိခြင်းလုပ်ငန်း ဖြင့်အောင်မြင် နေသဖြင့် အားကိုးတကြီး သူ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

“ဪ . . . အစ်ကိုခွန်ယု လာ . . . လာ အိမ်ထဲဝင်”

ဦးခွန်ယုက ညီမဖြစ်သူနှင့် အတူ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ရင်း ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်နာကြူက ရေနွေးကြမ်းခါတ်ဘူးကို ယူ၍ စားပွဲပေါ်တင်ပေးသည်။

“အစ်ကို . . . ခဏနေဦးနော် ကျွန်မ ကော်ဖီမစ်ဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ မဖျော်နဲ့ဟာ ငါမသောက်ချင်ဘူး။

ဒါနဲ့ နင့်ယောက်ျားရော”

“အစ်ကို ညီ ကိစ္စလေးနဲ့နဲ့ရှိလို့ အပြင် ခဏသွားတယ် ၊ အစ်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“နင့်ဆီက အရေးပေါ်ပိုက်ဆံချေးမလို့ လာတာ . . . ဟ။ ယောက်ဖရှိနေတော့လဲ ပိုကောင်းတာပေါ့ဟာ”

“အစ်ကိုက ဘယ်လောက် ယူမှာမို့လို့ လဲ”

“သိန်း (၂၀၀)”

“ဟင် . . များလှချည်လားအစ်ကို”
ဒေါ်နာကြူက အံ့အံ့ဩဩဖြင့် ဦးခွန်ယု ကိုကြည့်သည်။ ဦးခွန်ယုကလည်း ချေးငွေ ကများသဖြင့် သူ့ကိုမယုံကြည်မှာစိုးသည်။

ဒီတော့ . . .

“နင်တို့ငွေကို ငါ အကြာကြီးမသုံးဘူး၊ အခါလွန်တာနဲ့ ပြန်ပေးမှာပါ။ နင့်ငွေကိုလဲ ငါကလက်လွတ်စပယ် မချေးပါဘူး။ အခုငါ စီး နေတဲ့ကား၊ ငါ့ဟမ်းမီဖုန်းနဲ့ ငါနေတဲ့တိုက်ခန်း တွေကို အရောင်းအဝယ်စာချုပ်နဲ့ ခေတ္တလွှဲ ပြောင်းပေးထားမယ်ဟာ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အဲ့ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးအစ်ကို၊ အစ်ကိုဘာလုပ်ဖို့ ဒီလောက်ငွေအများကြီး အရေးတကြီး လိုနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ ကိုပြောပြပါ”

သည်ကိစ္စကို မပြောဘဲနေလို့ရလျှင် မ ပြောချင်ပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့မေးသူက မေးနေပြီ။ မပြောဘဲနေ၍မရတော့။

ဦးခွန်ယုက သက်မချသည့်အဘေးဘီ

မောင်သစ်နွယ်

စဉ့်အိုးကို

ဘယ်သူမှမသိအောင်

တိတ်တိတ်ယူပြီး

အဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

တရုတ်ဘာသာနဲ့ရေးထားတဲ့

သေတမ်းစာတစ်စောင်နဲ့

ရွှေရုပ်ထုထွေ အပြင်

ကိုမျက်လုံးဝေ့၍ မျက်စိကစားလိုက်သေး၏။ သူ့အနေအထား သူပြောမည့် စကားတွေကို သူစိမ်းတွေ ကြားသွားမှာမလိုလားသည့်ဟန်။ စိုးရိမ်သည့်သဘော၊ ဒါကိုဒေါ်နာကြူကလည်း အထာပေါက်သည်။

“ပြောပါအစ်ကို- ဘယ်သူမှမကြားနိုင်ပါဘူး”

“အေး... အေး...”

ဦးခွန်ယုက ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကုန်း၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့်စပြောသည်။

၃၄ ၊ မုတ်ပုတီးအရွမ်တော်ပုံနှင့်လိမ်လည်နည်းဝတ္ထုတိုများ

“နိုင်ငံခြားသား . . . တရုတ်လူမျိုးတွေက ရှေးဟောင်း ရွှေတုံးတွေ ငါ့ဆီကိုလာရောင်းလို့ဟ . . . တန်ဖိုးနည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ သိန်းထောင်ချီရှိနိုင်တယ်၊ သူတို့ . . . ငါ့ဆီက ၂၀၀ ပဲတောင်းတယ်လေ၊ အဲဒါတွေကိုအခါလွန် လို့ ပြန်ထုခွဲလိုက်ရင် အသားတင် ၈၀၀ လောက် သေချာပေါက်မြတ်မယ်ဟ . . . ဒါကြောင့် ငါနင့်ဆီပြေးလာခဲ့တာ”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် ဒေါ်နာကြူ အံ့အံ့သြသြဖြစ်သွားသည်။ မျက်စိတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာ၏။ အံ့အံ့ပင် တင်းတင်းကြိတ်သည်ထိပင်။ သူ့နှုတ်မှလည်း . . .

“အဲဒါ အစ်ကို့ကိုလိမ်တာရှင့် . . . လိမ်တာ . . . မယုံလိုက်နဲ့ ငါးပါးမှောက်သွား မယ်”
“ဟေ . . .”

ဦးခွန်ယု နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံဖြီးတော့ ဦးခွန်ယု ကဒေါ်နာကြူကို သံသယမျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံမချေးချင်သဖြင့်ကဖျက်ယဖျက်လုပ်သည်ဟုပင်ထင်လိုက်သေး၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါ်နာကြူခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပြန်ရောက်လာ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဒေါ်နာကြူက အကိုအကြောင်းရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့တုန်းကအကြောင်း အစ်ကို့ကို ပြောပြလိုက်ပါဦး၊ ဒါမှ အစ်ကိုဇာတ်ရည်လည်မယ်လေ . . .”

“ဪ . . . အေး . . . အေး . . .”

ဦးခွန်ယုကတော့ နှမလင်မယားကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ

ဆဲ။ ထိုစဉ် ယောက်ဖ ဖြစ်သူက..
“ဒီလိုဗျ.. အစ်ကိုရဲ့.. ဒီလို ပြီးခဲ့တဲ့
မတ်လ ၂၃ရက်နေ့ကပေါ့..”

တီ.. တီ.. တီ.. . . .

ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးလိုက်သည့်
တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် ဒေါ်နာကြူဖုန်းကို
ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို.. . . .”

ဒေါ်နာကြူတို့အိမ်ကပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အစ်မကြီးရဲ့ ခင်ပွန်းနဲ့ စကားပြော
ချင်ပါတယ်”

“ဘယ်သူလို့ပြောလိုက်ရမလဲရှင်”

“လီရှောက်နင်ပါခင်ဗျာ”

ဖုန်းထဲမှာ အသံကစိမ်းနေ၏။ မိတ်ဆွေ
တွေထဲက မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ဒေါ်
နာကြူက စကားပြောခွက်ကို လက်နှင့် ပိတ်၍
ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား..

“လီရှောက်နင်တဲ့.. ရှင်နဲ့ပြောမလို့”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက.. ဒေါ်နာကြူလက်
ထဲမှ ဖုန်းကိုလှမ်းယူသည်။

“ဟဲလို အမိန့်ရဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် လီရှောက်နင်ပါ အစ်ကို
ကြီးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်တော့်အဖေ့ဆီကရလို့
ဆက်တာပါ”

သင်္ဘော

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ပြော... ဘာကိစ္စလဲ”

ကျွန်တော်က... မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ရှိတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မြေတူး မောင်းသမားပါ။ တစ်နေ့လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ကျွန်တော်မြေတူးနေရင်း ရှေးဟောင်း စဉ်းအိုး တစ်လုံးကို တူးမိပါတယ်။ အဲဒီ စဉ်းအိုးကို ဘယ်သူမှမသိအောင် တိတ်တိတ် ယူပြီး အဖုံးကိုဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ တရုတ်ဘာသာ နဲ့ရေးထားတဲ့ သေတမ်းစာ တစ်စောင်နဲ့ ရွှေရုပ်တုတွေအပြင် တရုတ်နိုင်ငံသုံးငွေစက္ကူ တွေလဲတွေ့ရပါတယ်... အဲဒါကြောင့် ရွှေရုပ်တုတွေဟာ ရွှေအစစ် တွေလား ဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီး လာရောက် စစ်ဆေးပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဒေါ်နာကြူ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာအံ့ဩ လွန်းသဖြင့် တယ်လီဖုန်းကိုလက်ကိုင်၍ ငေးကြောင်တွေဝေစွာ ရပ်နေမိ၏။ နောက် မှ သတိရလိုက်သဖြင့် ကမန်းကတန်း...။

“ဟဲလို... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာလာတွေ့ရမလဲ လိပ်စာပြောဦးလေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲခင်ဗျာ ဒီလိုလုပ် ပါ မနက်ဖြန် (၂၄. ၃. ၂၀၀၄)မနက်(၁၁)နာရီ အချိန် မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ဂျမ်းရှင်းအိပ်ရုံ ကားမှတ်တိုင်မှာ ဆုံကြမယ်။ ကျွန်တော် ဘောင်းဘီအနက်နဲ့ စပို့ရှပ်အနီရောင်ဝတ်လာ မယ် နေကာမျက်မှန်လဲ တပ်လာမယ်။ အဲဒါ ဆိုရင် ကျွန်တော်ဆိုတာ သိနိုင်တယ် မဟုတ် လား”

“ရပြီလေ ကျွန်တော် မောင်းလာမယ့်

ကား က အဖြူရောင် နံပါတ်၃၁/.....”

“OK.....”

တစ်ဘက်ကဖုန်းချသွားသည်။ ရင်ခုန် ၍ ကျန်ရစ်သူက ဒေါ်နာကြူတို့ဇနီးမောင်နှံ။

နောက်တစ်နေ့(၂၄. ၃. ၂၀၀၄ရက်နေ့) ဒေါ်နာကြူတို့ ဇနီးမောင်နှံ ကိုယ်ပိုင်ကားကို မောင်း၍ ဂျမ်းရှင်းအိပ်ရုံမှတ်တိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ ကြသည်။ ဘောင်းဘီအနက်စပို့ရှပ်အနီရောင် နှင့် နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော လူတစ် ယောက်က သူတို့ကားအနီးလာရပ်၍သူ့ကိုယ် သူမိတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်က လီရှောက်နင်ပါခင်ဗျာ”

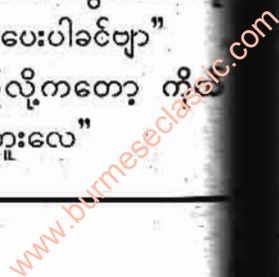
“ဪ... အေး... အေး... ကားပေါ် တက်”

လီရှောက်နင်က ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ဒေါ်နာကြူ၏ခင်ပွန်းက ကားကိုဖြည်း ဖြည်းချင်းမောင်းထွက်ခဲ့၏။ ကားနောက်ခန်းမှ လီရှောက်နင်က အဝတ်နှင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်ကိုဖြေလိုက်သည်။ ကားအတွင်းတိုးဝင် နေသည့် နေရောင်နှင့် မျက်စိကျိန်းစပ်မတတ် ပါပင်။ လီရှောက်နင်က ငွေဒဂါး နမူနာတစ်ချို့ တရုတ်နိုင်ငံသုံးငွေစက္ကူအဟောင်းများနှင့် ရွှေ ရုပ်ထုတစ်ခု၊ ရွှေတုံးတစ်တုံး ကိုပြသည်။

“ဒါတွေ ဟာ ရွှေအစစ်တွေလား အထု တွေလားဆိုတာ စစ်ဆေးပေးပါခင်ဗျာ”

“ဒီအတိုင်းကြည့်လိုက်တော့ ကို သူ တို့လဲ အတပ်မပြောနိုင်ဘူးလေ”

ရွှေအကြောင်း နားလည်တဲ့ လူကို ပြကြည့်မှပဲ အတိအကျ ပြောလို့ရမယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်တာပေါ့ ဒီရွှေတုံးကို ကျွန်တော်ပဲကြည့်မယ်ဗျာ”

လီရှောက်နှင့်က ရွှေတုံးကိုမရမက ဖဲ့သည် အတော်အကြာကြာဖဲ့တော့မှ ရွှေစတစ်စပဲ့ပါလာ၏။ လီရှောက်နှင့်ကလှမ်းပေးသည်။

“ပြကြည့်ပေးပါခင်ဗျာ အကယ်၍ အစစ်ဆိုရင် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး . . . ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ် ကဲ . . . ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ ဆင်းနေခဲ့တော့မယ်”

ကားကိုရပ်ပေးလိုက်သည်။ သူဆင်းသွားသည်မှာ သမိုင်းလမ်းဆုံ . . .

လီရှောက်နှင့်ပေးလိုက်သောရွှေနမူနာအား မိတ်ဆွေပန်းတိမ်ဆိုင်မှ ပန်းတိမ်ဆရာအားပြကြည့်သည်။ ပန်းတိမ်ဆရာက စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ရွှေအစစ်ပါ . . . အခေါက်ဗျ . . . ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ရွှေဗျာ အိနေတာပဲ အဲဒီလိုရွှေမျိုးရောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်နှစ်ပိသွာ ဖြစ်ဖြစ်ဝယ်ချင်ပါရဲ့ဗျာ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ကြားရသည့် သတင်းကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ရင်ထဲမှာ လောဘတွေ ရုန်းကြွလာ၏ရွှေတွေကသူနှင့်လည်းဆိုင်နေသလိုပင်။

၂၅. ၃. ၂၀၀၄ ရက်နေ့

နံနက် ၉ နာရီ (၃၀) မိနစ်

တီ တီ တီ

ဒေါ်နာကြူက ဖုန်းကိုကောက်ယူနားထောင်သည်။

“ဟဲလို . . . အမိနဲ့ရှိပါရင်”

“ကျွန်တော် လီရှောက်နှင့်ပါအဒေါ်မနေ့က ကျွန်တော်နမူနာပေးလိုက်တဲ့ ရွှေကိစ္စဘာထူးလဲသိချင်လို့ပါ”

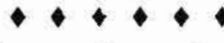
“ဪ အစစ်လို့ပြောတယ်ကွယ်၊ မင်းတော့ပွတာပဲဟေ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာအဒေါ်ရယ် . . ကျွန်တော်မနေ့ကပြောတဲ့အထဲမှာ ပါပါတယ်အဒေါ်နဲ့ဦးလေးကို ကောင်းကောင်းကျေးဇူးဆပ်မယ်ဆိုတာလေ အဒေါ်သတိရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ကွယ် . . ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ . . တိုင်ပင်စရာရှိတာ တိုင်ပင်ရအောင် အဒေါ်တို့ (၅)မိုင်ကားမှတ်တိုင်ကို လာခဲ့ပါလား ခင်ဗျာ . . . ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် ၈ မိုင်ကားမှတ်တိုင်သို့ရောက်သွားသောအခါ လီရှောက်နှင့်နှင့်အတူ အဖော်တစ်ယောက်ကိုပါတွေ့ရသည်။ ကားရပ်ပေးလိုက်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်သို့တက်ထိုင်၏။ ကားပေါ်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းမှာပင် လီရှောက်နှင့်နှင့်

အခန်း ၁

အခေါ်တ သူတို့သယ်ဆောင်လာသည့် ရွှေ
ရွှေတုအကြီး (၈)ခုအသေး(၃၀)ရွှေတုံး အတုံး
(၃၀)ငွေဒင်္ဂါး(၁၄)ပြား၊ တရုတ်ဘာသာဖြင့်ရေး
သားထားသည့် သေတမ်းစာ (၁)စောင် ၊
တရုတ် နိုင်ငံသုံး ငွေစက္ကူအဟောင်းရှစ်ရွက်ကို
ပြပြီး နောက် လီရှောက်နင်က.

“ဒီပစ္စည်းအားလုံးရဲ့ စုစုပေါင်းတန်ဖိုး
ဟာ သိန်း(၁၀၀၀)ကျော်လောက်ရှိပါတယ် ဒီ
ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းပေးမယ်ဆိုရင် အကျိုး
ဆောင်ခအဖြစ် ၅ ပုံ ၁ ပုံပေးပါမယ်”

သူတို့ အတွက် ပွဲခသိန်း(၂၀၀)
လောက် ရမည်မို့ လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး
မိတီတွေ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်၍ အပြုံးပွင့်တွေ ဝေသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် လီရှောက်နင်က သူ့စကားကို
ဆက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ တင်ပြပါရစေ
ခင်ဗျာ”

“ဘာများပါလိမ့်ကွယ်. . . ပြောစရာ
ရှိတာအားမနာပါနဲ့”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ သိန်း ၁၀၀၀ ကျော်
တန်တဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်က
ယုံကြည်စွာအပ်နှံထားစဉ်ကာလ အတွင်းမှာ
စရန်ဖြစ် သိန်း(၁၀၀)လောက်တော့ကျွန်တော့်
ကို ပေးထားစေချင်ပါတယ်”

သူ့တင်ပြချက်ကတရားမျှတသည်ဟု ထင်
သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ဖျတ်ကနဲကြည့်မိကြရင်းမှ

ပြိုင်တူလိုပင်ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်၏

“ကောင်းပြီလေ ကိုယ့်အမျိုးသမီးထက်
ကားနဲ့ အိမ်မှာ သွားယူလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ကတော့
မင်းတို့နဲ့အတူ ဒီမှာစောင့်နေမယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်နာကြူကကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်
၍ အိမ်ကိုအပြေးပြန်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနဲ့
လီရှောက်နင်၏အဖွဲ့ကမြိုင်ဟေဝန်ကားပါက
တွင် စောင့်နေကြ၏။ မကြာပါ ဒေါ်နာကြူ
ပြန်ရောက်လာသည်။ ယူလာခဲ့သည့် ငွေကု
သိန်း (၁၀၀)ကို လီရှောက်နင်ကို ပေးလိုက်၏
ပြီးတော့လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

အိမ်ကိုရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင်
မိတ်ဆွေရွှေပန်းတိမ်ဆိုင်ရှင်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်

ပွဲခ သိန်း—၂၀၀လောက်ရမည်မို့

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး

ပီတိတွေဖြစ်သွားသည်

တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက်ကြည့်၍

အပြုံးပွင့်တွေဝေသွားသည်. . . .

လိုက်သည်။ရွှေရောင်းရန် ကိစ္စဟုဆိုလိုက်လျှင်
စင် ရွှေပန်းတိမ်ဆိုင်ရှင် အပြေးရောက်လာ
တော့၏။ဒေါ်နာကြူတို့က လီရှောက်နင်ထံမှ
ယူလာခဲ့သည့် ရွှေရုပ်တုနှင့် ရွှေတုံးများကို
ပြသည်။ပန်းတိမ်ဆရာက စစ်ဆေးကြည့်၏။

“ဟာ... ဒါတွေက ဟိုနေ့က ရွှေမျိုး
မဟုတ်ဘူးဗျ အတုတွေ”

“ဗျာ...”

“ရှင်...”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။သူတို့အလိမ်ခံရ
ပြီဆိုခြင်းကို သဘောပေါက်သွား၏။ချက်ချင်း
စားပေါ် ပြေးတက်၍ စ မိုင် မြိုင်ဟေဝန်
တို့လာခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမယ့် ခြေရာလည်း
ပျောက် ရေလဲနောက်ခဲ့ပြီ။

“အဲဒါပဲ အစ်ကို ဒီကောင်တွေလူလိမ်
တွေဗျ ။ကျွန်တော်တို့ကို လိမ်သွားတာ ရက်
၂၀ လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ကျွန်တော်တို့ဆီက
သိန်း ၁၀၀ရသွားတာတောင် မကျေနပ်နိုင်
သေးဘဲ အခုအစ်ကို့ ကိုထပ်ပြီး လိမ်ဖို့ကြိုးစား
ဖြန်ပြီ။

“ကျွန်မအထင်တော့ ဒီကောင်တွေ
ဟာ ကျွန်မတို့ကိုလိမ်သွားတဲ့ အဖွဲ့နဲ့ တစ်ဖွဲ့
ထဲဖြစ်ရမယ်။ အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အေး... ဟုတ်တယ် သက်ဆိုင်ရာကို
ဆင်ပြုပြီး အကူအညီတောင်းရမယ်ကွ။ သိကြ
သေးတာပေါ့ကွာ။လူလိမ်တွေရေ သတိသာ
ထားနေကြပေတော့... ဟင်း...”

ထိုနေ့ (၁၂. ၄. ၂၀၀၄)ရက်နေ့၊
မွန်းလွဲ ၂ နာရီ။

ရေပက်ခံတားများ နှင့် ရေကစား
မဏ္ဍပ်များစည်ကားချိန်.။

လမ်းမတော်မြို့နယ် (၆)ရပ်ကွက်၊ဘုန်း
ကြီးလမ်းရှိ ဦးခွန်ယု ၏နေအိမ်သို့ လူစိမ်း
သုံးဦးဝင်ရောက်လာသောအခါ ရန်ကုန်တိုင်း
ရဲတပ်ဖွဲ့မှရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် လမ်းမတော်
ရဲစခန်းမှရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက သက်သေများ
နှင့်အတူ ဝိုင်းဝန်းဖမ်း ဆီးလိုက်သည်။

ဖမ်းဆီးရမိသူ(၃)ဦးအနက် အညို
ရောင်လွယ်အိတ်လွယ်ထားသူကို သက်သေ
များရှေ့တွင်ရှာဖွေရာ၊တရုတ်နိုင်ငံသုံး ငွေစက္ကူ
အဟောင်း(၁၃)ရွက်၊ရှေး ဟောင်းကြေးဒဂါး
(၁၄)ပြား၊ တစ်တုံးလျှင် (၆) ကျပ်ခွဲသားရှိ
ရွှေတုံး (၆၁)တုံး၊ ရုပ်တုတစ်ခု လျှင် ၃၀
ဒသမဇ၅ကျပ်သားရှိ အန်းကုန်းရုပ်တု (၁၆)
ခုနှင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် (၃)စောင်အပါ အဝင်
အညိုရောင်လွယ်အိတ်တစ်လုံးတို့ကို သိမ်း
ဆည်းရမိခဲ့ သည်။ဖမ်းဆီးရမိ သူများကို
လမ်းမတော်မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့
ကြသည်။ထို့နောက်. . .

“မင်းနာမည်ပြောပါဦး”

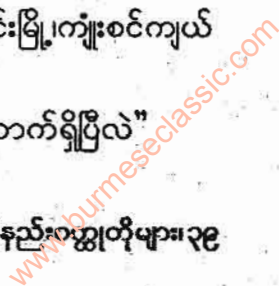
“ကျောက်တုံးလီ”

“နေရပ်လိပ်စာ”

“တရုတ်နိုင်ငံ၊ကျံရှင်းမြို့၊ကျုံးစင်ကျယ်
လမ်းမှာနေပါတယ်”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၃၂) နှစ်ပါ”

“အဖေနာမည်ကံရော”

“ကျောက်စူဝင်းပါ”

“မင်းနဲ့လာတဲ့နှစ်ယောက်က
ရောမင်းနဲ့တစ်မြို့တည်းသားတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊အားလုံး
ကျိုရှင်းမြို့သားတွေချည်းပါပဲ ၊တစ်ယောက်က
ဝမ်ရောင်ပင်း (၃၉)နှစ်၊ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က
ဖူကျင်ဇင်း(၃၄)နှစ်ပါ”

“အင်း ဟုတ်ပြီ မင်းတို့အကြောင်းကို
ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက်
၇. ၄. ၂၀၀၄ရက်နေ့က တရုတ်နိုင်ငံကနေပြီး
လေကြောင်းခရီးနဲ့ လာခဲ့ကြပါတယ် ။ အခု

ကျွန်တော်တို့ဆီက ဆရာတို့သိမ်းဆည်းတဲ့
ပစ္စည်းတွေကိုလဲ တစ်ပါးယူခဲ့ကြပါတယ်။
တရုတ်နိုင်ငံမှာတော့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ အသုံးမ
ဝင်ပါဘူး၊ဒီကိုယူလာကြတာကတော့ ရောင်း
လို့ရရင်ရောင်းမယ်၊လိမ်လို့ရရင်လိမ်မယ်ဆို တဲ့
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ယူခဲ့တာပါ”

“ဦးခွန်ယုကိုမင်းတို့ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ တရုတ်နိုင်ငံ ယူနမ်
အမျိုးသား သတင်းစာမှာ ဦးခွန်ယုရဲ့ဖုန်းနံ
ပါတ်နဲ့ အိမ်လိပ်စာတွေလို့ ဦးခွန်ယုကိုပဲ
ကျွန်တော်တို့ ပစ်မှတ်ထားလိုက်တာပါဆရာ”

“လွန်ခဲ့တဲ့လက လှိုင်မြို့နယ်မှာ လိမ်ဟာ
ရော မင်းတို့အဖွဲ့ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့လိမ်တာသိန်း(၁၀၀)ရပါတယ်။ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ပိုပြီးအတင့်ရဲလာမိတာပါ”

ကျောက်တုံးလီက ဝန်ခံ၍ ကွင်းဆက် အမှုဟောင်း တစ်ခုကိုပါ ဖော်ထုတ်လိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဖမ်းဆီး ရမိသူများ တည်းခိုနေထိုင်သည့် တည်းခိုခန်းကိုလည်း ရှာဖွေကြသည်။ တည်းခိုခန်း မျက်နှာကျက်တွင် ဝှက်ထားသော ရွှေအတုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ရုပ်တု (၇)ခု ၊ရွှေအတု (၃၁)တုံး၊ တရုတ်နိုင်ငံသုံး ရှေးဟောင်းငွေစက္ကူ (၆၆)ရွက်၊ တရုတ်နိုင်ငံရှေးဟောင်းကြေးပြား (၂၃)ပြား၊ သတ္တုပြား(၁၆)ပြားနှင့် တရုတ်လိုရေးသားထားသည့် သေတမ်းစာ (၇) ရွက်ထပ်မံသိမ်းဆည်းရမိ၏။

တရားခံများသည် လိမ်လည်ရန် အလို့ငှာတစ်နိုင်ငံမှတစ်နိုင်ငံသို့ လှည့်လည်လာခြင်းဖြစ်၏။မည်သည့်နိုင်ငံ သွားမဆို နိုင်ငံကြီး သားပီသသူများရှိ သကဲ့သို့ ဒုစရိုက်သမားများ လည်းရှိသည်။သတိပြုသင့်သည်မှာ အပုံမလွယ်ဖို့ဖြစ်၏။ ယုံလောက်အောင် ပြော၍မက်လုံးပေးလာသော လူလိမ်များ၏ ထောင်ချောက်ကို ကျော့ကွင်းဟူ၍မြင်တတ်ပါလျှင်။

လောင်းxလောင်းxလောင်းလိုက်ပါ. .
ရွဲ့ အောင်လောင်းလိုက်ပါ. . . ။

ပက်. . x. . ပက်. . x. . ပက်လိုက်ပါ
မောင်ကြီးတို့လည်းပါ. . . ။

သင်္ကြန်သီချင်းသံကြားမှ သင်္ကြန်ရေအေးမြမြက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုရွဲ့ရွဲ့စိုသွား၏။

နွေအပူနှင့် ရင်အပူသည် ခုမှပင် အေးမြသွားတော့သည်။

အခါကြီးရက်ကြီးဖြစ်ပါလျက် သည်တစ်နေ့လုံးလောဘ ဒေါသ မောဟများဖြင့် ရစ်ပတ်နွယ်ယှက်ခံထားရသော ဦးခွန်ယုသူ့ကိုယ်သူ နောင်တရမဆုံးတော့အရှက်မျက်နှာကို မည်သို့ပြုရမှန်းပင်မသိအဆိုးထဲက အကောင်းကိုရှာလျှင် သင်ခန်းစာတင်ခုတော့ ရလိုက်သည်ပေါ့. . . . ။

အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်ဘဲ သူတစ်ပါးဥစ္စာပစ္စည်းကို မတရား လိုချင်သည့် လောဘမုဆိုးများက လိမ်ကြသည်။

ငါးစာကိုသာမြင်၍ ငါးများချိတ်ကို မမြင်သောလောဘ ကြောင့်ပင် အလိမ်ခံရသူသည်လည်း သားကောင်ဖြစ်ရ၏။

စင်စစ်တရားခံသည် လောဘပင်မဟုတ်ပါလား. ။

မောင်သန်းဝယ်

အောင်မြင်စွာ (ပိုင်ကလေး)

အောင်မြင်စွာ (ပိုင်ကလေး)
 ပါရမီရရှိခဲ့ပါသည်။

ကလေးပြုစုရန်
 အောင်မြင်စွာ
 သက်သေခံ
 ရှာဖွေရန်
 ကျောက်ချစ်နှစ်ပါ
 မပြင်ပေးရင်အေးနိုး...

အမည်- ကိုမြတ်ထွန်း
အဘအမည် - ဦးစိုးညွန့်
အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ်
- ဘီဂျီအီး - ၀၀၇၇၆၅
အလုပ်အကိုင် - ဆေးရောင်း
သည်။

အလုပ်အကိုင် ဆေး
ရောင်းသည်ဟု ဆိုသောအခါ
ကိုသိတာသည် မျက်မှောင်တစ်
ချက်ကုပ်လိုက်သော ကိုချိုကြီး
တို့ မေးလိုက်သည်။

“ကိုချိုကြီး ဘာဆေး
ရောင်းတာလဲဗျ”

“ဘာဆေးလဲဆိုတော့
မြွေဆေးနဲ့ မျက်စဉ်းဆေးပါ”

“ဪ”

ကိုသိတာသည် ပုံစံတွင်
လိုအပ်သည်များ ဖြည့်ပြီးနောက်

“ဘယ်နှစ်ရက်နေမှာ
လဲ”

“တစ်လလောက်နေမယ်
ပြောတယ်”

ဒီလိုဆိုရင် တစ်ပတ်
တစ်ခါလောက် လာအကြောင်း
ကြားဗျာ ပုံစံမှာလဲဖြည့်ပေါ့
ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုတော်တာလဲ”

“သူငယ်ချင်းပေါ့၊ သူက
နယ်အနဲ့ မြွေဆေးနဲ့မျက်စဉ်း

ဆေး လိုက်ရောင်းတာပါ။
တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ သိပ်ကြာ
ကြာမနေပါဘူး။ ငယ်ငယ်က
လေးထဲက တစ်ကျောင်းတည်း
ထွက်သူငယ်ချင်းတွေ ကွဲကွာ
သွားလိုက်တာ အခုမှလာတွေ့
တာပါ။ လာတွေ့တော့လဲ
ကြည့်ဦး၊ သူပြနေတဲ့မျက်လှည့်
ဝိုင်းကို ဝင်ကြည့်ရင်း ဘင်လို့
နှုတ်ဆက်ကြည့်တာ သူဖြစ်နေ
တာနဲ့ အိမ်ကိုလိုက်လာတာပါ”

“မျက်လှည့်လည်းပြ
တတ်တာကိုး၊ နောက်မှအေး
အေးဆေးဆေး မျက်လှည့်ဗဟု
သူတလေးဘာလေး ဆည်းပူးရ
ဦးမယ်”

ကိုသိတာသည် ည (၉)
နာရီထိုးမှ ဧည့်စာရင်းလာတိုင်
သော နှစ်အိမ်ကျော်လောက်မှ
ကိုချိုကြီး၏ ဧည့်စာရင်းကို ပုံစံ
တွင် ဖြည့်ပြီး ရပ်ကွက်ရုံးသို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

* * * *

စနေနေ့တစ်နေ့တွင်
ကိုသိတာသည် မြို့ထဲတွင် ဝယ်
စရာကိစ္စလေးတစ်ခုခုသာကြောင့်
ရုံးမှ နည်းနည်းစောကာ ဆင်း
လာခဲ့သည်။ ရုံးမှထွက်၍ မြို့ထဲ

တွင် တစ်ပတ်ပတ်ပြီး နေထိုင်ရာ
ရပ်ကွက်သို့ ပြန်လာသောအခါ
လမ်းထိပ်ဈေးနားက ပလက်ဖောင်း
တစ်နေရာ လူတစ်အုပ် ရုန်းစုရုန်း
စု လုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

လူကြားထဲမှ အော်သံ
တစ်ခုကိုလည်း ကြားလိုက်ရ
သည်

“ဝင်ကြည့်ခဲ့ပါ အားမနာ
ပါနဲ့၊ မျက်စိမှိုန့်နေသလား၊ မွဲနေ
သလား၊ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသ
လား၊ မျက်ရည်ပူတွေကျနေသ
လား၊ မျက်ဝတ်တွေထွက်နေ
သလား၊ မျက်ချေးတွေ ပိတ်နေ
သလား၊ မျက်စဉ်းတစ်ခါခတ်ရုံနဲ့
သိသာသွားစေရမယ်၊ ဒါထက်
မက ဆိုးနေတဲ့တိမ်သလ္လာတွေ၊
မျက်စိအတွင်းဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်
တွေဖြစ်ပြီး ဝိုးတဝါးဖြစ်နေတဲ့
လူတွေ၊ တစ်ဖက်ကွယ်နေတဲ့လူ၊
နှစ်ဖက်ကွယ်နေတဲ့ လူတွေ
ဒီကျောက်ချဉ်နက်ကို ရေစိမ်ပြီး
ခတ်ကြည့်ပါ။ တစ်ပတ်အတွင်း
သိသာလာပါလိမ့်မယ်။ ကချင်
ပြည်နယ်က တောထဲတောင်ထဲ
မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေလာရတဲ့
ကျောက်ချဉ်နက်ပါ။ မမြင်ဖူးရင်

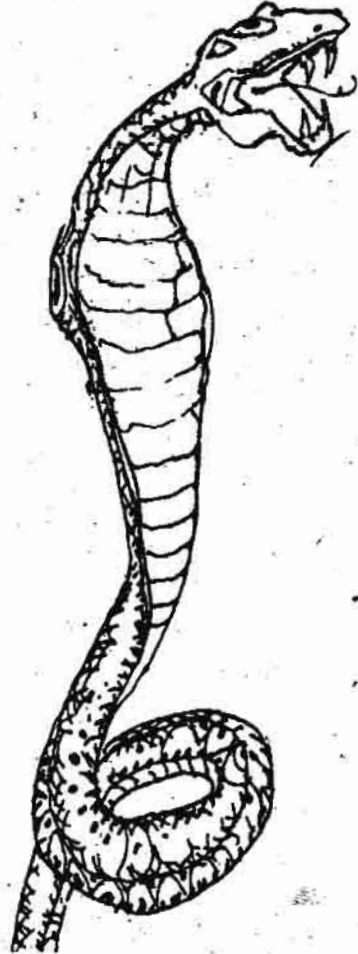
ဟောဒီမှာ (Hawthorn)

ဟောဒီမှာ ကြည့်ထားကြပါ။ မျက်စိဝေဒနာရှင်တွေအတွက် စေတနာရှေ့ထားပြီး ဆေးဝါးဒါန ပြုပေးတာပါခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လဲ လူသားတွေပါ။ အသက်နဲ့ခန္ဓာ ဆက်လက်တည် တံ့နိုင်ရေးအတွက် အစာအဟာ ရရှိဖို့တင်းရပါတယ်။ ဒီကျောက် ချဉ်နက်ကို ရဖို့အတွက် ငွေကုန် ကြေးကျ အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံ ပြီး ကချင်ပြည်နယ်ထဲကို သွား ရောက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဝေဒနာရှင်တွေလဲ သုံးနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း ဝမ်းရေးကာမိအောင် တစ်ခုကို အစိတ်နဲ့ရောင်းပါတယ်။ မများ ပါဘူးခင်ဗျာ အစိတ်ထဲပါ။ မျက်စိဝေဒနာရှင်တွေအတွက် တစ်ခါ ခတ်ကြည့်ရုံနဲ့ ထူးခြား လာပါလိမ့်မယ်”

မျက်လှည့်ပြု၍ရောင်း နေသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ကိုသီတာသည် ကျောက် ချဉ်နက်ဆိုသောကြောင့် စဉ်းစား လိုက်သည်။ ကိုသီတာ ယေဘုယျ အားဖြင့် သိထားသည်မှာ ကျောက်ချဉ်ဆိုတာ အဖြူရောင် ပဲဖြစ်သည်။ အနက်ရောင်က

ရှားပါးသည်ဟုဆို၏။ ရှိသည်ဟု ကြားဖူးသော်လည်း တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။ အခုတော့ ကျောက် ချဉ်နက်ဆိုတာကို လာတွေ့နေရ သည်။

ပြီး - ဆိုသေးသည်။ ကချင်ပြည်နယ်က ရှာဖွေလာ သောပစ္စည်းတဲ့။ ထူးထူးဆန်း ဆန်းပါလား။ ဆေးရောင်းနေ

သောလူ၏ လက်ထဲကပန်းက လေးထဲတွင် မည်းမည်းအတုံး ကလေးတွေ တွေ့ရသည်။

“ကဲ - နောက်ထပ်ဆေး တစ်ခုကို ပြောပြလိုပါသေးတယ် ဒါကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်ပါဘူး မြွေဆေးပါပဲ။ အခုလို လူကြီးမင်းတို့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက် ချောင်ကြိုချောင်ကြား တွေမှာရှိတဲ့ မြွေဆိုးမြွေဟောက် တွေဟာ လူတွေကို မကြာခဏ အန္တရာယ်ပြုတတ်ပါတယ်။ ဒီမြွေ ဆိုးတွေကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် မြွေဆေးခင်ဗျာ ဟောဒီမှာ လက်တွေ့ပြပါမယ်”

ရပ်နေသောလူတစ် ယောက်ကို လက်ပြလိုက်သည်။ ထိုလူက ပခြုပ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှ မြွေတစ်ကောင်ကို ခေါင်းမှကိုင် ၍ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ လက် မောင်းလုံးလောက်ရှိသော မြွေ ဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ မြွေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည် နှင့် မြွေဟောက်ကြီးက ပါးပျဉ်း ကြီးထောင်၍ ထလာသည်။

“ဒီမြွေကို အစာမကျွေး တာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ သိပ်ဒေါသကြီးနေ

သီးချင်းသည်အကြောင်း

ပါတယ်။ ဒေါသကြီးမကြီး မယုံရင် ကြည့်ပါ”

ဆေးရောင်းသည့်လူက မြွေဟောက်ကြီးရှေ့တွင် ဒူး တစ်ဖက်ထောင်၊ တစ်ဖက်လှဲ၍ အရောင်ပြလိုက်သည်နှင့် မြွေဟောက်က ဒူးတစ်ဖက်ကို ဒေါသတကြီးနှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ လွဲသွားသည်။ ထိုလူက မြွေကို ခေါင်းကနေ ဖမ်းကိုင်၍ ပရိသတ်ဘက်ကို ယူလာသည်။

“တချို့က ပြောကြတယ်၊ မြွေကို အဆိပ်ထုတ်ထားလို့ အစွယ်ချိုးထားလို့တဲ့၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါ”

မြွေခေါင်းကိုကိုင်၍ ပါးစပ်ကို ဆွဲညှစ်ပြလိုက်သည်နှင့် အစွယ်နှစ်ချောင်းက ထွက်လာသည်။

“ဒီလိုမြွေဆိုးမြွေဟောက်တွေဟာ နှစ်စဉ် လူပေါင်းမြောက် များစွာကို သေကြေပျက်စီးစေတဲ့ အန္တရာယ်ကို ပေးနေပါတယ်။ ဒီအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် မြန်မာ့ဆေးပင်ဆေးမြစ်တွေထဲက ရှာဖွေထားတဲ့ မြွေနိုင်ငံမုန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဂမုန်းပင်

ဟာ အပွင့်နီနီကလေးတွေ ပွင့်ပါတယ်။ ဒီဂမုန်းအပင်ကို ယူလာဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ဒီမြွေနိုင်ငံမုန်းဟာ ဟောဒီလိုပိတ်စအနီကလေးနဲ့ ပတ်ထားမှသာလျှင် အစွမ်းထက်ပါတယ်။ ပိတ်စအနီနဲ့ ပတ်မထားရင်တော့ ဘာမှ အစွမ်းထက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပိတ်စအနီနဲ့ မြွေနိုင်ငံမုန်းဟာ ဓာတ်တူနာမ်တူဆိုတဲ့သဘောပါ။ လူကြီးမင်းများမယုံရင် ဟောဒီပိတ်စအနီကလေးကို ဖြည့်ပြီး ဒီဂမုန်းကို ထုတ်လိုက်ပါ။ ဟောဒီလက်ဝါးပေါ်ကိုတင်ပြီး စမ်းသပ်ပြပါမယ်”

ပိတ်စအနီထဲက အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်၍ ဆေးရောင်းသူက လက်ဝါးထဲတွင် ထည့်ကာ ပါးပျဉ်းခွက်နေသော မြွေရှေ့တွင် လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်သည်။ မြွေက လက်ဝါးကို ဒေါသတကြီး ပေါက်ချလိုက်သည်။ အရှောင်မြန်၍သာ တော်တော့သည်။

“ကဲ- ဒီတစ်ခါတော့ ဒီဆေးမြစ်ကို ဟောဒီလိုပိတ်စအနီထဲမှာ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ဒီလိုပြလိုက်မယ်ခင်ဗျာ”

ဆေးမြစ်ကိုယူ၍ ပိတ်စအနီတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြန်ထုပ်ကာ ဆေးမြစ်ထည့်ထားသော ပိတ်စအထုပ်ကို လက်ဝါးထဲတွင်ထည့်၍ မြွေရှေ့တွင် ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ပါးပျဉ်းခွက်နေသောမြွေသည် တစ်ဖက်သို့ ခေါင်းလည်ထွက်သွားသည်။ ခေါင်းလည်နေသောဖက်ကို လိုက်၍ လက်ဝါးကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ မြွေက ခေါင်းကျိုးကျသွားကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဝပ်စင်းသွားသည်။ စောစောကလို ဒေါသတကြီးပေါက်ဖို့ စိတ်ကူးပင် ထည့်ဟန်မတူ။

ကိုသီတာသည် ဆေးရောင်းနေသောလူ၏ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်မှုကြောင့် ကျောက်ချဉ်နက်တို့ မြွေနိုင်ငံမုန်းတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်ချဉ်နက်ကို ကိုသီတာ ပို၍စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ကျောက်ချဉ်နက် တကယ်အမှန်အကန်ဖြစ်၍ မျက်စိရောဂါများကို တကယ်ပျောက်ကင်းစေပါက ကိုသီတာဝယ်ဖို့စိတ်ကူးမိသည်။ ကိုသီတာတွင် မျက်စိရောဂါစွဲအပ်နေ

သည့်မှာ (၂၀၀၀)

သည့်မှာ ကြောသေး။ စာများ များဖတ်၊ စာများများရေးလျှင် မျက်ရည်ပူများကျတတ်သည်။ မျက်ရိုးများကိုက်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျောက်ချဉ်နက် တကယ်ဟုတ်မဟုတ်နှင့် မျက်စိ ရောဂါ ပျောက်မပျောက်ကို ကိုသိတာ လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားပါသည်။ လမ်းဘေးမျက် လှည့်ဝိုင်းကဆေးဆိုတော့လည်း လှည့်ရအခက် မယုံရအခက်။

“ဪ- ဟိုမျက်လှည့် ဆရာတွေလား၊ မပြန်သေးဘူး နော်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ တစ် ပတ်တစ်ခါ လာတိုင်ပါဆိုလို့ လာတိုင်တာပါ”

“အေးဗျာ၊ အခုမှသတိရ တယ် ဟိုတစ်နေ့က ရုံးကပြန် လာရင်း ဈေးနားမှာ မျက်စဉ်း ဆေးနဲ့ မြေဆေးရောင်းနေတာ လေ။ မျက်စဉ်းဆေးက ကျောက် ချဉ်နက်ဆိုလား။ အဲဒီလူတွေလား”

“ဗျာ . . .”

“ကျွန်တော့်မျက်စိမှာ မျက်ရည်ပူတွေကျနေလို့ စာ များများဖတ်ရင် မျက်ရိုးတွေလဲ ကိုက်တတ်လို့”

ကိုချိုကြီး ဘာမှမပြော ငြိမ်နေသည်။ ကိုသိတာက ကိုချိုကြီးထံမှ အဖြေကို စောင့် နေသည်။ ကိုချိုကြီးထံမှ ဘာသံ မျှ ထွက်မလာ။

“ဗျို-ကိုချိုကြီး၊ ဘာပိုင် နေတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက အလကားမတောင်းပါဘူး၊ ပျောက်မပျောက်ဘဲသိချင်တာ”

ထိုအခါကျမှ ကိုချိုကြီး ထံမှ သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ စကားသံများ ထွက်လာသည်။

“အေးဗျာ - ကိုသိတာ မေးမှတော့ လိမ်မနေချင်တော့ ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုသိတာက စာရေးဆရာဆိုတော့ စာရေးပြ တော့ အထုပ်မဖြေလိုက်ပါနဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတောင် ကျွန်တော့်ကို အတော်ခင်လို့ ပြောပြတာပါ”

ကိုသိတာသည် ကိုချိုကြီး စကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွား သည်။ အခုထက် ထိုတော့ ကိုချိုကြီး၏ ဆိုလိုရင်းကို အဓိပ္ပါယ်

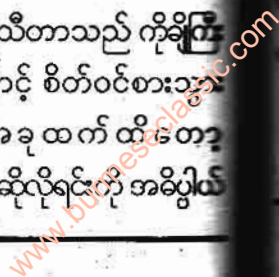
တကယ်တော့ ဒါလည်းမျက်လှည့်ဆရာတွေရဲ့ အဘော်အရ မြွေနိုင်ဂမုန်းနဲ့ အဝတ်စအနီဟာ မာတ်တုနာမ်ထု ဘာညာဆိုတာ လိမ်တာပါပဲ . .

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသွား သည်။ ကိုသိတာသည် ရုံးကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စများဖြင့် မျက်စိရောဂါအကြောင်း သတိ မေ့သွားသည်။ ညနေဘက်တွင် ကိုသိတာ့မိတ်ဆွေ ကိုချိုကြီး ရောက်လာသည်။

“ဧည့်စာရင်းဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ် တယ်၊ ကျောက်ချဉ်နက်နဲ့ မြွေနိုင် ဂမုန်းရောင်းတဲ့လူတွေ”

“အဲဒါဆိုရင် ကိုချိုကြီး ကို မေးရဦးမယ်။ ခင်ဗျား မိတ် ဆွေတွေ ရောင်းတဲ့ ကျောက်ချဉ် နက်က မျက်စိရောဂါတကယ် ပျောက်ရဲ့လား”

ပေါက်သေး။

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျား စကားကို စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“ဒီလိုပါ ကိုသီတာ၊ စကယ်တော့ ကျွန်တော့်သူ ငယ်ချင်းရောင်းနေတဲ့ မျက်စဉ်း ဆေးကျောက်ချဉ်နက်နဲ့ မြွေနိုင် ဂမုန်းဟာ တကယ်မဟုတ်ပါဘူး။ လိမ်တာတွေပါ”

“ဗျာ ---”

“ဟုတ်တယ်၊ လိမ်တာ တွေပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအလိမ်တွေ တို့ ကိုသီတာသိရင် ကိုသီတာ့ စိတ်ထဲမှာဘဲထားပါ။ တစ်ခြားလူ တွေ မသိပါစေနဲ့၊ စာထဲလဲ ထည့် မရေးပါဘူးလို့ ကတိပေးမလား”

ကိုသီတာစဉ်းစားသည်။ တတိဆိုတာမျိုးက ပေးပြီးလျှင် ဖောက် ဖျက် ၍ မတောင်း။ ဖောက်ဖျက်ပါကလည်း အချင်း ချင်းမျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်လာ စည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ တိုသီတာ့အတွက် ဗဟုသုတဖြစ် နိုင်စရာတွေ ပါကောင်းပါမည် တု ကို သီတာတွေေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ကဲ- ကဲ၊ ကတိပေးပါ

တယ်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ပြောပြမယ်၊ ဒီလိုပါ။ မျက်စဉ်းဆေးကျောက် ချဉ်နက်က တကယ်မရှိပါဘူး။ ကျောက်မီးသွေးတုံးကလေးတွေ ကို လွန်ညီညီဖြတ်ပြီး အတုံးက လေးတွေတုံးထားတာပါ”

“ဗျာ-- ကျောက်မီးသွေး တုံး၊ ဟုတ်လား”

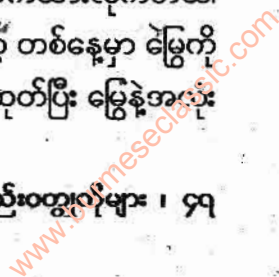
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျောက် မီးသွေးတုံးကလေးတွေကို လွန် အတုံးကလေးတွေဖြတ်၊ သံပုရာ ရည် ဒါမှမဟုတ် ရှောက်ရည်ထဲ မှာ ၂ ရက် ၃ ရက်စိမ်ထားပြီး တစ်ရက်လောက်နေထုတ်လှန်း၊ တစ်ခါ ၂ ရက် ၃ ရက်ပြန်စိမ်၊ နေပြန်ထုတ်လှန်း၊ ၃ , ၄ ခါ လောက်လုပ်ပြီးရင် ကျောက်ချဉ် နက်ဆိုပြီး ရောင်းလို့ရပါတယ်။ သူမျက်လှည့်ပြရင်း ညွှန်းတဲ့အ တိုင်း မျက်စိမှုန်တာတို့ ဝေတာ တို့ မျက်ရည်ပူကျတာတို့ဆိုရင် ဒီကျောက်ချဉ်နက်ကို ရေစိမ်ပြီး မျက်စဉ်းခတ်တော့ ရေထဲမှာ ဒီကျောက်ချဉ်နက်ထဲက သံပုရာ ရည်၊ ရှောက်ရည်တွေဟာ ပျော် ဝင်ပြီး ဒီရေကို မျက်စဉ်းခတ် တော့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနေတာပေါ့။

အဲဒါကို မျက်စဉ်းဆေးဆိုပြီး ရောင်းတာပါ”

“ဪ --- ဪ --- ဒါဖြင့် မြွေနိုင်ဂမုန်းဆိုတာက ရော”

“အဲဒါလဲ လိမ်တာပါဘဲ၊ အစာမကျွေးဘဲထားတဲ့မြွေဟောက် ကို သူ့ရှေ့မှာ မျက်စိနောက် အောင်လုပ်တော့ စိတ်ဆိုးပြီး ပေါက်မှာပေါ့။ အစွယ်ချိုးထား တာတို့ အဆိပ်ထုတ်ထားတာတို့ တော့မလုပ်ပါဘူး။ မြွေနိုင်ဂမုန်း ဆိုတာကတော့ သစ်မြစ်အပိုင်း အစကလေးတွေကို အဝတ်စအ နီကလေးတွေနဲ့ ပတ်ထားတာ ပါ။ တကယ်တော့ ဒါလည်းမျက် လှည့်ဆရာတွေရဲ့ အဘော်အရ မြွေနိုင်ဂမုန်းနဲ့ အဝတ်စအနီဟာ ဓာတ်တူနာမ်တူ ဘာညာဆိုတာ လိမ်တာပါပဲ။ မြွေက အဝတ်စ အနီကိုမြင်ရင် ခေါင်းမထောင်ရဲ့ အောင် လေ့ကျင့်ပေးထားတာပါ ကိုသီတာ။”

“လေ့ကျင့်တာက ဒီလို ပါ။ မြွေကို အစာမကျွေးဘဲ နှစ်ပတ်လောက်ထားလိုက်တယ်၊ ထားပြီးတော့ တစ်နေ့မှာ မြွေကို ပြခြပ်ထဲကထုတ်ပြီး မြွေနဲ့အလုံး

အထည်ချုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်း

အထည်ချုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်း ဝင်နိုင် တဲ့ ဝါးလုံး ဒါမှမဟုတ် ပိုက်လုံး ထဲကို ခေါင်းသွင်းထိုးထည့်လိုက် တယ်။ မြွေက ပိုက်လုံးအတိုင်း ရှေ့ကဝင်သွားပြီး တစ်ဖက်ကို ခေါင်းထွက်သွားတာနဲ့ အမြီးက နေ ဆွဲထားလိုက်တယ်။ မြွေက ပိုက်လုံးအတိုင်း နောက်ပြန်မ ထွက်နိုင်အောင် ခေါင်းကို တစ်ဖက်ကနေဖိထားလိုက်တယ်။ နောက် မြွေရဲ့အမြီးကို အပ်က လေးနဲ့ပေါက်လိုက်တဲ့ အခါ အစာငတ်ခံထားရတဲ့ မြွေဟာ ဒေါသလာပြီး ခေါင်းကပါးပျဉ်း ထောင်လာရော။ အဲဒီတော့မှ အရည်ပျော်အောင်အပူပေးထား တဲ့ ဖယောင်းရေပူပူကို အဝတ်စ အနီထဲ လောင်းထည့်ပြီး အဝတ် စအနီထုပ်ကလေးကို မြွေရှေ့မှာ ပြလိုက်တဲ့အခါ ဒေါသနေတဲ့မြွေ ဟာ အနီထုပ်ကလေးကို ပေါက် ထည့်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီအခါ ကြတော့ ဖယောင်းရေပူပူထဲ အစွယ်ဝင်သွားတာနဲ့ မြွေဟာ ဖယောင်းပူလောင်တဲ့ဒဏ်ကို မခံမဆန့်ခံရတော့တာပေါ့။”

“အဲဒီလို မြွေမြီးကနေ

အပ်နဲ့ထိုးဆွလိုက် အဝတ်စအနီ ထုပ်ကလေးပြလိုက်နဲ့၊ မြွေက ပေါက်လိုက်နဲ့ ကြာလာတော့ ဖယောင်းပူခံရတဲ့မြွေဟာ အဝတ်

ဘူးလား”

“ဒါကတော့ သူ့ပွားပေး လိုင်းကိုး ကိုသိတာရဲ့ ဒါကြောင် မို့ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောခင်

အရည်ပျော်အောင်အပူပေးထားတဲ့ ဖယောင်းရေပူပူကို အဝတ်စအနီထဲ လောင်းထည့်ပြီး အဝတ်စအနီထုပ်ကလေးကို မြွေရှေ့မှာ ပြလိုက်တဲ့အခါ

စအနီမြင်ရင် မပေါက်ရဲတော့ဘူး။ အဲဒီလို တစ်ပတ်လောက် နေ တိုင်းကျင့်ပေးလိုက်ရင် မြွေဟာ အဝတ်စအနီမြင်တာနဲ့ ဇက်ကျိုး ကျသွားတော့တာဘဲ။ မြွေနိုင် ဂမုန်းမို့ အဝတ်စအနီနဲ့ပတ်ပြီး ဓာတ်တူနာမ်တူ ဘာညာဆိုတာ ကတော့ ဒီအတွက်ထဲဝင်အောင် ပေါ့ ကိုသိတာရယ်။ သူပြတဲ့ မြွေက အဝတ်စအနီကိုမြင်လို့ ဇက်ကျိုးကျ သွားပေမယ့် တစ် ခြားမြွေနဲ့ စမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်မချောင်ဘူးနော်”

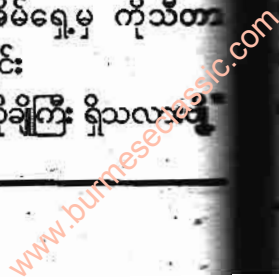
“အဲဒီလိုဆိုရင် မြွေဆေး အစစ်၊ မျက်စဉ်းဆေးအစစ်ထင် ပြီး ဝယ်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခမရောက်

ကတည်းက ဒီ့ပြင်လူတွေ ပြန်မပြောပါနဲ့လို့ ကိုသိတာကို ကတိ တောင်းထားတာပေါ့။ ကဲ-ကဲ- မိုးချုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် ကိုသိတာ”

ကို သိ တာ့ စိတ် ထဲမှာ ဘဝင်မကျ။ ကိုချိုကြီးကို ကထိ ပေးခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း မသိနားမလည်သည့် ပြည်သူ တွေအပေါ် သည်လိုလိမ်ညာမှု မျိုး ဘာမဆိုလုပ်သည့်လူတန်း စားတွေကိုတော့ ထုတ်ဖော်သင့် သည်ဟု ယူဆမိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုချိုကြီးအိမ်ရှေ့မှ ကိုသိတာ ဖြတ်သွားရင်း

“ကိုချိုကြီး ရှိသလား”

“ဟာ ကိုသီတာပါလား၊
 ဆို- ဘာကိစ္စ”
 “ဪ- ဟို- ခင်ဗျား
 ခိတ်ဆွေမျက်လှည့်ဆရာတွေများ
 ရှိသလားလို့”
 ကိုချိုကြီးက ကိုသီတာ
 ကို အကဲခတ်ရင်း-
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသီတာ
 ဆို”
 “ဪ- ဒီလိုပါ၊ ခင်ဗျား
 နေ့ကပြောသွားတဲ့ ဗဟုသုတ
 တွေအပြင် ပိုပြီး စုံစုံစေ့စေ့သိချင်
 ဘာကလေးတွေရှိလို့ မေးကြည့်
 ဘာပါ”

“မနက်ကပဲ အထက်
 ဘက်ကို သွားဦးမယ် ဆိုပြီး
 အားလုံးပြောင်းသွားကြတာပဲ”
 “ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကို
 သွားမယ်လို့ပြောသွားသေးလဲ”
 “သူတို့ကခက်သားလား၊
 တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ မျက်လှည့်ပြု
 ဆေးရောင်းနဲ့ သွားလာနေတာ
 ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ သေသေ
 ချာချာမသိဘူးဗျာ၊ သူတို့က
 နေရာအတည်တကျရှိတာမဟုတ်
 ဘူး”
 “အင်း.. အင်း ဒီလိုဆို
 ရင် သွားဦးမယ်ဗျာ”

မည်သို့ဆိုစေ၊ ကိုချိုကြီး
 ကို ပေးထားသောကတိပျက်ချင်
 ပျက်ပါစေ။ ပြည်သူများသိသင့်
 သိထိုက်သောအကြောင်းအရာ
 တွေကိုတော့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်
 ကိုသီတာတတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ
 စာရေးပြီး တင်ပြရဦးမယ်ဟု
 ဆုံးဖြတ်မိလိုက်ပါသည်။ ။

မောင်မြင့်မား(ဒိုက်ကလေး)

ရထားရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး

အရွယ်လွန်အများ

ဂုဏ်:ဂုဏ်နိဗ္ဗိတိ:ကမိန္ဒိ:

ရန်ကုန်ဘူတာကြီး အမှတ်(၁)စင်္ကြန်ရှိ(၉)၌ တီဗီ ပြသနေသော ဇာတ်လမ်းများကိုစိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေသည့် လူငယ်တစ်ဦး၏ အနီးရှိ ထိုင်ခုံလွတ်နေရာသို့ အသားညိုညိုပိန်ပိန်ပါး ပါးဆံပင်ဖြူအနည်းငယ်ပါရှိသော အသက်(၆၀)ကျော်ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင်ထိုလူကြီးမှာ အနီးရှိ လူငယ်အား.....

“မောင်ရင်က ဘယ်မြို့ကို သွားမှာတုန်း . . .” ဟုမေးရာ

“ဪ... ကျွန်တော့်ကိုမေးတာလား၊ ကျွန်တော်က မန္တလေးကိုသွားမှာပါ . . .”

“အေး.. အဖော်ရတာပေါ့ကွယ်၊ဘကြီးလဲ မန္တလေးကိုသွားမှာဘဲ”

“ဪ...”
“ဘကြီး ကမန္တလေး ဘယ်အရပ်ကလဲ”

လူငယ်က စူးစမ်းချင်သလို မေးမြန်းလာပါသည်။

“ဘကြီးက မျက်ပါး

အရပ်ကပါကွယ်. . .”

“ကျွန်တော်ကတော့ မုန့်တီစုရပ်ကွက်မှာ နေပါတယ်၊ ဘကြီးနဲ့ ခရီးဖော်ရတာပေါ့. . .”

“အေး.. သာဓုကွယ် သာဓု. . . သာဓု.”

ဘကြီးနှင့်လူငယ်တို့ အလာပသလာပစကားများ ပြောဆိုနေကြပြီးမကြာမီ ဘကြီးဆိုသူသည်ငွေရောင် ဓါတ်ဗူးအသေးထဲမှ ရေခဲနွေး များကို ပလပ်စတစ် ရေခွက်(၂) ခုထဲ လောင်းထည့်ပြီး Super coffee-mix Special (နှစ်) ထုပ်ကို ဖျော်နေသည် ပြီးလျှင်

“မောင်ရင် ကော်ဖီ ပူပူလေးသောက်လိုက်ပါဦး . . .” ဟုပြောပြောဆိုဆို ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းပေးရာ

“ဟာ နေပါစေ ဘကြီးရယ် အားနာစရာကြီး. . .”

လူငယ်မှာ ထိုသို့ ပြောဆိုလိုက်သော်လည်းကော်ဖီခွက်များကိုမျက်လုံးမှ ရောက်ရှိနေပြီး မခွာနိုင်ဖြစ်ကာဗိုက်ထဲမှလည်း တဂို့တိုတဂွမ်ဂွမ်ဖြင့်ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို တားဆီးမရဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကော်ဖီ ရနံ့လေးမှာ လည်း နှာခေါင်းထဲသို့ သင်းတယုံယုံဝင်နေပါသည်။ အချိန်မှာ နေ့လည်(၂) နာရီခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သဖြင့်အိပ်ငိုက်နေချိန် အိပ်ချင်ပြေသောက်လိုက်ဦးမှဟု လူငယ်၏စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ယူ၍ သောက်လိုက် တော့သည်။

မကြာမီ လူငယ်လည်း အမှတ်(၁)စင်္ကြန်ရှိ သံဇကာဘေးကိုမှီတာ ထိုင်လျက်အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဘကြီးဆိုသူမှာ လူငယ်၏ရွှေဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ယူသိမ်းဆည်းလိုက်ပါသည်။ ရွှေလက်စွပ်ကိုလည်းဖြုတ်ယူရာ ကျပ်နေသဖြင့် ဖြုတ်မရဖြစ်နေစဉ် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၌ မူခင်းကျဆင်းနေတာဝန် ဆောင်ရွက်နေသော ရဲတပ်သား (၃)ဦးမှ မြင်တွေ့သွားပြီးမသင်္ကာဘွယ် တွေ့ရှိ ရသဖြင့် အမှုအရာပျက်နေသော ထိုဘကြီးအား ရထားရဲစခန်းသို့ခေါ်ယူစစ်မေးရာ . .

“ဘကြီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လည်း မောင်ရင်တို့ရာ။ ဘကြီးနဲ့ဟောဒီက ဘကြီးနဲ့

မုန်တိုင်းမုန်

တူလေးနဲ့ မန္တလေးကို သွားမလို့ပါတာ...” ဟု ပြောရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးမှ-

“ကဲ.. ကဲ ဘကြီးရဲ့ တူကိုလည်း နှိုးလိုက်ပါ ရဲစခန်းကြမှပြောကြတာပေါ့. . . .”

“နှိုးလို့မရဘူးကွဲ့. သူက နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတော့ အခုလေးတင်ဆေးသောက် ပြီး အိပ်နေပြီကွဲ့. . . .”

“ဒါမှိုး ကျွန်တော် တို့ကို လိမ်လို့ပတ်လို့မရဘူး၊ဘကြီး ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အစအဆုံးမြင်ပြီး သား. . . .”

“ကဲဟေ့. . . လူငယ်ကို တွဲခေါ်လာခဲ့သူ ပစ္စည်းတွေကို လဲ အလုပ်သမားနဲ့ သယ်လာခဲ့ပါ။ ရဲစခန်းကျမှ စစ်ဆေးပြီး မှန်ကန်ရင် ပြန်လွှတ်ပေးမယ်..”

ရဲစခန်းရောက်သည်အထိ လူငယ်မှာ သတိမရသေးသဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနသို့ပို့ပေးလိုက်ရာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနမှ ဆရာဝန်ကြီးများ၏ ဆေးစာပြန်လာသည်မှာ လူငယ်ဆေးခပ်ခံရကြောင်း လူငယ်၏အစာ

“
ဟောတွေပြု
ရွှင်အင်္ကျီလက်ကို
ခါးအောက်နားကနေ
သီးခြားချုပ်ထားတဲ့
အိတ်ကလေးပါလား
ဘာတွေများရှိမလဲ
သိရအောင်
စမ်းကြည့်ဦးမှ..”
”

အိမ်ထဲတွင်ကော်ဖီ ဖျော်ရည်များနှင့် (ATIVAN) ဆေးရည်များရောနှောနေကြောင်း သိရှိရပါတော့သည်။

လူငယ်သတိပြန်ရလာသောအခါ သူ့ကို လူကြီးတစ်ဦးမှ

ကော်ဖီဖျော် တိုက်ကြောင်သောက်ပြီးနောက် သတိမတော့ကြောင်း၊ထိုလူကြီးနှင့်ဘာမှမတော်စပ်ကြောင်းပြောသဖြင့် ရထားရဲတပ်ဖွဲ့မှတာဝန်နှင့်နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်တို့မှ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ပညာသားပါဝင်စစ်မေးချက်များကြောင့် မထမကွယ်ဝှက်နိုင်တော့ဘဲ ဘကြီးဆိုသူမှာဖြောင့်ချက်ပေးပါတော့သည်။

“ဘကြီး၏ အမည်ထုလှမြင့်(ခေါ်)မြင့်လွင်(ခေါ်)သန်းထွန်းဖြစ်ပါတယ်။ အသက်က(၆၇)နှစ်ပါအဖေရဲ့ အမည်ထုဦးဘအောင်၊ဘကြီးနေတာထဲအောင်ဇေယျလမ်း(၁၁)ရပ်ကွက်မြို့လှပိုင်းခရမ်းမြို့နယ်မှာနေထိုင်တယ်ကွယ်။အခုဒီကောင်လေးကို အဘကပဲ ကော်ဖီမစ်ထဆေးခပ်ပြီး တိုက်တာပါကွယ်”

“ကော်ဖီမစ်ထ (ATIVAN)အက်တီဗင်စိတ်ငြိမ်ဆေး(အရူးများကိုတိုက်သောဆေးတွေ ထည့်တိုက်လိုက်ပါတယ်။ရွှေဆွဲကြိုးကို အရင်ချွတ်ယှဉ်ရွှေလက်စွပ်ကို ထပ်ချွတ်နေတဲ့

ကျပ်နေလို့ ချွတ်မရဖြစ်နေစဉ်မှာ
ပဲ ဖမ်းမိတာပါကွယ်

ဘကြီး ၂၀၀၀ခုနှစ်(၈)
လပိုင်းတုန်းက အမှတ်(၁၇)အဆန်
ဒဂုံမန်းအမြန်ရထားပေါ်မှာ ဆေး
ခပ်သေးတယ် မဟုတ်လား. . . ”

“အမလေး. . ကြံကြီးစီ
ရာကွယ်၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်း
ပေးပေး မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒါမျိုး
လည်းဘကြီး မလုပ်တတ်ပါဘူး။
ဒီတစ်ခါ မှားခဲ့တာပါ။ ဒါကလဲ
ဘကြီးမှာ စားစရာမရှိလို့ ကြံရာ
မရလို့ လုပ်မိတာပါ. . . ”

“ဘကြီး တျွန်တော်တို့
ကိုညာမနေပါနဲ့၊ တရားလို က

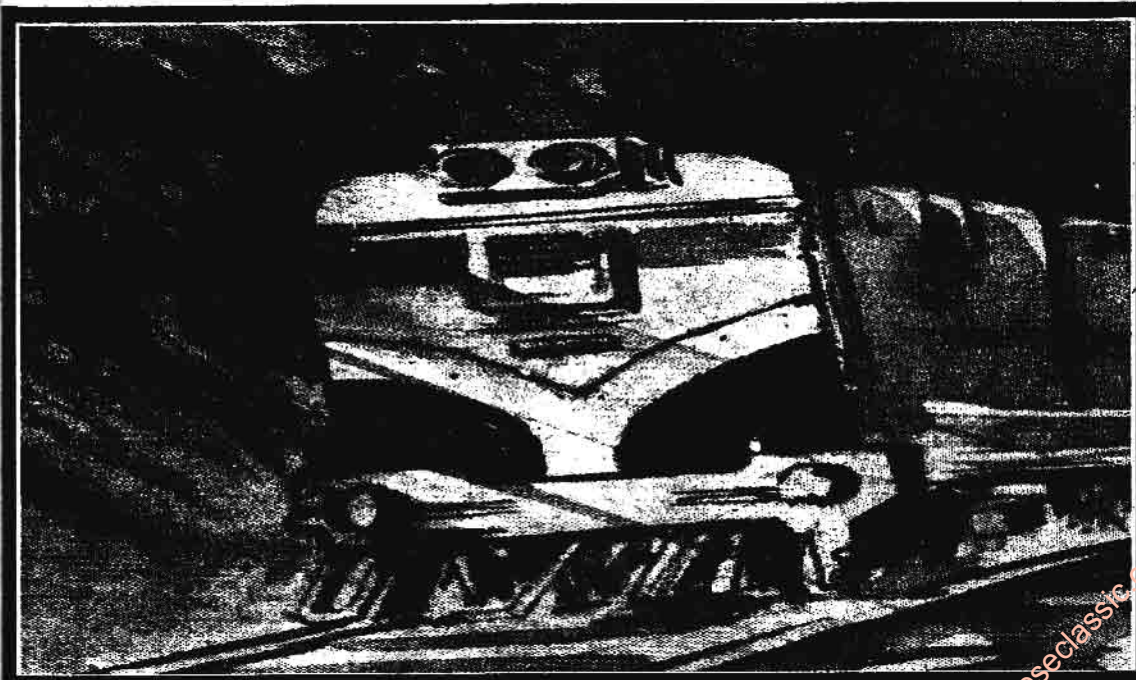
ဘကြီးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်
တော်တို့ကို ပြောပြထားလို့
သိပြီးပါပြီ။ ကွန်ပျူတာနဲ့လည်း
ဘကြီးပုံစံကို ရုပ်လုံးဖော်ပြီးပါပြီ။
ဘကြီးရဲ့ပုံတူကို ကြည့်ဦးမလား
အရပ် ၅ပေ ၇လက်မ၊ အ
သားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဆံပင်
အနက်၊ နဖူးမှာ နဖူးအရေး
ကြောင်း (၃)ခု ပါရှိတယ် လို့
ပြောပြထားပါတယ်။ဘကြီးပုံနှင့်
တစ်ပုံထဲတူ နေပါလား၊ အမှာ
ညီအစ်ကိုတော့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး
နော် ဟဲဟဲ. . .

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏စေ့စပ်
သေချာမေးမြန်းမှု ဘရိတ်ဒေါင်း

စစ်ဆေးမှုများကြောင့်. .

“ဘကြီး အမှန်အတိုင်း
ပြောပါတော့မယ်ကွယ် ဘကြီး
ဒဂုံမန်း အမြန်ရထား ပေါ်မှာ
ကျူးလွန်ပုံက ဒီလိုပါ.”

၃၀-၈-၂၀၀၀ နေ့က
အမြန်ရထား လက်မှတ်ရုံတွင်
အဘိုးကြီးတစ်ဦး တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေရင်း
အမြန်ရထား အထက်တန်း
လက်မှတ်ပေါက် ကိုလည်း
မကြာမကြာကြည့်လိုက်၊ လက်
မှတ်ရုံအဝင်ဝကို ကြည့်လိုက်နှင့်
ဗျာများနေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အနုပညာ

မကြာမီလူ(၃) ယောက်
ဝင်ရောက်လာပြီး အထက်တန်း
အိမ်စင်လက်မှတ်ဝယ်ယူနေသည်ကို
ထိုလူကြီးမှာ တွေ့ရှိ၍ လူကြီးမှာ
၎င်းလည်း တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေ
၍ တစ်စောင် ဝယ်ယူလိုကြောင်း
လက်မှတ်ရောင်းစာရေးကိုပြော
ရာ(၄)ယောက် အိမ်စင်ဖြစ်၍
တစ်ယောက်လိုနေရာ ယခု(၄)
ယောက်ပြည့်သွား၍ လက်မှတ်
ရောင်းစာရေးမှ ရောင်းချလိုက်
ပါသည်။

အထက်တန်းတွဲ (၃)
အထက်တန်းအိမ်စင် အမှတ်(D)
ဖြစ်ပြီး ထိုင်ခုံများမှ (D 1)ကို
ဦးကျင်မောင် ဆိုသူ ဖြစ်ပြီး
(အောက်ခန်း)နေရာ ရရှိပါ
သည်။ (D 2)ကို အသက် (၄၀)
ကျော်ခန့် ဗလကောင်းကောင်း
ဖြူဖြူဝဝလူမှရရှိပြီး (အပေါ်
ခန်း)နေရာ ရရှိပါသည်။ (D 3)
ကို ဦးသန်းထွန်း (ဘကြီးဆိုသူ
လူလိမ်) (အောက်ခန်း) ကို ရရှိပြီး
(D 4)ကို ဦးသောင်းဖေ (အပေါ်
ခန်း)ကို အဘီးသီးရရှိကြပါ
သည်။ဦးကျင်မောင်၊ဦးသောင်း
ဖေ၊ဦးသန်းထွန်းတို့တစ်လမ်းလုံး
စကားလက်ဆုံကျပြီးဘုရားတရား

အကြောင်း၊လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး
အကြောင်းများပြောဆို ဆွေးနွေး
ကြပြီး၊ ည(၁၂) နာရီကျော်ခန့်
ပျဉ်းမနားဘူတာ အလွန်တွင်
ဦးသန်းထွန်းဆိုသူမှ

“ကဲ.. ဦးကျင်မောင်နဲ့
ဦးသောင်းဖေတို့ မုန့်နဲ့လက်
ဖက်ရည်လေး အိပ်ချင်ပြေ သုံး
ဆောင်လိုက်ကြပါဦး.”

ပြောပြောဆိုဆို မုန့်(၂)
ချပ်ကြားတွင် စတော်ဘယ်ရီယို
သုပ်ထားသော ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်
စီကိုဝေပေးရင်း.

* * * * *

လက်ဖက်ရည်ပူပူလေး
သောက်လိုက်ပါဦးဟု ပြော၍
ပလပ်စတစ် ခွက်များနှင့် ထည့်၍
တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီပေးနေရာ
နေရာဦးကျင်မောင်နှင့်ဦးသောင်းဖေ
တို့မှာတစ်ခန်းတည်း အတူတူ
ရထားစီးနင်း လိုက်ပါလာသူ
တစ်ဦး၏လူမှုရေးအရ ဧည့်ခံ
မှုကိုငြင်းဆန်ရန် မသင့်သဖြင့်
သောက်လိုက်ကြပါသည်။

(D2)တွင် စီးနင်းလိုက်
ပါလာသူ အသားဖြူဖြူဝဝ
အသက်(၄၀) ခန့်ရှိသူမှာ အပေါ်
ထပ်တွင်အိပ်ပျော်နေ၍မသောက်

လိုက်ရပါ။

မကြာမီ နှစ်ယောက်
သားလောကကြီးနှင့်ကင်းကွာပြီ
အိပ်ပျော်သွားကြပါသည်။

ကိုသန်းထွန်းဆိုသူမှာ
ထိုအခါမှ လုပ်ငန်းစပါတော့
သည်။ဦးသောင်းဖေ၏ ကိုယ်
နှင့်အပေါ် အင်္ကျီအိတ်ကို ရှာ
ရာ ဘာမှမတွေ့ရှိသဖြင့်.

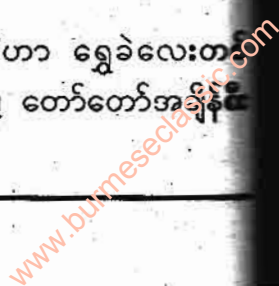
“ဟင်းဟင်း တော်တော်
လည်တဲ့လူအိတ်ထဲမှာ ခြူးတစ်
ပြားတောင် ထည့်မထားဘူး
ဪ. ဒါကြောင့်ဘက်
မန်နေဂျာ ဖြစ်နေတာပေါ့.”

ထိုနောက်ဦးကျင်မောင်
အင်္ကျီအိတ်ကိုရှာရာ.

“ဟာ. . . ဒီလူတော်တော်
လည်တာပဲ၊ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ
မရှိဘူး၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ခါးအောက်
ပိုင်းကို ရှာဦးမှ.”

“ဟော. . . တွေ့ပြီလို့
အင်္ကျီအိတ်ကို ခါးအောက်
နားမှာ သီးခြားချပ်ထားတဲ့ အိတ်
ကလေးပါလား၊ ဘာတွေများလို့
မလဲ သိရအောင် စမ်းကြည့်ဦး
မှ.”

“ဟာ ရွှေခဲလေးတစ်
ခဲပါလား။ တော်တော်အနုနုနီ

တာပဲ၊ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ဟင်
ငွေကျပ် ၅-သောင်းအုပ်ပါလား
ဗဟာပဲ. . . ဟူ၍လန်းတက်ကြွစွာ
ပြောဆိုယူဆောင်၍ သာစည်
ဘူတာသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆင်း
နေခဲ့ပါတော့သည်။

နံနက် (၇) နာရီတွင်
မန္တလေးသို့ ရထားဆိုက်ရောက်
ရာဦးသောင်းဖေနှင့်ဦးကျင်မောင်
တို့မနိုးသေးသဖြင့်အပေါ် ခန်းမှ
မြဲဖြူဝလူမှအတင်းနှိုးမှ နိုးလာ
ကြပါသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ ခေါင်း
ဆံမှ မူးဝေနေကြပြီး လေးဘီး
ဆင်းကားကို အတူတူပေါင်း၍
သီးစီးလာကြရာ ဦးသောင်းဖေ
ဆီအစိမ်းရောင်အရည်များအန်ချ
ထိုက်ပါသည်။

ဦးကျင်မောင်လည်းနေ
အိမ်ပြန်ရောက်၍ အိမ်အနီးရှိ
ဆရာဝန်အားပြကြည့်ရာ ဆရာ
ဝန်မှ မသင်္ကာဖြစ်၍ ဆရာဝန်
ညွှန်ကြားချက်အရ တော်ဝင်
အထူးကုဆေးခန်းသို့ သွားပြမှ
ဆေးခပ်ခံရကြောင်း သိရှိကြပြီး
ဆေးဝါးကုသ၍ အိမ်ပြန်လာ
ရာမကြာမီ သတိလစ်သွားပါ
သည်။ ၅ နာရီ ခန့်ကြာမှာ သတိ
ပြန်လည်ရရှိပြီး မန္တလေးရထားရဲ
စခန်းသို့ အမှုတိုင်ကြားရာ (ပ)
၇၅၂/ ၂၀၀၀ ပြစ် မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၉/၃၂၈ ဖြင့်
အမှုဖွင့် အရေးယူခဲ့ပါသည်။

ကိုသဲမောင် (သ)၂၆နှစ်
(ဘ) ဦးစိုးမောင် နေရပ်အမှတ်-
၃၀၆၊၃၇လမ်း၊မုန့်တီစုရပ်ကွက်၊

မန္တလေးမြို့နေသူမှ ရန်ကုန်
ရထားရဲစခန်း တွင် (ပ)၇၉/
၂၀၀၀ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၃၇၉/၃၂၈ဖြင့် လည်းကောင်း
ဦးကျင်မောင် (ခ)ယူကကိုပင်
(သ)၇၁ နှစ်(ဘ) ဦးစိန် သူများ
နေရပ် အမှတ် (၁၁၈)၊၃၉သည်။
မဟာအောင်မြေမြို့နယ် မန္တလေး
မြို့နေသူမှ မန္တလေးရထား
ရဲစခန်းတွင် (ပ) ၇၅၂/ ၂၀၀၀
ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၃၇၉/၃၂၈ ဖြင့် လည်းကောင်း၊
လှမြင့်(ခ)မြင့်လွင်(ခ) သန်းထွန်း
(သ)၆၇နှစ်(ဘ) ဦးဘအောင်
နေရပ်(အမှတ်မရှိ)အောင်ဇေယျ
လမ်း(၁၁)ရပ်ကွက်၊မြို့လှပိုင်း၊
ခရမ်းမြို့နယ်နေသူအား ဖမ်းဆီး
တရားစွဲနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ပြည်သူ့ကိုအမြဲကာကွယ်
စောင့်ရှောက်နေသော ပြည်သူ့ရဲ
များ၏စွမ်းစွမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်
ခဲ့မှုကိုလက်တွေ့ ဖော်ဆောင်ခဲ့ပြီး
မဟုတ်ပါတကား.

ရထားရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး

www.burmeseclassic.com

ဒီ
ထိုလူ
၎င်းလူ
၍ တစ်
လက်မှတ်
ရပါ

၆

ပစ္စည်းတို့၊ ငွေတို့ကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး၊

ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးစွဲပစ်သူများကို

အပြစ်ပေးအရေးယူတဲ့ပုဒ်မပေါ့

အဲဒီလိုလူမျိုးကို လူလိမ်လို့မခေါ်ကြတော့ပဲ...

၇

ဝပိုး

တွမ်တီးဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ် အသံ ထွက်စကားကိုလိုက်၍ သုံးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ် အပြည့်အစုံကို သိသူများရှိသကဲ့သို့ အများသုံး၍သာ သုံးနေရသည်။ အဓိပ္ပါယ်အပြည့်

အစုံကို မသိရှာပဲ ရောယောင်သုံးနေကြခြင်းလည်း ရှိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လူအများစု၏ ပါးစပ်ဘာသာတွင် နှုတ်ကျိုးနေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက စာရေးသူ ဖွေးရပ်မြေသို့ရောက်သွားခဲ့သည်။ အမျိုးတော်သူဘကြီးတစ်ယောက် အိမ်သို့ ရန်ကုန်လက်ဆောင်များ သွားပေးခဲ့သည်။ ဘကြီးဖြစ်သူက အသက်(၈၀)ကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အလွန်ရိုးသားသည်။ အသွားအလာနည်းသည်။ မိမိမြို့ကိုပင် တစ်နှစ်ကြာ၍ တစ်ခေါက် ရောက်ချင်မှ ရောက်သည်။

စာရေးသူရောက်သွားသည့်အခါ အလွန်ဝမ်းသာနေသည်။ ရေခဲခန်းကြမ်းသောက်ကြရင်းက သူသိလိုသည်များကို ဟိုမေး၊ ဒီမေး လုပ်တော့သည်။

“လူလေး မင်းကိုမေးရဦးမယ်၊ တို့ရွာအနောက်ပိုင်းက ငညွန့်သားအကြီးကောင် ညွန့်ရွှေရန်ကုန်မှာ ဖိုးတွမ်တီးဖြစ်နေတယ်ကြားတယ်၊ မင်းနဲ့ကော တွေ့သေးသလား၊ ဒီကောင် ပညာအရည်အချင်း သိပ်မရှိပါဘူး။ ရာထူးတွေဘာတွေ ရနေတယ်ဆိုတော့ မဆိုးဘူးကွ၊ ဖိုးတွမ်တီးဆိုတာ သခင်ကော ဘယ်လောက်ရသလဲ၊ တော်တော်တော့ ရမယ်ထင်တယ် ဝမ်းသာသကွာ”

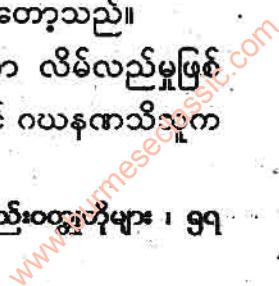
ဘကြီးစကား ကြားလိုက်ရသည်မှာ ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တောရွာမှာနေ တောသဘာဝလုပ်ငန်းများတွင်သာ ကျင့်လည်နေခဲ့ရသည်။ ငယ်စဉ်ကလည်း ပညာကောင်းကောင်း မသင်ခဲ့ရသည့်အတွက် မိမိလက်မှတ်ကိုပင် ကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရသည့် ဘကြီးတစ်ယောက် သူများဖိုးတွမ်တီးဆို၍သာ ဖိုးတွမ်တီးလိုက်ရသည်။ အဓိပ္ပါယ်ကို ဘာမှမသိရှာ၊ ဖိုးတွမ်တီးဆိုသည်မှာ ရာထူးတစ်ခုဟုပင် ထင်နေခဲ့သည်။ သို့အတွက် ဘကြီးနားလည်စေရန် ရှင်းပြခဲ့ရသည်။

“ဖိုးတွမ်တီးဆိုတာ ရာထူးမဟုတ်ဘူး၊ အဘိုးရဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စကားပါ။ မြန်မာလိုကတော့ (၄၂၀)လို့ ပြောတာ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေမှာ ပုဒ်မ ၄၂၀ ဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒီပုဒ်မက သူတစ်ပါးထံမှ ပစ္စည်းတို့ ငွေတို့ စသည်များကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးစွဲပစ်သူများကို အပြစ်ပေး အရေးယူတဲ့ပုဒ်မပေါ့။ အဲဒီလိုလူမျိုးကို လူလိမ်လို့မခေါ်ကြတော့ပဲ၊ ဖိုးတွမ်တီးလို့ခေါ်နေကြတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့လား၊ သိပါဘူးကွာ၊ အဘိုးကတော့ ဖိုးတွမ်တီးဆိုတာ ရာထူးအဆင့်အတန်းပဲလို့ ထင်နေတာ၊ လူလေးပြောပြတော့မှပဲ ရှင်းသွားတော့သကွာ”

အဘိုးက သူ့ဟာသူ သဘောကျကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေတော့သည်။

ဖိုးတွမ်တီးဆိုသည်မှာ လိမ်လည်မှုဖြစ်ကြောင်း သိကြသူများထဲတွင် ဂယနဏသိသူက

လိမ်လည် (လိမ်လည်)

နည်းကောင်းနည်းပေလိမ့်မည်။ “လိမ်လည်မှု ဆိုတာ လိမ်တာပဲပေါ့ကွာ” ဆိုရုံလောက်နှင့်တော့ လိုလောက်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆမိပါသည်။

လိမ်လည်မှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၅ တွင် အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားပါသည်-

“မည်သူမဆို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား၊ လှည့်ဖြားခြင်းဖြင့် ထိုသို့လှည့်ဖြားခံရသူက သူတစ်ပါးအား ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပေးအပ်စေရန် ဖြစ်စေ၊ ဆက်လက်ထားရှိသည်ကို သဘောတူရန် ဖြစ်စေ၊ လှည့်ဖြားခံရသူအား လိမ်လည်လှည့်ဖြား

လိုသော သဘောဖြင့် လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍိဖြောင့် သောသဘောဖြင့် လည်းကောင်း၊ သွေးဆောင် လျှင် -

သို့တည်းမဟုတ် တစ်ဦးတစ်ယောက် သောသူအား၊ လှည့်ဖြားခြင်းဖြင့် အကယ်၍ လှည့်ဖြားခြင်းမခံရသော်၊ မိမိပြုလုပ်မည် မဟုတ် သော၊ မိမိပျက်ကွက်မည် မဟုတ်သော အရာကို ပြုစေရန်သော် လည်းကောင်း၊ လှည့်ဖြားခြင်းခံရသူ အား၊ တမင်သွေးဆောင်လျှင် -

ထို့အပြင် ထိုပြုလုပ်မှုက၊ ထိုပျက်ကွက်မှု က၊ ထိုသူ၏ ကိုယ်ကိုဖြစ်စေ၊ စိတ်ကိုဖြစ်စေ၊ ဂုဏ်သရေကို ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကို ဖြစ်စေ၊ ပျက်စီးနှစ် နာစေခြင်း သော်လည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်စေလျှင် သို့တည်းမဟုတ် ဖြစ်စေတန်ရာလျှင် ထိုသူသည် “လိမ်လည်သည် မည်၏”။

ဤကဲ့သို့ အတိအလင်း ဖော်ပြထားပါ သည်။ ပြစ်မှုထင်ရှားလျှင် “ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ခုနှစ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်နှင့် ဒဏ်ငွေ လည်း ချမှတ်နိုင်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်”။

ဥပဒေက မည်သို့ပင် ပြဋ္ဌာန်းထားဖြစ်ထား သော်လည်း၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အချောင်ရယူလို သူများ၊ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်ကိုင်မစားလို သူများသည် လိမ်လည်မှုများကို ကျူးလွန်နေကြဆဲ သာလျှင် ဖြစ်သည်။ လိမ်နည်းများကလည်း စုံလှ သည်။ ငွေချေး၍ ပြန်မပေးခြင်း၊ ပစ္စည်းယူ၍ ပြန်မပေးခြင်း၊ ရွှေအတုအထုပ်ချ၍ လိမ်လည်ခြင်း၊ ဖဲချပ်များဖြင့် လိမ်လည်ခြင်း၊ စာရွက်စာတမ်းအတု

ဖြင့် လိမ်လည်ခြင်း၊ နောက်ဆုံး လက်ထပ်ပါမည်ဟု
ယုံကြည်စေရန် လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြောဆို၍
တာမကို ရယူသည်အထိ ကျူးလွန်တတ်ကြသည်။

လိမ်လည်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍
တွေးစရာလေးများတော့ ရှိပါသည်။ ပြစ်မှုကျူး
လွန်သူ (တရားခံ)များအပေါ် သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို
လုပ်ရက်လေခြင်းဟု အပြစ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိသကဲ့သို့
အလိမ်ခံရသူ (တရားလို)များ အနေဖြင့်လည်း
တစ်ဖက်သားကို ယုံလွယ်ခြင်း၊ အားနာခြင်း၊
သနားကြင်နာခြင်း၊ ပုထုဇဉ်လူသားပီပီ အတ္တစိတ်
များကို မထိန်းနိုင် ရှိတတ်ကြပါသည်။ ဤအချက်
များသည် လူလိမ်များအတွက် အခွင့်ကောင်း
တစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရမည်သာ ဖြစ်သည်။

လိမ်လည်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကြောင်းပြုသူများကလည်း ဇူတစ်ဘက်သား
ယုံကြည်လာစေရန် အားသာချက်တွေ့ရှိသည်။
အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်၊ အပြောအဆို၊
ဆက်ဆံရေးကအစ တစ်ဘက်သား အထင်ကြီး
လောက်စေရန် ဖန်တီးထားတတ်ကြသည်။ အရာ
ရာကို တီးမိ ခေါက်မိစေရန် လေ့လာထားကြ
သည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ကြင်နာတတ်ခြင်း၊ အားနာ
တတ်ခြင်းဟူသည်၊ လုံးဝမရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ
သေသေ ငတေမာလျှင်ပြီးရောဆိုသော လူသား
မျိုးသာလျှင် ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရဲစခန်းတွင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က၊ လိမ်လည်မှုဖြင့်
အကြိမ်ကြိမ် အရေးယူခဲ့ရသော လူတစ်ယောက်

ကို ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။

သူ့နာမည်က အီစွပ်ဖြစ်သည်။ လိမ်လည်
မှုဖြင့် မကြာခဏ ထောင်ထဲဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်
ဖြစ်နေသမျှ ဖိုးတွမ်တီးအီစွပ်ဟုပင် နာမည်တစ်လုံး
ရလာသူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ရဲစခန်းတွင်
အတ္ထုပ္ပတ္တိရာဇဝင်လူဆိုးဖိုင် ဖွင့်ထားခဲ့ရသည်။

အီစွပ်က မင်္ဂလာတောင်ညွန့်အပိုင်တွင်
နေသည်။ ရုပ်ရည်က သန့်သည်၊ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊
ဝတ်ပုံ၊ စားပုံက စတိုင်ကျသည်။ အပြောက ညက်
သည်။ အပေါင်းအသင်းဝင်ဆန့်သည်။ နေအိမ်ကို
လည်း အတော်အသင့် အဆင့်အတန်း မြင့်အောင်
လုပ်ထားသည်။ ဈေးပေါပေါဖြင့် ကားတစ်စီးကို
ဝယ်ရောင်းသဘောမျိုး လုပ်ထားသည်။ ဇနီးက
သုံးယောက်ပင်ရှိသည်။

သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော လိမ်လည်မှုများအ
နက် စိတ်ဝင်စားဘွယ်ရာ ကောင်းသည်ဟုပဲ ဆိုရ
လေမလား၊ ပြောင်လိမ်ပြောင်စားလို့ပဲ ပြောရလေ
မလား၊ အမှုနှစ်မှုကို သတိရမိသေးသည်။

သူ့လိမ်ပုံကလည်း ညက်သည်။ ပထမ
အယုံသွင်းသည့် အနေဖြင့် တစ်ဘက်လူကို
အကျိုးအမြတ် မြက်မြက်ကလေးရစေရန် ဆောင်
ရွက်ပေးသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် ပို၍ အမြတ်
ရရှိစေရန် ဖန်တီးပေးသည်။ ဇနီးက ဆုံး အခြေ
အနေမပေးလျှင် သူ့အိတ်ထဲမှစိုက်၍ ပေးလိုက်
သည်။ တတိယအကြိမ် သူ့ခွင်ထဲဝင်လာသည့်
အခါ မြက်မြက်ရမည်ဟု တွက်မိလျှင် ဘယ့်သူ့မှတ်
နာမှမထောက် အပိုင်ကိုင်ထည့်လိုက်တော့သည်။

တစ်ချိန်တွင် ကျောက်စိမ်းအရောင်း

မောင်မောင် (ပိတောက်မြို့)

အဝယ်လုပ်စာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အဆက် အသွယ်ရသွားသည်။ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် နည်းအတိုင်းပင် ပထမ၊ ဒုတိယအကြိမ်များ၌ မြက်မြက်ကလေးရစေရန် ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး သဘောခွေသွားသည်။ အိစွပ်မှ အိစွပ်ဖြစ်သွားတော့သည်။

တတိယအကြိမ်တွင် အမျိုးသမီးက ကျောက်စိမ်းလာပြပြန်သည်။ တန်ဖိုးက အတော် လေးများသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သဘောခွေ သွားသူမှာ အိစွပ်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့အိမ်သို့ ချိန်းလိုက်သည်။

နေအိမ်ဧည့်ခန်းတွင် အဆင့်မြင့်မြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံ၍ စကားပြောကြသည်။ အမျိုး သမီးထုတ်ပြသောကျောက်ကို အိစွပ်က ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်လုပ်သည်။ ခဏအကြာ သေချာစွာ စစ်ဆေး ကြည့်လိုသည်ဆိုကာ ကျောက်ကိုယူ၍ နောက် ဖေးအိမ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

အချိန်အတော်ကြာသည့်အထိ အိစွပ်က ထွက်မလာ၊ အမျိုးသမီးက မနေနိုင်တော့ အိစွပ် ဇနီးကို ခေါ်၍ မေးရသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြတာပဲ၊ ကျွန်မလဲ မီးဖိုခန်းမှာ ချက်ပြုတ်နေရတာ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

ဒါပဲဖြေလိုက်သည်။

ကျောက်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ ငိုကြွေးချက်မဖြင့် ရဲစခန်းသို့ ရောက်လာတော့သည်။ အိစွပ်ကတော့ အဝေး တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဤမျှ မျက်နှာပြောင်သော ရက်စက်လွန်းသော အိစွပ်ပင်

ဖြစ်သည်။

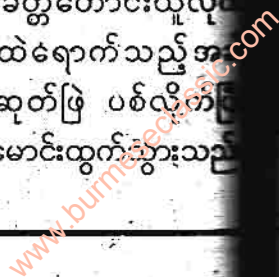
နောက်တစ်မူမှာ နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာ သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အိစွပ်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့သ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်စီးရန် ကားတစ်စီးဝယ် ငြှောက် အိစွပ်နှင့် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

အိစွပ်က သူစီးနေသော ကားလေးထဲ ငွေကြေးအခက်အခဲရှိနေ၍ ဈေးလျှော့၍ ရောင်းလိုကြောင်း ဆိုလာသည်။ အဘိုးကြီးက ကားကိုကြည့်သည်။ သဘောကျသည်။ ဈေးနှုန်းထ လည်း ပေါက်ဈေးထက် သက်သာနေသဖြင့် အရောင်းအဝယ်တည့်သွားကြသည်။

အိစွပ်က ကျောင်းကျသော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ခုသို့ ချိန်းလိုက်သည်။ ကားအရောင်း အဝယ်အတွက် စာချုပ်အလွတ်နှစ်ခုပါယူ၍ ထိုနေရာသို့ အရောက်သွားခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် စာချုပ်ထု ရေးသားကြသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်၊ သက်သေများနှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ စာချုပ်ထု တစ်ယောက်တစ်ရွက်ယူကြသည်။ ငွေပေးပေး သည်။ အိစွပ်က အသေအချာ ရေတွက်လက် လျက် ငွေများကို ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်း ထည့်လိုက် သည်။

လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ မှာယူသောထိ ကြသည်။ အိစွပ်က ကားဝယ်သူထံမှ စာချုပ်ထု အကြောင်းတစ်ခုပြ၍ ခေတ္တတောင်းယူလိုက် သည်။ စာချုပ်သူလက်ထဲရောက်သည့်အခါ စာချုပ် နှစ်ခုစလုံးကို ဆုတ်ဖြဲ ပစ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။

ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သော စာချုပ်အစအနများပင်
သွားလေတော့သည်။

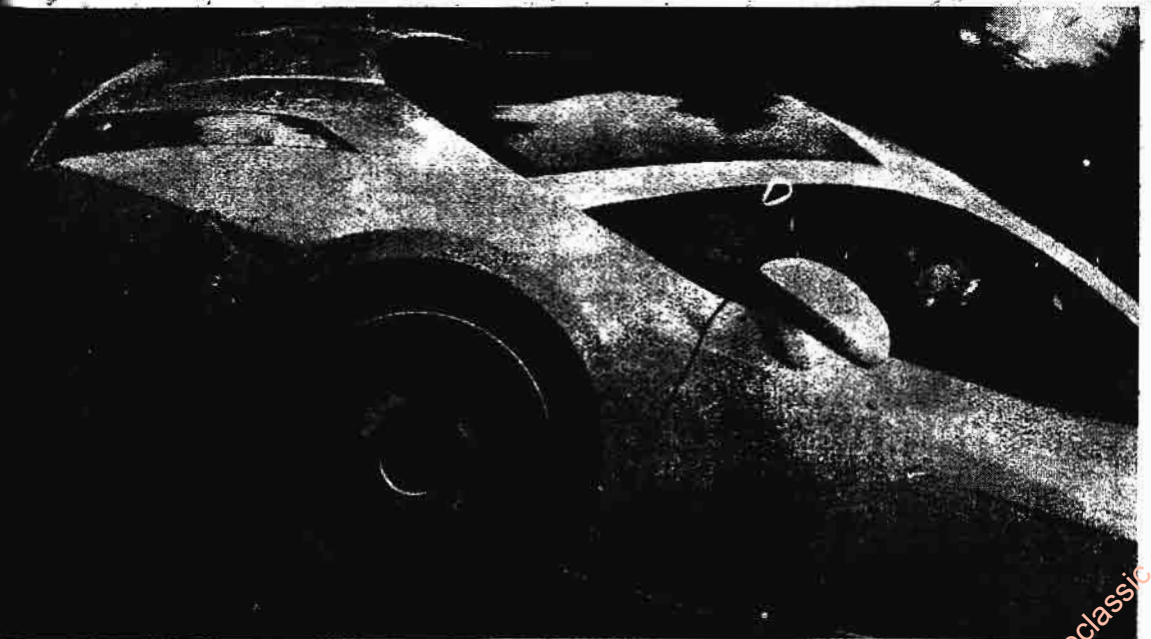
ကားဝယ်သူအဘိုးကြီးမှာ ရုတ်တရက်
ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြင့်သာ
ကျန်ခဲ့တော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရဲစခန်းသို့
ရောက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အိစွပ်ကတော့
ဆွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။
မော်တော်ကားကိုလည်း သူ့လက်ထဲတွင် ကြာ
ကြာမထား၊ ရရာဈေးနှုန်းဖြင့် အမြန်ရောင်းထုတ်
လိုက်သည်။ သို့မှသာ သူ့ကို ဖမ်းမိသည့်အခါ
မော်တော်ကားကိုပါ သိမ်းရာတွင် နောက်ဝယ်
ထားသူ ခံရမည်သာဖြစ်သည်။ ဤမျှရက်စက်ယုတ်
မာသော လူလည်ကျသော အိစွပ်ပင်ဖြစ်သည်။

အိစွပ်တွင် ထူးခြားချက်တစ်ခုရှိသည်။
ဖြစ်မှုကျူးလွန်ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားလျှင်

လည်း ကြာကြာနေခြင်းမရှိ၊ ငွေရသွားလျှင်
စိတ်ကြိုက်သုံးသည်။ ပစ္စည်းများရသွားလျှင်လည်း
အမြန်ထုခဲ့ရောင်းချလျက် လိုအပ်သည်များ သုံးစွဲ
ပစ်လိုက်သည်။ မကြာမီတွင် ဇနီးသုံးယောက်
အနက် တစ်ဦးဦးအိမ်တွင် ဖမ်းမိသည်သာဖြစ်
သည်။ အာမခံရရှိရေးအတွက် နည်းမျိုးစုံနှင့်
ကြိုးစားသည်။ အာမခံရရှိသွားသည့်အခါ နောက်
တစ်ဦးကို လိမ်လည်ရန် အားထုတ်နေသည်သာ
ဖြစ်သည်။ သူများကိုမလိမ်ရလျှင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်
လိမ်မည့်လူစား အိစွပ်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက အိစွပ်ရောက်လာသဖြင့် မေး
မြန်း ကြည့်ခဲ့ဘူးသည်-

“အိစွပ် မင်းဟာ လိမ်လည်မှုနဲ့ မကြာ
ခဏ အရေးယူခံရတယ် ထောင်လဲကျဘူးတယ်၊
ဖိုးတွပ်တီးအိစွပ်လို့တောင် နာမည်ကြီးနေသူ

ဟောင်ဟောင် (ပိတောက်ပြင်)

ဖြစ်တယ် ဒါလဲ မင်းကတော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လိမ်လို့ရနေတာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲကွ”

“ဒါက မဆန်းပါဘူးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် လိမ်နေတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲမှာသာ မဟုတ်ဘဲ၊ လူဆိုတာကလဲ ရန်ကုန်တစ်မြို့ထဲမှာသာရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ လူတွေသန်းပေါင်းများစွာ ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား။ လောဘရမ္မက်ကြီးသူ၊ ယုံလွယ်တတ်သူများ ရှိနေသ၍ ကျွန်တော့်အဖို့ လိမ်လို့ဘယ်ကုန်နိုင်မလဲ ဆရာရယ်” ဆိုပါကလား။

“ဒါထက် လူတစ်ယောက်ကို မင်းပြောတာ လက်ခံလာနိုင်အောင် လိမ်ညာပြောပုံလေး တစ်ခုလောက် လက်တွေ့ပြနိုင်မလား”

“ရပါတယ်ဆရာ”

အိစွပ်က အဝေးတစ်နေရာသို့ ခေတ္တငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ စာရေးသူဘက်သို့လှည့်၍-

“ကျွန်တော် လိမ်ညာပြပါမယ် စီးကရက်တစ်လိပ်လောက်ပေးပါ”

“ဒီမှာအိစွပ် မင်းနည်းက ရိုးနေပါပြီကွာ၊ ငါ့ဆီကစီးကရက်လဲရရော၊ ကျွန်တော်လိမ်ညာပြီး ပါပြီလို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

စာရေးသူစကား ကြားလိုက်သည့်အခါ အိစွပ်မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိလိုက်သည်။ အိစွပ်က မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြင်လိုက်ပြီး ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ဆိုလာပါသည်။

“ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ကယ်ခံတွင်းချင်လွန်းလို့ စီးကရက်တောင်းမိတာပါ။ ဆရာနဲ့ကျွန်တော်က ရင်းနှီးသူ

ဒီလိုလေ ဆရာ

ပထမနည်းကို သုံးလိုက်တော့

ဆရာက ပါးနပ်သူပီ

ကျွန်တော်နည်းကို

ပိတ်ပြောလိုက်တယ်

ကျွန်တော်က ဒုတိယနည်းကို

ယုတ္တိရှိအောင်သုံးလိုက်တော့

တွေ့မြင်တောင်းရဲတာပါ။ တစ်ခြားလူဆို ဘယ်တော့ပဲမလဲ၊ ကျွန်တော်လိမ်ညာပြဖို့ကလဲ၊ ဆရာလို့ကို ဘယ်လိမ်ညာလို့ရမလဲ ဆောရီးပဲဆရာ၊ ကျွန်တော် ရဲစခန်းရှေ့က လက်ဘက်ရည်ဆိုင် စီးကရက်ပြေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလေးဆရာရော ဘာသောက်မလဲ၊ ကော်ဖီလား၊ လက်ဘက်ရည်လား၊ ကျွန်တော်တစ်ခါတည်း ဝယ်ခဲ့မယ်လေ”

“မသောက်ချင်ပါဘူးကွာ မင်းလဲသွားမလဲ ပါနဲ့တော့၊ ရော့ မင်းသောက်ချင်တဲ့ စီးကရက် ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောကွာ ငါ့မှာအလုပ်ရှိသေးတယ်”

အိစွပ်က စာရေးသူထံမှ စီးကရက်

လှမ်းယူလျက် မီးညှိပြီး အားရပါးရဖွာထုတ်နေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စာရေးသူအား ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်လျက် -

“ကျွန်တော် လိမ်ညာပြီးသွားပါပြီဆရာ”

“ဘယ်လိုကွ”

“ဒီမှာလေ ဆရာရဲ့”

အိစွပ်က စီးကရက်ကလေးကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ စာရေးသူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဆရာအံ့ဩသွားသလား၊ ဒီလိုလေ ဆရာရဲ့ ပထမနည်းကို သုံးလိုက်တော့ ဆရာက ပါးနပ်သူပီပီ ကျွန်တော့်နည်းကို ပိတ်ပြောလိုက်တယ် ကျွန်တော်က ဒုတိယနည်းကို ယုတ္တိရှိအောင် သုံးလိုက်တော့ ဆရာလက်ခံသွားပြီး စီးကရက်ထုတ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပဲပေါ့ဆရာရယ်”

အိစွပ်က အောင်မြင်သောအပြုံးဖြင့် ကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အောင့်သက်

သက်ဖြင့် ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ဖိုးတွမ်တီးဟု ခေါ်ထိုက်သော အိစွပ်ပင်ဖြစ်သည်။

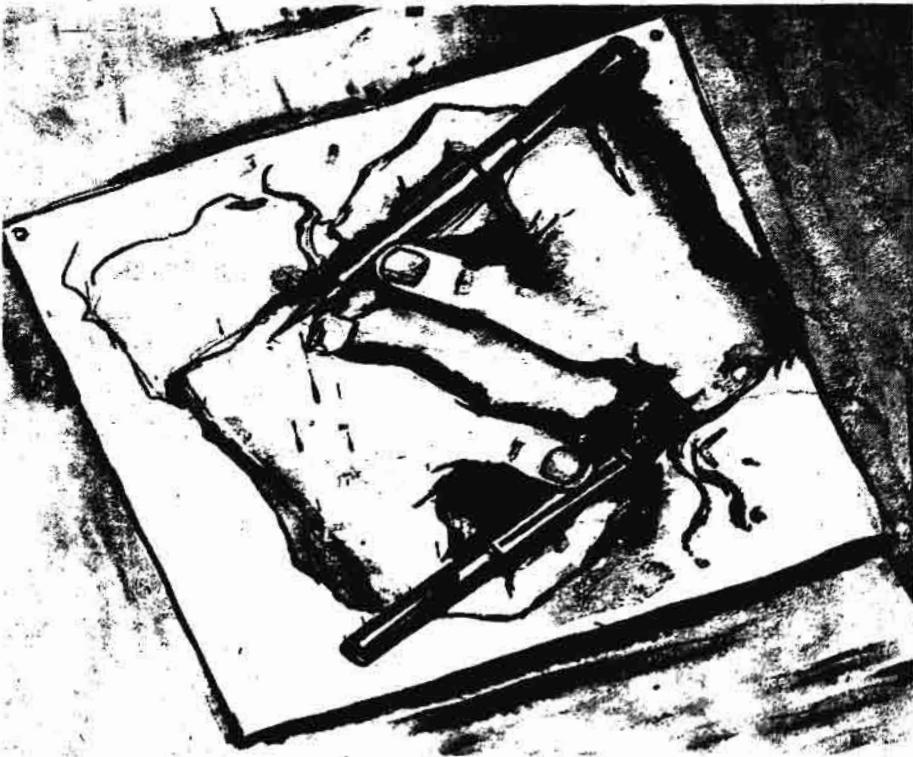
ယခုတော့ ဖိုးတွမ်တီးအိစွပ်လည်း အနိစ္စသဘောဖြင့် ကိစ္စချောခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နာရေးကြော်ငြာတွင် ဖတ်လိုက်ရသည်။ သန်းပေါင်းများစွာထဲက လူအချို့အတွက်လည်း လူလိမ်တစ်ယောက်တော့ လျော့နည်းသွားလေပြီဟု ဆိုရမည်သာ --။

လိမ်လည်မှုဖြင့် ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေ။

မောင်မောင် (ပို့တောက်မြိုင်)

ကိုကြီးသန်း(မြင်းခြံ)

ဒီမှာ ညီညီမောင်
ဟောဒီ အိုင်းတက်စ် အောင်လက်မှတ်
နှစ်ရွက်ထဲမှာ ထိုးထားတဲ့ ငါ့လက်မှတ်နဲ့
ဟောဒီ စာရေးကြီး လက်မှတ်တွေဟာ ...

ပန်းချီ ကျော်ဇောမောင်

ကိုကြီးသန်း(မြင်းခြံ)

လက်မှတ်သံသရာ

သူမိုးငါးပါးအနက်
မီးဟူသော ရန်သူ
သည်လူတို့အား
အမြဲတမ်းလောင်

မြက်လျက်ရှိသဖြင့် ကြောက်စရာ
အကောင်း ဆုံး ရန်သူဖြစ်သည်။
မီးဟူသောရန်သူမှာ (၁၁)ပါး
ဖြစ်သော လောဘမီး၊ဒေါသမီး၊
မောဟမီး၊ ဇာတိမီး၊ဇရာမီး၊
မရဏမီး၊သောကမီး၊ ပရိဒေဝမီး၊
ဒုက္ခမီး၊ဒေါမနဿမီးနှင့်
ဥပါယာသမီး တို့ဖြစ်လေရာ
ထိုမီး(၁၁)ပါးတွင်လည်း
'လောဘမီး'သည်တောက်လောင်
ပြင်းလှ၍ လောဘတက်လာပြီ
ဆိုက သူတစ်ပါး၏ ဥစ္စာကို
လိမ်လည်ရယူခြင်း၊ဒိုက်ရယူခြင်း
စသည်မသမာသောနည်းများဖြင့်
အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကြံစည်၍
လောဘရမ္မက်တက်ကာ ရယူ
ကြလေတော့သည်။

လူသားကဲမှ တစ်
ယောက်ဖြစ်သည့် ညီညီမောင်
အမည်ရှိသော လူတစ်ယောက်
သည် မရှိတောင့်တ ရှိကြောင့်
ကျ ဟူ၍ ပြောရမည်လား...
ထိုသို့မဟုတ်...

ညီညီမောင်တစ်ယောက်
စိတ်ပျက်အားငယ်စွာနှင့် ရေ
ကြောင်းပို့ဆောင်ရေး ဦးစီး
ဌာနဝင်းအတွင်းမှ ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချ၍ထွက်လာခဲ့သည်။

အကြောင်းမူကားယနေ့
ညီညီမောင် အား အလုပ်မှထုတ်
ပယ်ခြင်း ခံရသောကြောင့်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း
ခံရသော အကြောင်းကလည်း
ခိုင်လုံလှသည်။ဤအလုပ်ကို
ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘိုအေးမြင့်၏
ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် ရလာ
ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။သူ သည်
ရုက္ခဗေဒနောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ချိန်
တွင် ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)မှ
မသန္တာဝင်းဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်
ပြုလိုက်သဖြင့် မိဘများအနေနှင့်
ကျောင်းဆက်ထားနိုင်ခြင်းမရှိ
သည်ထက် ကျောင်းဆက်ထား
ရန် တာဝန်လည်း ကုန်သွားပြီ
ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်တစ်ယောက်အ
နေနှင့် အလုပ်ရှာပေးထားခြင်း
လည်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဖခင်၏ မျက်နှာဖြင့်
အငယ်တန်းစာရေးဟူသော
အဆင့်တွင် ခန့်ထားခြင်းခံရ၍
စာပေးစာယူဌာနတွင် တာဝန်

ထမ်းဆောင်ရသည်။လစာ နည်း
သော်လည်း အလုပ်မှာ ပင်ပင်
ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့်
တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်အလုပ်
ထွက်လုပ်၏။နောက် ဆုံးသူ
သည် စာပေးစာယူဌာန၏ စည်း
ကမ်း (လုံခြုံရေးစည်းကမ်း)ကို
ဖောက်ဖျက်လျက် ဦးစီးအရာရှိ
၏ လက်မှတ်အတု များကို ထိုး
လျက် အကြံအဖန် လုပ်၍
ပိုက်ဆံ ရှာတော့သည်။မ
ကောင်းမှုသည်ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ
ဆိုသည့်အတိုင်းပင် နောက်ဆုံး
ဦးစီးအရာရှိကိုယ်တိုင် သိသွား
သောအခါတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူး
ထံ တင်ပြ၍ ဤအလုပ်မှထုတ်
ပယ်သည်အထိ အရေးယူမှုကို
ခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

'မင်းလို တို့ဌာနအပေါ်
မှာရော၊ တိုင်းပြည်အပေါ်မှာပါ
သစ္စာမရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းကို တို့မလို
ချင်ဘူး၊ဆက်ထားလို့လည်း
မသင့်တဲ့အတွက် ဒီနေ့ကစပြီး
မင်းကို အလုပ်က ထုတ်လိုက်ပါ
တယ်'

ညွှန်ကြားရေးမှူး၏
ပြောစကားကို နားစည်တွင်
ပဲ့တင်ထပ်လျက် ကြားယောင်နေ
မိတော့သည်။

အိမ်ထောင်ရေး

ညီညီမောင် ကားအဆင့်ဆင့်စီး၍ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ် ဇနီးဖြစ်သူ သန္တာဝင်းအား မည်သို့ပြောရမည်ကို စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ စဉ်းစား၍ မရ အလုပ်ပြုတ်လာကြောင်း ပြောလျှင်စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မည်။ မပြောလျှင်လည်း နောင် သိမည်။

ညီညီမောင် ခေါင်းကို ကုတ်လျက်ရှိပြီး အိမ်ရောက်မှ မီးစင်ကြည့်ကတော့ မည်ဟုတွေး၍ အိမ်ဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

'ဟယ်... အစ်ကို ဒီနေ့ ပြန်လာတာ စောလှချည်လား၊' 'ဟုတ်တယ် ညီမရေ သိပ်နေမကောင်းတာ နဲ့ ခွင့်တိုင်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်၊' ညီညီမောင်က စိစဉ်

ထားခြင်းမရှိသော်လည်း ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သည်။

'အစ်ကို့ကို ဝမ်းသာစရာ ပြောချင်နေတာ အတော်ပဲ'

'ကဲပြော...'

သန္တာဝင်းမှ ညီညီမောင်၏ နားအနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

'ဘာ...'

ညီညီမောင် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့်

မိမိအလုပ် ပြုတ်လာမှ

ဖြစ်ခြင်း ဟုစိတ်ကို

မထိန်းနိုင်ဘဲ အော်လိုက်သည်။

'ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လည်း အစ်ကို'

သန္တာဝင်းက ရုတ်တရက်လန့်သွားပြီး မေးလိုက်သည်

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဝမ်းသာဖြင့် အော်လိုက်မိတာပါ။'

ညီညီမောင်က ဣန္ဒြေဆည်၍ ပြန်ဖြေ လိုက်ရသည်။ စိတ်ကိုလည်း မနည်းပင် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

'အစ်ကိုကလဲ ဘာမှန်း မသိဘူး ညီမဖြင့် လန့်သွားတာပဲ'

သန္တာဝင်းမှာ ခုမှစိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် ရင်ကိုဖိ၍ ပြောလိုက်သည်။

'အစ်ကို့အနေနဲ့ ဝမ်းသာလို့ ရုတ်တရက် အော်မိတာပါ။'

ပြီးတော့ အစ်ကိုတို့မှာ မိသားစုဝင်တစ်ယောက် တိုးလာ တော့မယ်ဆိုတော့ အခုထက် ပိုပြီး အလုပ်ပိုလုပ်ရ တော့မှာ ပေါ့။ . . . အခု လက်ရှိအလုပ်က လစာကနည်းတော့ အစ်ကို တို့နှစ်ယောက်တောင် မနည်း ချွေတာနေရတယ်မဟုတ်လား၊ ညီညီမောင်က ပြောရာ ပြောကြောင်း ရှည်လျားစွာ ပြော လိုက်သည်။

ဒါထက် အစ်ကို ထမင်းစားခဲ့ ပြီလား၊

အစ်ကို မဆာလို့မစား ခဲ့ပါဘူး. . . အခုလဲ ဘာမှ စားချင် စိတ်မရှိပါဘူး။ကဲ. . . အစ်ကိုနား ချင်ပြီညီမရယ်၊

ညီညီမောင် ပါးစပ်က လည်းပြော လူကလည်း ကုလား ထိုင်ပေါ်မှထ၍ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ သန္တာဝင်း လည်း ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ပဲ နေလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ လမုတန်း ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ညီညီမောင် ဝင်လာခဲ့ သည်။ ဤရပ် ကွက် သည် သူမွေးဖွားခဲ့ရာ ဇာတိဖြစ် သည်။ ယခင်က ရွှံ့ဗွက်များဖြင့်

လျှောက်လှမ်းနေရသော ဤ ရပ်ကွက်သည် ယခုအခါနိုင်လွန် ကတ္တရာလမ်း၊ ကွန်ကရစ်လမ်း များဖြင့် ညီညာပြန်ပြူးလျက်ရှိ သဖြင့် ကလေးများပင် လမ်းပေါ် ၌ ကစားနေကြသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

ရာဇသင်္ကြံ နံလမ်းအ တွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး သူ့မိဘများ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ သူ့ဖခင်ဦးဘိုအေးမြင့်သည် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ နေသည်။

မင်း ဒီနေ့ အလုပ်မ ဆင်းဘူးလား၊

အိမ်ပေါ်တက်လာသော ညီညီမောင်အား ဦးဘိုအေးမြင့် က မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ် လာပြီ . . . အဖေ၊

ညီညီမောင်က ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချ၍ ပြောလိုက်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ အလုပ် ပြုတ်တာလဲ

ဦးဘိုအေးမြင့်က သား ဖြစ်သူကိုသေသေချာချာကြည့်၍ မေးလိုက် သည်။ ထိုအချိန် ညီညီမောင်၏ မိခင်ဖြစ်သူ

ဒေါ်စန်းနွဲ့လည်းသားအသံကြား ၍ အိမ်ခန်းထဲမှထွက်လာသည်။

ပျက်ကွက်ရက်တွေများ လို့ပါအဖေ

မင်းကဘယ် သွားပြီး ဘာတွေလုပ်နေလို့ ပျက်ကွက် ရ တာလဲ။ ခွင့်မတိုင် ဘူးလား။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်မှာ ခွင့် တောင်းပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ

တိုင်တဲ့အခါလည်း တိုင် ပါတယ်။ မတိုင်ဖြစ်တဲ့အခါလည်း မတိုင်ဖြစ်ပါဘူး။ အလုပ်ကလစာ က မစားလောက်တော့ အပြင် ဝင်ငွေထွက်ရှာတာပါ

အဲဒါ. . . မင်းတို့ခက် တာပဲ၊ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ မလွယ် ဘူးကဲ၊ အခု မင်းဘာလုပ်မလဲ

လောလောဆယ်ဆယ် အလုပ်ကရှာရဦးမှာမဟုတ်တော့ ရေကြောင်းဦးစီးဌာနမှာဘဲ သင်္ဘောသား ပွဲစားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီးကူညီလုပ်ရမှာပဲ

အေးလေ. . . သင်္ဘော သားရုံးကြီးက ဒီကိုပြောင်းလာပြီ ဆိုတော့ မင်းလုပ်ကြည့်ဦးပေါ့။ အေး. . . လူလိမ်တွေနဲ့ တွေ့လို့ လည်း မင်းပါအချုပ်ထဲရောက် နေဦးမယ်

ကိုကြီးသန်း(ပြင်ဆင်)

ဖခင်ဖြစ်သူက သား အတွက် စိုးရိမ်မိ၍ ပြောလိုက် သော်လည်း ညီညီမောင်မှာ မိမိ အရှိုက်ကို ထိခိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် နာကျင်သွားသကဲ့ သို့ခံစားလိုက်ရသည်။ မိခင် ဒေါ်စန်းနွဲ့ကမူ ဘာမှဝင်မပြောပဲ သားမျက်နှာကို စိတ်မကောင်း စွာနှင့် ကြည့်နေလိုက်တော့ သည်။

ညီညီမောင် ရေကြောင်း ဦးစီးဌာနဝင်း အတွင်းသို့ မဝံ့ မရဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မလှမ်း မကမ်းတွင် ယခင်က သိဖူးသော ကျော်ကျော်မြိုင်ကို လှမ်းတွေ့ လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ် ယောက်ပေါင်း၍ သင်္ဘောသား များ၏ ပွဲစား သင်္ဘောမျိုးဖြင့် သင်္ဘောသားများအတွက် လို အပ်သော စာရွက်စာတမ်းများ ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ လိုအပ်သည်များကို အမှား အယွင်းမရှိ ဖြည့်စွက်ပေးခြင်း များကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ညီညီမောင်မှာ ယခင်ကတည်း က စာပေးစာယူ ဌာနတွင်

အလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် ယင်း လုပ်ငန်းများကို အခက်အခဲ မရှိ လုပ်ကိုင် နိုင်ခဲ့သည်။ ကျော်ကျော်မြိုင်မှ အခက်အခဲ ရှိသော သင်္ဘောသားများကို ရှာ ဖွေပေး၍ ညီညီမောင်က လိုအပ် သည်များကို လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ သည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ပေး သဖြင့် သင်္ဘောသားတစ်ဦးလျှင် တစ်ထောင်မှ တစ်ထောင်ငါးရာ အထိရရှိကြသည်။ သင်္ဘောသား များများ ပြုလုပ်ပေးရသောနေ့ ဆိုလျှင် ညီညီမောင်တို့ ဝင်ငွေ ဖြောင့်သဖြင့် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိ သည်။ ယခင်ကထက် ဝင်ငွေ ကောင်းနေသဖြင့် ညီညီမောင် တို့မှာ ပျော်ရုံသာမက ယမကာ များဖက်၍ လာခဲ့သည်။ ဆင်းရဲ သည့်ဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ သော ညီညီမောင်သည် ဝင်ငွေ ရွှင်၍ လာသောအခါတွင် ကား ချမ်းသာသောဒဏ်ကို မခံနိုင်သ ကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

အခန်း(၂)

‘ဟိတ်ကောင်... ဒီနေ့ မင်းနောက်ကျလှချည်လား’

အလုပ်ခွင်သို့ စောစော ရောက်နေသော ညီညီမောင်က ကျော်ကျော်မြိုင်ကို မျှော်နေမိပြီး အခုမှ ကျော်ကျော်မြိုင် ရောက် လာသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘အေးဗျာ... ဒီမှာကိစ္စ တစ်ခု ခိုင်းထားတာ စောင့်ယူနေ ရလို့ ကြာသွားတယ်’

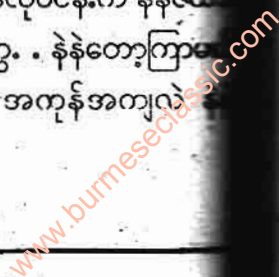
ကျော်ကျော်မြိုင်က စာရွက်ကို ထောင်ပြရင်း လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ... ပြပါဦး၊ ဘာတွေ လုပ်ပေးရမှာလဲ’

ညီညီမောင်ကပြောရင်း ကျော်ကျော်မြိုင်ထံမှ စာရွက်နှစ် စွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့ နောက် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်လိုက်ပြီး ‘နားမလည်ဘူး ဖြင့် ကျော်ကျော်မြိုင်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

‘အဲဒါတွေကကိုယ်တွေ မှတ်တမ်းတွေပါဗျာ၊ အဲဒီ နား ယောက်ကို အိုင်းတက်စံ အောင် လတ်မှတ်လုပ်ပေးရမှာ၊’

‘ဒီလုပ်ငန်းက နဲနဲယော ရှုပ်တယ်ကွ... နဲနဲတော့ကြာမယ် ပြီးတော့ အကုန်အကျလဲ နဲနဲ ရှိမယ်’

ရတယ် အစ်ကို သူတို့က အလုပ်ဖြစ်ရင်ပြီးရော ဘယ်လောက်ကျမယ်ဆိုတာသာပြောလိုက်ပါ'

ကျော်ကျော် မြိုင်၏ ပြောစကားကြောင့် ညီညီမောင်စိတ်ထဲမှ လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းနှင့် ဆောင်ရွက်ရမည့် အခြေအနေကို တွက်ကြည့်လိုက်သည်။ အိုင်းတက်စ် အောင်လက်မှတ် စာရွက်များကို သွားဝယ်ရမည်။ ထို့နောက်အဆင့်ဆင့်လက်မှတ်ထိုးရမည်။ နောက်ဆုံး ညွှန်မှူးလက်မှတ်ထိုးရမည်။ စသည်ဖြင့် တွက်ကြည့်နေသည်။

'ဓာတ်ပုံတစ်ပုံစီ ယူလာခဲ့မယ်။ မနက်ဖြန် ယူလာခဲ့ပေါ့ ကိုယ်အခုပဲ အိုင်းတက်စ် စာရွက်နှစ်ရွက် ဝယ်ထားပြီး ဒီမှာပါတဲ့ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို ဖြည့်ထားလိုက်မယ်'

ညီညီမောင် က လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

'ငွေရေးကြေးရေးကကော'

'တစ်ယောက်ကို ရှစ်သောင်းလောက် ကျလိမ့်မယ်။

မင်းအတွက်ကတော့ သူတို့ဆီမှာပဲ တောင်းယူလိုက်၊ ဒီရှစ်သောင်းထဲမှာ မင်းအတွက် မပါဘူး'

ညီညီမောင်က ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းသဘောမျိုးဖြင့်ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောလိုက်သည်။

'ဖြစ်ပါတယ်အစ်ကိုရယ် အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်ကဘာပြောစရာရှိလို့လဲ'

ကျော်ကျော်မြိုင်ကလည်း စာရွက်စာတမ်းကိုပေး၍ ပြန်သွားသည်။ ညီညီမောင်လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြေး၍ အိုင်းတက်စ် စာရွက်နှစ်ရွက်ဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်ပုံစံတွင် လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်စွက်ရေးသားလိုက်သည်။ ထို့နောက် စာရွက်နှစ်ရွက်အား ခေ့ချာစွာ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ ကပ်၍ လိုအပ်သော ငွေများသွင်းပြီး လျှင် ညွှန်မှူး လက်မှတ်ရရှိအောင် အဆင့်ဆင့်ဆောင်ရွက်ပြီးပါက အိုင်းတက်စ် အောင်လက်မှတ်နှစ်ခုမှာ အောင်မြင်

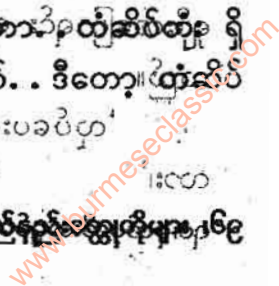
ချောမောစွာပြီးသွားမည်ဖြစ်သည်။ ညီညီမောင်သည် လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအစဉ် တွေးတောလျက် ရေကြောင်းပိုဆောင်ရေး ဦးစီးဌာန အတွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ညီညီမောင် ထိုသို့တွေးလာရင်းငွေရှစ်သောင်း နှစ်ယောက်ပေါင်းတစ်သိန်းခြောက်သောင်းဟူသော အထွေထွေစာချုပ်လူ့ လောဘမီးကို ခြေထောက်လောင်လာပေတော့သည်။

'ငါ စာပေးစာယူဌာနမှာ လုပ်လာတာ ညွှန်မှူးလက်မှတ်နဲ့ ဦးစီးဓာတ်မှတ်တွေကို ငါ သိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ နမူနာတွေလဲ ငါ့ဖိုင်တွေထဲမှာ ထိန်းတာပဲ'

လော့ဘ်ရုံမှ ကြွလာသည် တာ၍ မရတော့ဘဲ ကြိုတင်စာတစ်လက်မှတ်နှစ်စောင်အား အတုလုပ်၍ ငွေစာပေးသိန်းခြောက်သောင်းအား အချောင်ယူရန် အကြံကြီးကြံစည်လေတော့သည်။

'ဟာ... ထိုအခါတို့မှ ရှိသေးတယ်... ဒီတော့ ပြန်လုပ်ပေးပါဟု'

အတုတစ်ခုသွားလုပ်မှပဲ။

အတုတစ်ခုသွားလုပ်မှပဲ။
ညီညီမောင်မှာ တွေး
ရင်းပင် ချက်ချင်းအကောင်အ
ထည် ဖော်ရန်အတွက်ရန်ကုန်
မြို့လယ်ရှိ တံဆိပ်တုံးများလုပ်
ရာ နေရာသို့ ဦးတည် လာခဲ့
လေတော့သည်။

‘ဒီတစ်ကြိမ် အောင်မြင်
ရင်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ
မှာ ဒီထက်မက ပီပီရီရီ ဖြစ်
အောင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားမယ်’
ညီညီမောင် လိုင်းကား
ပေါ်တွင် စိတ်ကူးရင်း ပြုံးလိုက်
မိပါတော့သည်။

‘တော့(ပ်) ရာဘာ
တံဆိပ်တုံးလုပ်ငန်းသို့ညီညီမောင်
ဝင်လိုက်သည်။ရှုဖူးဆုံသူအား
တွေ့၍ တံဆိပ်တုံးနှစ်ခု လိုချင်
ကြောင်းပြောလိုက်သည်။

‘ဒီတံဆိပ်(လ်)ကတော့
အဆင်သင့်ရပါတယ်၊တံဆိပ်တုံး
ကတော့ ပုဂ္ဂလိကတံဆိပ်တုံးဆို
ရင်တော့ ရပါတယ်။ဌာနဆိုင်ရာ
တံဆိပ်တုံးဆိုရင်တော့...’
ရှုဖူးကပြောရင်း ရပ်ထားလိုက်
သည်။

‘လုပ်ပေးလို့ မရဘူး
လား။’

ညီညီမောင်က စိုးရိမ်
စိတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။
‘ရပါတယ်... ဒါပေမယ့်
ဌာနဆိုင်ရာက တံဆိပ်တုံးလုပ်
ပေးဖို့ ထောက်ခံစာ ပါရမယ်။
လာလုပ်တဲ့ လူကလည်း အဲဒီ
ဌာနရဲ့ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီးတော့ သူ့
ကို တံဆိပ်တုံးလုပ်ဖို့ ကိုယ်စား
လှယ် လွှဲအပ်ကြောင်းပါရမယ်’
ညီညီမောင်သည် ချက်
ချင်းပင် ၎င်းအလုပ် ထုတ်ပစ်
လိုက်စဉ်က အပ်နှံခြင်းမပြုခဲ့

... ဒါပေမယ့် လာရွေးမယ့်
မှာတော့ ဌာနဆိုင်ရာ စာ
ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာယူလာခဲ့
နော်။’

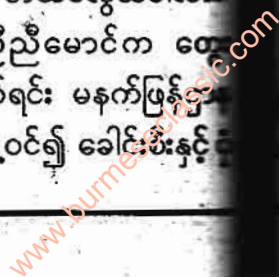
ရှုဖူးက အတွေ့အကြုံ
ရှိသူပီပီ စေ့စပ်သေချာစွာ ပြော
လိုက်သည်။

‘ဒီကောင် တော်တော်
သေချာတာပဲ’ဟု ညီညီမောင်
စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ခိုးကျူးလိုက်
သည်။ထို့နောက် ဒီတံဆိပ်
နှစ်ခု ဝယ်ယူ၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

**အလုပ်ကိုထားပါဦးအစ်ကိုရ မနေ့က အစ်ကို
လုပ်ပေးလိုက်တဲ့
အိုင်းတက်စ်အောင်လက်မှတ်တွေက
အတုတွေဖြစ်နေလို့ အဲဒါ ညွှန်မှူးက**

သော ဝန်ထမ်းကဒီပြားကိုထုတ်
ပြလိုက်သည်။ဌာနဆိုင်ရာ စာက
နောက်မှယူလာမည်ဟု ပြော
သည်။

‘အင်း... လိမ်တယ်
ဆိုတာလဲ တယ်မလွယ်ပါလား
ညီညီမောင်က တွေး
တောလိုက်ရင်း မနက်ဖြန်ဌာန
အတွင်းသို့ဝင်၍ ခေါင်းစီးနှင့်

သေနှိပ်ထားသည့်တံဆိပ်ပါရှိသော စာရွက်ကို မည်သို့ယူရမည်ကို စဉ်းစားခန်းဝင်လာတော့သည်။

အခန်း(၃)

ညီညီမောင် ရေကြောင်းဆောင်ရေးဦးစီးဌာန ရုံးခန်း အတွင်းသို့ ဝင်၍ စာပေးစာယူဌာနရှိ သူနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူများကို ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ညီညီမောင် အားဌာနမှ အလုပ်ထုတ်ပယ်ထားသော်လည်း ဝန်ထမ်းဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၍ မည်သူမျှ သံသယမရှိဘဲ သာမန်လာလည်သည်အတိုင်း အောက်မေ့သဖြင့် ရယ်ရယ်အာမော ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံကြသည်။

'ဘယ်လိုလဲ ငါ့မောင်ဦးစီးသင်္ဘောသား ပွဲစားလုပ်ပြီး ဦးပွားနေတယ်ဆို တို့ကိုလဲ နဲ့ကျွေးဦးလေ'

'ရပါတယ် မမဝေရယ်' ညီညီမောင် ထိုသို့ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လိုက်လံနှုတ်ဆက်ရင်းနှင့်ပင် ဌာနဆိုင်ရာ

တံဆိပ်ပါသော စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်ကို အရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ကွန်ပျူတာဆိုင်တွင် အကြောင်းအရာနေရာ၌ တံဆိပ်တုံးပြုလုပ်ပေးပါရန်ဟူသော ခေါင်းစဉ်တပ်၍ အောက်တွင် ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးဦးစီးဌာနတံဆိပ်တုံးတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးပါရန်နှင့် နမူနာတံဆိပ်တုံးပုံစံကို လက်ဖြင့်ဆွဲထည့် ပေးလိုက်သည်။ အောက်ခြေတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ကိုယ်စားဦးစီးအရာရှိက လက်မှတ်ထိုးရမည်ဖြစ်၍ သူ့ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်စဉ်က အလွတ်ရထားသော ဦးစီးအရာရှိ၏ လက်မှတ်ကို ရေးထိုးလိုက်သည်။

ညီညီမောင်မှာ သူ၏ လုပ်ရပ်တစ်ခုလုံးအား ခြုံငုံသုံးသပ်လျက် လက်ထဲမှ ဌာနဆိုင်ရာစာရွက်ကို ကြည့်၍ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေတော့သည်။

'မင်းဘာပြုံးတာလဲ' ညီညီမောင်က သူပေးသော ဌာနဆိုင်ရာ အကြောင်းကြားစာစာရွက်ကို ကြည့်၍ ပြုံးနေသောရူစီးအား မလုံမလဲနှင့် စိုးရိမ်တကြီးဟန်ဖြင့် ပေးလိုက်

သည်။

'ဪ ခင်ဗျားရဲ့ စေ့စပ်သေချာမှုကို ကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ ပြုံးမိတာပါ။'

ရူစီးက ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြေလိုက်မှ ညီညီမောင်မှ စိတ်သက်သာရာရသွားတော့သည်။ ညီညီမောင်သည် တံဆိပ်တုံးရလျှင်ခြင်း ရေကြောင်းဦးစီးဌာနသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

'အစ်ကိုရာ... မျှော်လိုက်ရတာ... အစ်ကိုက ဒီနေ့မှ နောက်ကျနေတာကိုး'

ရေကြောင်းဦးစီးဌာနဝင်းအတွင်းသို့ ညီညီမောင် ဝင်လိုက်လျှင် အသင့်စောင့်နေသူ ကျော်ကျော်မြိုင်မှ အမောတကော လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'လာမှာပေါ့ ညီလေးရာဒါက လုပ်ငန်းပဲ၊ မြို့ထဲခဏဝင်နေတာနဲ့ ကြာသွားတာပါ... ကပေးပေးမင်းလူတွေရဲ့ ဓါတ်ပုံ'

'ပါပါတယ် အစ်ကို ဓါတ်ပုံတင်မကပါဘူး၊ ငွေပါတစ်ပါတည်း အကျေယူလာခဲ့တယ် ရော့ ဓါတ်ပုံနဲ့ ငွေတစ်သိန်း ခြောက်သောင်း'

ကျော်ကျော်မြိုင်က ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံနှင့် ငွေထုပ်ကိုလှမ်း

ပေးလိုက်သည်။ ညီညီမောင်
လည်း ကျော်ကျော်မြိုင်ထံမှ
ခါတ်ပုံနှင့်ငွေများကိုယူ၍ ဒဂုံ
မြောက်အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့
သည်။ ညီညီမောင်မှာ ယနေ့
တွင် မည်သည့် အလုပ်မှ ပင်
ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရသော်လည်း
သူ့လိမ်ထားသောကိစ္စရပ်များ
ကြောင့် မောဟိုက်လျက် ချွေး
များ ပြန်လာသည်။

‘ဟယ်.. အစ်ကို ပြန်
လာပြီ.. အို ချွေးတွေလဲပြန်
လို့ဒီနေ့ ပင်ပန်းလာတယ်ထင်
တယ်။’

အိမ်သို့ ရောက်လျှင်
ရောက်ချင်း အိမ်ရှေ့တွင် ရှိနေ
သော ဇနီးဖြစ်သူ သန္တာဝင်းက
လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘အေးကွာ.. ဒီနေ့
သွားရလာရတာ ပင်ပန်းလို့
စောစောပဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။’

ညီညီမောင်က ပြီးစ
လွယ်ပင် ဖြေလိုက်ပြီး ပက်
လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်
ချလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင်
အိမ်ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်တွင်
အိုင်းတက်စ်(မျက်စိစစ်ဆေးသည့်)

စာရွက်များအား စားပွဲပေါ်သို့
တင်၍ ညွှန်ကြားရေးမှူးနှင့်
အောက်ခြေမှ အထက်တန်း
စာရေးတို့၏ လက်မှတ်အတို
များပါသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို
အသင့်ချထားလိုက်သည်။ ထို့
နောက် စာရွက်အလွတ်ပေါ်
တွင် လက်မှတ်များအား မူလ
လက်မှတ်အားကြည့်၍ ကျင့်လေ
သည်။ အသားတကျရှိ၍ မူလ
လက်မှတ်နှင့်တူမှ အိုင်းတက်စ်
(မျက်စိစစ်ဆေးသပ်)စာရွက်ပေါ်တွင်
လက်မှတ် ထိုးလိုက်သည်။
ထို့နောက် ခါတ်ပုံနှစ်ပုံပေါ်တွင်
တံဆိပ်တုံးရိုက် လိုက်သည်။

‘သေချာပြီ ဒါဆို
ဘယ်သူမှ ခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး
... ဒီတစ်ခါ အောင်မြင်လိုက်
ရင်..’

ညီညီမောင်မှာ သူ့လုပ်
ရပ်အား သူ့ဘာသာ သဘော
ကျကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပါ
တော့သည်။

‘ဘာ.. သဘောကျလို့ပြုံး
နေတာလဲအစ်ကို’

ရေကြောင်းပို့ဆောင်
ရေးဦးစီးဌာနအတွင်းသို့ ပြုံး၍

ဝင်လာသူ ညီညီမောင်အား
အသင့်စောင့်နေသူ ကျော်ကျော်
မြိုင်မှ တွေ့လိုက်သဖြင့် ဖြေ
လိုက်သည်။

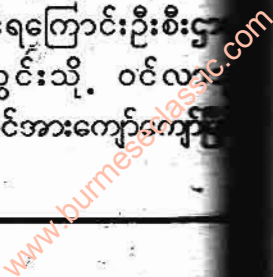
‘ဪ... ညီလေး.. ရော
ရော မင်းလုပ်ခိုင်းထားတဲ့
အိုင်းတက်စ် အောင်လက်မှတ်
နှစ်စောင်၊’

‘ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို..
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
သွားပေးလိုက်ဦးမယ်။’

ကျော်ကျော်မြိုင်ထံ
လည်း ညီညီမောင်ပေးသော
ရွက်နှစ်ရွက်ကိုယူ၍ ထွက်သွား
လေတော့သည်။ ညီညီမောင်
လည်း ယနေ့အဖို့ မည်သည့်
အလုပ်မှ လုပ်လိုစိတ် မရှိသဖြင့်
ဒဂုံမြောက်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့
သည်။

အခန်း(၄)

‘ဟော.. အစ်ကိုထံ
ဦး.. အစ်ကိုကို စောင့်နေတာ
ရေကြောင်းဦးစီးဌာ
ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ
ညီညီမောင်အားကျော်ကျော်

အရေးတကြီးလှမ်းခေါ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဪ... ညီလေး စဲပြော တို့ဒီနေ့ ဘာလုပ်ငန်းရှိ သလဲ။’

‘အလုပ်ကို ထားပါဦး အစ်ကိုရ... မနေ့က အစ်ကို လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အိုင်းတက်စ် အောင်လက်မှတ်တွေက အတု တွေဖြစ်နေလို့... အဲဒါ ညွှန်မှူး ကသူနဲ့လာတွေ့ဖို့မှာလိုက်တယ်။’

ကျော်ကျော် မြိုင်၏ စကားကြောင့် ညီညီမောင်မှာ များစွာတုန်လှုပ်သွားသည်။ သို့ သော် ညွှန်မှူးမှာ မိမိ၏ဝန်ထမ်း ဘဝက အထက်အရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်၍ ခွင့်လွှတ်မှာပဲဟု တွေး လိုက်မိသည်။

‘ပြီးတော့ ပြန်လာရင် ကျွန်တော်နဲ့လာတွေ့ပါဦးအစ်ကို ဟိုနှစ်ယောက်က သူတို့ငွေ တွေပြန်ပေးဖို့ပြောထားလို့ပါ။’

‘အေးပါကွာ... အစ်ကို ပြန်လာရင်လာတွေ့ပါမယ်။’

ညီညီမောင်ပြန်ဖြေရင်း ရေကြောင်း ပို့ဆောင်ရေး ဦးစီး ဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ရုံးခန်း ဘက်သို့ ညှိုးငယ်စွာနှင့် ခေါင်း

ငိုက်စိုက်ချကာထွက်လာခဲ့တော့ သည်။ ညွှန်မှူး၏ ရုံးခန်းရောက် လျှင် အခန်းပေါက်ရှိ ဆင်နား ရွက် တံခါးနှစ်ချပ်အား တွန်း၍ ဝင် သွားလိုက်သည်။

‘အော်... မင်းရောက် လာပြီကိုး... ကဲ... ထိုင်ပါဦး။’

ညွှန်မှူးက ပြော၍ ညီညီမောင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ရင်း ကြည့်လိုက် ရာ သူ့ဘေးတွင် အထက်တန်း စာရေးကြီးလည်း ရောက်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဒီမှာ ညီညီမောင်ဟော ဒီ အိုင်းတက်စ် အောင်လက်မှတ် နှစ်ရွက်ထဲမှာ ထိုးထားတဲ့ ငါ့လက်မှတ်နဲ့ ဟောဒီ စာရေး ကြီးလက်မှတ်တွေဟာ အတု တွေ ဖြစ်နေတဲ့အပြင်ဟောဒီ တံဆိပ်တုံးဟာလဲတို့သုံးနေတဲ့ တံဆိပ်တုံး မဟုတ်ဘူး... ဒီလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို မမ်းလုပ် ပေးတယ်ဆိုတာ... ဟုတ်သလား။’

ညွှန်မှူးမှာ သွယ်ဝိုက် ၍ ပြောဆိုနေခြင်းမပြုတော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ပင်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ညွှန်မှူး... ကျွန်တော် မိသားစု

စားဝတ်နေရေး...’

‘ဒီမှာ ညီညီမောင် မင်း ဌာနမှာ လုပ်နေတုန်းလည်း ဒီလို ပဲ လက်မှတ်ကို အတုထိုးလို့ အလုပ်က ထုတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက် သင်္ဘောသား တွေရဲ့ စာ ရွက်စာတမ်းတွေကို လုပ်ကိုင်ပေး နေလို့ မင်းဝင်ငွေကောင်းပြီး အ ဆင်ပြေနေတာတွေ့ရလို့ တို့အ နေနဲ့ မင်းကို ဘာမှ နှောင့်ယှက် မှု မလုပ်ဘဲ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ အခု လုပ်တာက မင်းလောဘ တက်ပြီး မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပြီး ဌာနကို ဒုတိယအကြိမ် သစ္စာဖောက်ခဲ့တာပဲ။’

ညွှန်မှူးမှ သူစေတနာ ထားပါလျက် ဤသို့လုပ်ခြင်းအ တွက် သည်းမခံနိုင်သည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်... နောက် ‘တော်ပြီ... ညီညီမောင် မင်းဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့... ဒါတောင်းပန်ရတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူး။’

‘ဒီမှာ ညီညီမောင် မင်း ဟာ တို့ဌာနကိုပါမကဘဲ နိုင်ငံ တော်ကိုပါ သစ္စာဖောက်မိပြီ ဆိုတာ... မင်းသိရဲ့လား။’

ကိုကြီးသန်း(ပြင်ဆင်)

အနီးတွင် ထိုင်နေသော စာရေးကြီးက ပါဝင်ပြောလိုက်တော့သည်။

'ဟော... စခန်းများတို့ အဖွဲ့ရောက်လာကြပြီး .. အတော်ပါ'

ညွှန်မှူးရုံးခန်းအတွင်း သို့ ဝင်လာသော မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ဝတ်စုံနှင့် စခန်းများ အပါအဝင် ရဲအရာရှိနှစ်ယောက် အား ညွှန်မှူးက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ ဘာ အကူအညီပေးရမလဲ ညွှန်မှူး'

စခန်းများ ရဲအုပ်မောင်မောင်သန်း၊ နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒု.ရဲအုပ်အေးလွင်၊ အမှုစစ်အရာရှိဒု.ရဲအုပ်ဆန်းဝင်းတို့မှ ညွှန်မှူးရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

'ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ...။'

ညွှန်မှူးမှ ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ရှင်းပြပြီးအိုင်းတက်စ်အောင်လက်မှတ် အတုနှစ်ရွက် ဌာနဆိုင်ရာစာရွက်ပေါ်မှာ ညွှန်မှူးကိုယ်စား ထိုးထားတဲ့ ဦးစီးမှူးရဲ့ လက်မှတ် အတုနဲ့ တကွ ညီညီမောင်ကိုပါ ညွှန်ပြ

လိုက်သည်။ ညီညီမောင်မှာ သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ ခေါင်းမဖော်ဝံ့တော့ချေ။

'အဲဒီကိစ္စကို ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူဖို့ ဆရာသန်းတို့ဆီ အကူအညီ တောင်းရအောင် လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ ညွှန်မှူးခင်ဗျာ ကျွန်တော် ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူပါမယ် . ညွှန်မှူးအနေနဲ့ သူ့ကို အရေးယူဖို့ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ပါခင်ဗျာ'

'အဆင်သင့်ရေးထား ပြီးပါပြီ ဆရာသန်း၊ မပြည့်စုံရင်တော့ ထပ်ပေးပါမယ်'

ညွှန်မှူးကပြော၍ ရေးထားသော တိုင်စာ စာရွက်အား စခန်းမှူး ရဲအုပ်မောင်မောင်သန်း ထံပေးလိုက်သည်။

'မလိုပါဘူး... ညွှန်မှူးအားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးထားတာပဲ . ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီက ညီလေးကို ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူပါမယ်'

'ဒါထက်... ကျွန်တော် မသိလို့ မေးတာပါနော် ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုပုဒ်မနဲ့ အရေးယူပြီး ပြစ်ဒဏ်ဘယ်လောက် ကျနိုင်တယ်ဆိုတာ . . ဗဟုသုတအနေနဲ့ ပြောပြလို့ရမလား ဆရာသန်း'

'ဟာ . . ရတာပေါ့ ခင်ဗျာ . . ပြည်သူတွေ ဥပဒေကိုသိအောင် ဆောင်ရွက်ရမယ် တာဝန်ဟာလဲ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပါ'

‘အေးဗျာ . . ပြောပြ ပေးပါဦး!’

‘အခုညွှန်မှူးရဲ့ တိုင်စာက ဒီက ညီညီမောင်ဟာ ပြစ်မှု နှစ်ခုကို ကျူးလွန်နေကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ပြစ်မှုတွေကတော့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀နှင့် ၄၆၈ တို့ဖြစ်ပါတယ်။’

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ဆိုတာ ညွှန်မှူးတို့လဲကြားဖူးမှာပါ။ ‘ဒီကောင် ဖိုးတွမ်တီး ဆိုတာလေ။’

‘ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဖိုးတွမ်တီးဆိုတော့ အဲဟုတ်တာပေါ့ ပုဒ်မ ၄၂၀ ခုမှ ရှင်းသွားတော့တယ်’

အဲဒီပုဒ်မ ၄၂၀ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကတော့ . .

‘မည်သူမဆို . . လိမ်လည်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အဖိုးတန် စာရွက်စာတမ်းကို လက်မှတ် ရေးထိုးခြင်း၊ တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ခြင်း သော်လည်းကောင်း၊ အဖိုးတန် စာရွက်စာတမ်း အဖြစ်သို့ပြောင်းလဲ နိုင် တဲ့ အရာအားလုံးကို

သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သော်လည်းကောင်း၊ ပြုစေရန် သို့တည်းမဟုတ် ပြင်ဆင်စေရန် သို့တည်းမဟုတ် ဖျက်ဆီးစေရန် သော်လည်းကောင်း၊ မရှိမဖြစ်သော သဘောဖြင့် ပြုလုပ်လျှင် ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်အထိ ချမှတ်နိုင်သည်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။’

‘ဟာ မနည်းပါလား . . ဒါတောင် ဖိုးတွမ်တီး သမားတွေက လိမ်ရဲသေးတယ်နော်!’

ညွှန်မှူးက အံ့ဩစွာ ပြောလိုက်ရင်း ညီညီမောင်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ညီညီမောင်ကတော့ ဘာမှမသိတော့ခေါင်းငိုက်စိုက်သာ ချနေတော့သည်။

‘အဲဒီနောက် ပြစ်မှု ၄၆၈ ဆိုတာကရော ဆရာသန်း’

‘ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ ကတော့ . . မည်သူမဆို . . လိမ်လည်ရန် အလို့ငှာလိမ်လည် အတုပြုလုပ်ထားသော စာတမ်းအမှတ်အသားကို သုံးစွဲစေရန် အကြံဖြင့် လိမ်လည်အတုပြုလုပ်မှုကို

ကျူးလွန်လျှင် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်အထိ ချမှတ် နိုင်သည့် အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။’

‘အေးဗျာ . . . အခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြတဲ့ အတွက် ဆရာသန်းကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ကဲ ဆရာသန်းတို့ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ကြပါ။’

‘ဟုတ်ကဲ့ ညွှန်မှူး . . ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး . .’

စုခန်းမှူး ရဲအုပ်မောင်မောင်သန်းနှင့် အဖွဲ့သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀/၄၆၈ ကို ကျူးလွန်သူ ညီညီမောင်အား တရားဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူနိုင်ရန် အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ပိုင် မာဇဂျစ်ဖြင့် ရဲစခန်းသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ကိုကြီးသန်း(မြင်းခြံ)

မကွေးလူမြင့်

မကွေးလူမြင့်

လူစိမ်းတစ်ယောက်၊ ဆယ်တီးကားတစ်စီး၊ ဒီဇယ်ဗီးပီပီ

ဆောင်းရာသီရဲ့ နံနက်
ခင်းသည် (၁၁)နာရီခန့် ရှိနေ
သော်လည်း အအေးဓာတ်က မ
ပျက်လွင့်သေး။ နေခြောက်သည်
ခင်းဝတ်လွှာကို ထိုးဖောက်ဖြာ
ဆင်း၍ ကြည်လင် တောက်ပနေ
သည်။ မကွေးမြို့၊ မာယလမ်း
ဆွယ်ဘေး၌ ကျယ်ဝန်းသော ခြံ
ခင်းတစ်ခုထဲတွင် ဂိုဒေါင်တန်း
များအချို့သပ်ရပ်စွာ ဆောက်
လုပ်ထားသည်။ ထိုခြံဝင်းထဲတွင်
ဆူပူစွာဆောက်လုပ်ထားသည့်
ဆွာချင်းတစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို
သည်း တွေ့ရ၏။ ခြံဝင်းထဲခါး၌
ငွေလမင်း သီးနှံစုံပွဲရုံလုပ်ငန်း
ဆွာသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု တွေ့ရ
၏။

အရပ်အမောင်းမှာ အ
ောက်အသင့်ရှိ၍ တည်ငြိမ်ခန့်
ထားသောဥပမီရုပ်ရှိသည့် လူ
တစ်ယောက်သည် နံ့သာရောင်
အရိန်းရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ငှက်
ဖျာညွန့်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်
တစ်လျက် အတက်ချီကေ့စ်ကိုင်
ကာ အဆိုပါခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာ
သည်။ တစ်ထပ်တိုက်ရှေ့၌ အ
လုပ်သမားတစ်ယောက်အား..

“ဒီပွဲရုံကလုပ်ငန်းမန်နေဂျာ
နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

အလုပ်သမားက လူစိမ်း
အားအကဲခတ် ကြည့်ရှုပြီး ကု
လားထိုင်တစ်လုံးပေးကာ...

“ခဏစောင့်ပါ...
ကျွန်တော်သွားပြောပေးပါမယ်”

အလုပ်သမားသည် အ
တွင်းသို့ဝင်သွားပြီးခဏအကြာတွင်
ပြန်ထွက်လာကာ..

“ဝင်လို့ရပါပြီ။အထဲမှာ
ဆရာရှိပါတယ်”

လူစိမ်းသည် ဖျတ်လတ်
သွက်လက်စွာ တိုက်ထဲသို့ ဝင်
သွား၏။ ဧည့်ခန်းဆက်တီတွင်
လူတစ်ယောက် ထိုင်လျက် ဖော်
ရွေသော အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုလျက်
ရှိ၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်က
နေမျိုးအောင်ပါ။ ကုမ္ပဏီက
နယ်လှည့်တာဝန်ခံပါ”

လူစိမ်းက.. သူ့ကိုယ်
သူမိတ်ဆက်ကာ လုပ်ငန်းသုံး
လိပ်စာကတ်ပြားကလေး ကမ်း
ပေးလိုက်၏။ ပွဲရုံမန်နေဂျာသည်
ကတ်ပြားကိုသေချာဖတ်ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်
နာမည် သန်းဆွေပါ။ လာတဲ့ကိစ္စ

ပြောပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက
တီဗီ၊ ဝီဒီယို၊ ဝီစီဒီ၊ နိုင်ငံ
တကာစလောင်းမျိုးစုံနဲ့ အပို
ပစ္စည်းများ ရောင်းချပါတယ်။
အထက်မြန်မာပြည်အတွက်
ပစ္စည်းတွေ ဆယ်ဘီးကားနဲ့သယ်
လာတာ တောင်တွင်း အလွန်မှာ
ကားစက်ချို့ယွင်းလာပါတယ်။
သစ်ရာကောက်ရောက်တော့
ကားကိုဆက်မမောင်းဘဲ သစ်ရာ
ကောက်မှာ ရပ်ထားခဲ့ရပါတယ်။
ကားကို အကြီးစားပြင်ဆင်မှု ဖြစ်
တော့မယ်။ ဒီတော့ သစ်ရာ
ကောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကား
ပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံစိတ်
ချရတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ခဏထား
ပြီး ကားပြင်မယ်ပေါ့။ ပစ္စည်းတွေ
ကို ထားဖို့ ဒီပွဲရုံက ဂိုဒေါင်ငှား
ချင်ပါတယ်။ လေးငါးရက်
လောက်ပေါ့။ အလွန်ဆုံး တစ်
ပတ်ပေါ့ဗျာ။ ဂိုဒေါင်ငှားခ ကျ
သင့်တာ ပေးပါမယ်”

ပွဲရုံမန်နေဂျာ ဦးသန်း
ဆွေသည် ဦးနေမျိုးအောင်၏
ပြောစကားကို ခေါင်းတစ်ညိတ်
ညိတ် နားထောင်နေရင်းက..

“ပစ္စည်းထားတဲ့ ကိစ္စက

ပကောလပြင်

တော့ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီကိစ္စက... ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲနဲ့ မပြီးဘူး။ ကျွန်တော့်ဦးလေး ပွဲရုံ ပိုင်ရှင် ရှိသေးတယ်။ သူ့ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ကြည့် ဦးမယ်”

ဦးသန်းဆွေသည် တယ် လီဖုန်းရုံရာ အတွင်းခန်းသို့ဝင် သွား၏။ ဦးနေမျိုးအောင်သည် ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဗူးနှင့် မီးခြစ် ကိုစားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး သူ ကိုယ်တိုင် တစ်လိပ်မီးညှိသောက် လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ဦးသန်းဆွေ အခန်းထဲမှပြန် ထွက်လာပြီးဆက်တီ ကုလား ထိုင်ပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။

“စီးကရက် သောက်ပါ ဦး”

ဦးနေမျိုးအောင်က ငါး သုံးလုံးစီးကရက်ဗူးကို ရှေ့သို့ တွန်းပေးသည်။ ဦးသန်းဆွေ သည် ဦးနေမျိုးအောင်၏ လက်မှ သုံးကျပ်သားခန့် ဟန်းချိန်းနှင့် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ကြီးကို သတိထားကြည့်လိုက်၏။

“ပစ္စည်းထားဖို့ ဂိုဒေါင် ကိစ္စကတော့ အဆင်ပြေပါ တယ်။ ငှားရမ်းခ ငွေကြေးက

တော့ တစ်ပတ်စာ အတွက် ‘ငါး သောင်း’ လို့ ပြောပါတယ်။ နှစ် ရက်သုံးရက် ဆိုလည်း ဒီဈေးပဲ

ဒီဇကာ...

ဒီဇယ်ငါးလုံးအတွက်

စရန်ငွေတစ်သိန်းလောက်

အသုံးယူချင်တယ်

ပြီးမှကားငှားခဏေ

ဂိုဒေါင်ငှားခဏေ

အလုပ်သမားခဏေ

ပွဲခုံမန်နေဂျာကြီးအတွက်

ပွဲခဏေကိုနှုတ်ပြီး...

ယူပါတယ်။ အဲဒါ... ”

ဦးသန်းဆွေ၏စကားမ ဆုံးခင် ဦးနေမျိုးအောင်က ကြား ဖြတ်၍..

“ရပါတယ်-ရပါတယ် အခက်အခဲ ကြုံတွေ့ နေတာ အခုလိုငှားတာကိုပဲ ကျေးဇူး လှပါပြီ”

“ကဲ... ဒီတော့ ဘယ် စီစဉ်မလဲ”

“ဪ-ဟုတ်ကဲ့။ ငါ့ လောဆယ် ပစ္စည်းတွေ ပြောင်းဖို့ ဆယ်ဘီးကား တစ် နဲ့အလုပ်သမားက(၁၅) ယောက် လိုချင်ပါတယ်။ အလုပ် သမားခ ဈေးနှုန်းကိုလည်း ထည့် ထိုက်တန်တန်ပေးပြီး ထမင်း လက်ဖက်ရည်လည်း တိုက်ပေး မယ်။ တစ်ခု ပြောချင်တာ ဒီပေပါ (၅)လုံးကိုတော့ ဆယ် သယ်ချင်တော့ဘူး။ ခရီးတစ် ဘက်တယ်။ မိုင်းရှူး၊ ဖားကန်၊ မြစ် နားအထိ ဆိုတော့ ဒီမှာဘဲ ရှေ့ထားခဲ့ချင်တယ်။ ပွင့်ပွင့် လင်း ပြောရရင် ဒီမှာဘဲ ဈေးနဲ့ ရောင်းခဲ့လိုက်ချင်တာ စက်သုံးဆီ ဝယ်မယ့်ကုန်သွယ် လည်းစပ်ပေးပါ။ ဒီအတွက် လှည်း ပွဲခပေးပါမယ်”

ဦးသန်းဆွေသည် ဦးနေမျိုးအောင်၏စကားကို ထောင်ရင်းမျက်နှာတစ်ဖုံလုံး လက်သွား၏။

“အလုပ်သမားက တော့ ကျွန်တော့်ပွဲရုံကပဲ ထည့်ပေး လိုက်မယ်။ စက်သုံးဆီ ကိစ္စကို တော့ ဦးယုနွတ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ဦးသန်းဆွေ သည် အထဲဝင်သွားပြန်၏။ ထို့ နောက်ပြန်ထွက်လာပြီး..

“ဆီကုန်သည် ဦးယုနွတ် က ယူမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဆယ်ဘီးကားကလည်း သူ့မှာရှိ တော့ သူ့ဆီကပဲငှားလိုက်တယ်။ ဒီဇယ်ဈေးကတော့ အများဈေး အတိုင်းပဲ တစ်ပေပါကို ‘ငါး သောင်း’ ပဲပေးပါတယ်။ ဘယ် လိုလဲ.. ရောင်းနိုင်မလား”

အမှန်တကယ် ပေါက် ဈေးက ခြောက်သောင်းကျော် ရှိသည်။ အကျပ်အတည်းတွေ နေစဉ် ဈေးနှိမ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးသန်းဆွေသည် အရောင်းဈေး နှင့် ဝယ်ပေးရသည့်အတွက် ဦး ယုနွတ်ဘက်ကလည်း ပွဲခ မြက် မြက်ကလေးရမှာဖြစ်သည်။ ဦး သန်းဆွေ အနေဖြင့် ဒါမျိုးလုပ် စားခဲ့တာ အံတိုနေပြီ မဟုတ် လား။

“ရပါတယ်.. ရပါတယ် ဒီမြို့ပေါက်ဈေးပဲ။ မဆိုး ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ပြောချင် တယ်ဗျာ။ ပြောရမှာကလည်းအားနာတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်

တစ်လမ်းလုံး ဒီကား ဒုက္ခပေး လာလိုက်တာစရိတ် ပြတ်သ လောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော့် လက်ထောက် တပည့်တစ်ဦး ညက အပြင်း ဖျား၊ အန်၊ ဝမ်းလျှောနဲ့ သစ်ရာ ကောက်တိုက်နယ်ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပြရတယ်။ ဒီတော့ ဒီဇယ် ငါးလုံးအတွက်စရန်ငွေ တစ်သိန်း လောက်အသုံးယူချင်တယ်။ ပြီးမှ ကားငှားခတွေ့ရုံ ဒေါင်ငှားခတွေ့ အလုပ် သမားခတွေ့၊ ပွဲရုံ မန်နေဂျာကြီးအတွက် ပွဲခတွေ့ ကို နုတ်ပြီး ပိုငွေရှင်းကြတာပေါ့”
“ရပါတယ်.. ရပါ တယ်။ ကျွန်တော် ဦးယုနွတ်ဆီ

ပထမအပိုင်း

လှမ်းပြောလိုက်ပါမယ်”

ဦးသန်းဆွေ အထဲသို့
ဝင်သွားပြီး ဦးယုနွတ်ထံဖုန်း
ဆက်၍ ပြန်ထွက်လာ၏။

“အဆင်ပြေပါတယ်။ ဦး
ယုနွတ်ရဲ့ကား ခဏနေတော့
ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဦးနေမျိုးအောင်သည်
ဦးသန်းဆွေ၏ ပျာယာခတ်နေ
သောအမူအရာအား စီးကရက်
ဖိမ့်ခံသောက်ရင်း ကြည့်နေ၏။

မကြာမီ ဂျီအမ်စီကား
ကြီးတစ်စီး ရောက်လာသည်။
ဒရိုင်ဘာသည် အထဲသို့ဝင်လာ
ပြီး တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူတစ်
အုပ်ကို တရိုတသေပေးသည်။

“ဆရာ ဦးယုနွတ်က ဒီ
ဇယ်ဖိုးစရန်ငွေ တစ်သိန်း
ပေးလိုက် ပါတယ်”

ဦးသန်းဆွေသည် မိမိ
ဘယ်လောက်ပိုင်ကြောင်း အမူ
အရာနှင့်..

“အေး.. ဟုတ်ပြီ ထား
ခဲ့။ မင်းအပြင်ကစောင့်။ ခုပဲ သစ်
ရာကောက်ကို ထွက်မယ်”

ဒရိုင်ဘာအပြင်သို့ ထွက်
သွားသည်။

ဆယ်ဘီးကားကြီးကတော့

သတင်းအစအနမရ

ဦးကံမောင်နှင့်

အလုပ်သမားတစ်စု

တက္ကစီငှား၍လိုက်လာမည်

ဦးနေမျိုးအောင်အား

စောင့်မျှော်နေကြဆဲ...

“ကဲ.. စရန်တစ်သိန်း။
ရေကြည့်ပါဦး”

“မရေပါဘူးဗျာ။ယုံပါ
တယ်။ ဆရာ့အတွက်အကျိုး
ဆောင်ခ..”

ဦးနေမျိုးအောင်က ငွေ
စက္ကူတစ်ထပ်ကို ဦးသန်းဆွေထံ
လှမ်းပေးသည်။ ဦးသန်းဆွေက
အိုင်တင်ခံနေလေသည်။

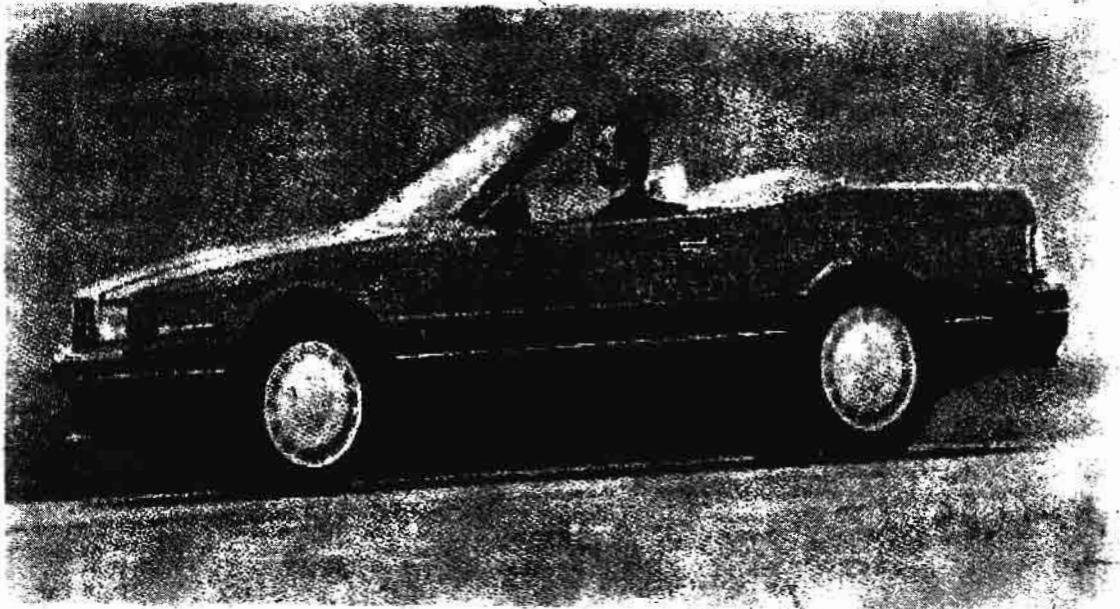
“ယူပါ။ ဘောက်ဆူးပေး
တာပါ။ ပြီးမှ ပွဲခ ထပ်ပေးပါ
ဦးမယ်”

ထိုစဉ်အတွင်း တယ်လီ
ဖုန်းသံမြည်လာ၏။ ဦးသန်းဆွေ
အတွင်းသို့ဝင်သွားကာ ဖုန်းနှာ
ထောင်သည်။ နောက်ပြန်ထွက်
လာပြီး..

“ဒီနေ့ ပဲတီစိမ်း အိတ်
(၃၀၀)ဝယ်ဖို့ လုပ်ငန်းကိစ္စရှိ
တယ်။ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် အပြင်
ထွက်ရဦးမယ်။ သစ်ရာကောက်
ကို ကျွန်တော့်ဆီက စာရေးကြီး
တစ်ယောက်ထည့်ပေးလိုက်မယ်။
ဦးကံမောင်ရေ.. ဦးကံမောင်..
ခဏလာပါဦး”

အသက် ၅၀ ကျော်ခန့်
မျက်မှန် ထူထူနှင့် လူတစ်
ယောက် ဝင်လာသည်။

“ဦးကံမောင်။ အလုပ်သ
မား (၁၅) ယောက်ခေါ်ပြီး ငွေ
မှာရပ်ထားတဲ့ ဂျီအမ်စီကား
သစ်ရာကောက်ကို လိုက်သွား
ဟိုမှာ ဒီဆရာရဲ့ ဆယ်ဘီးကား
ရှိတယ်။ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေ
ကို ဂျီအမ်စီကားပေါ်ပြောင်
တင်။ သေသေချာချာတင်နေ
မထိခိုက်ကြစေနဲ့။ ပစ္စည်းတွေထ

တန်ဖိုး ရှိတယ်။ ဒီဇယ်ပီပီ (၅) လုံးကို ဦးယူနွတ်တိုက်ကို အရင် မောင်းပို့။ ပြီးရင် ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့နောက်ဖေးက ဝိုဒေါင်ထဲ စနစ်တကျထား။ နောက်... ကျန်တာ ကျွန်တော်ဆက်လုပ်မယ်။ ကဲ... သွားကြတော့”

ဦးနေမျိုးအောင်သည် မန်နေဂျာ ဦးသန်းဆွေအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး..

“ကဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး” ဟုပြောကာ အပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဂျီအမ်စီကားရှေ့ခန်းသို့ ဦးနေမျိုးအောင်နှင့် စာရေးကြီး ဦးကံမောင်တို့ အတူထိုင်

ကြသည်။ မကွေးနဲ့သစ်ရာကောက်က မိုင် (၃၀)သာဝေးသည်။

“ပွဲရုံပိုင်ရှင် သူဌေးက ဘယ်သူလဲဗျ”

ကားစထွက်ထွက်ချင်း ဦးနေမျိုးအောင်က စာရေးကြီး ဦးကံမောင်အား စပ်စုလိုက်၏။

“ဦးငွေသိန်းပါ”

“သူနေတဲ့ တိုက်က”

“မြို့အထွက် တောင်တွင်းကြီးကားလမ်းဘေးမှာ။ ခု... ကျွန်တော်တို့သွားရင်း လမ်းမှာ တွေ့မှာပါ”

“ဦးငွေသိန်း တိုက်ရှေ့ခဏရပ်ပေးပါနော်”

မကြာမီ မြို့အထွက်လမ်းဆုံ မန်းကျည်းပင်ရိပ်ကောင်းကောင်း၌ ဂျီအမ်စီ ကားကြီးကို ရပ်လိုက်၏။ ဦးကံမောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခြံဝင်းကျယ်ထဲမှ တိုက်တစ်လုံးအား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ခဏနော်... ဦးငွေသိန်းကို ဝင်တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဦးနေမျိုးအောင်က အတက်ချီကေ့စ်ကို ဆွဲလျက် ဦးငွေသိန်း တိုက်ခြံဝင်းထဲ ဟန်ပါပါနှင့် ဝင်သွား၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးငွေသိန်းနှင့် ဦးနေမျိုးအောင်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် တိုက်ဆင်ဝင်ရှေ့

ပဏ္ဍိတအဖြစ်

ထွက်လာ၏။ ဦးနေမျိုးအောင်က
ဂျီအမ်စီကားဆီ လက်ညှိုးထိုးလျက်
တည်ငြိမ်သော အမူအရာနှင့်
စကားပြောနေမိ၏။ ထိုအခြင်း
အရာကို စာရေးကြီး ဦးကံမောင်
ကားခေါင်းထဲမှ အကဲခတ်
ကြည့်ရှုနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်
ဦးနေမျိုးအောင်သည် ဦးငွေသိန်း
အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍
အရိုအသေပေးပြီး ကားဆီသို့
ပြန်ခဲ့သည်။ ဦးငွေသိန်းလည်း
တိုက်ထဲဝင်သွားသည်။ ကားနားသို့
ရောက်သောအခါ ဦးနေမျိုးအောင်
က..

“ကဲ.. စာရေးကြီးရေ
ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီကို အကျိုး
အကြောင်း ဖက်စ်ရိုက်ဖို့ရယ်၊
သစ်ရာကောက်က ဖျားနေတဲ့
လူမမာ အတွက် ဆရာဝန်မှာတဲ့
ဆေးပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ရိုလို့
ကျွန်တော် နေခဲ့မယ်။ သစ်ရာ
ကောက်ရဲစခန်းဘေးမှာ ကုမ္ပဏီ
ကဆယ်ဘီးကားကြီး ရပ်ထား
တယ်။ ကုမ္ပဏီလို့ စာရေးထား
တယ်။ မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်
နောက်က တက္ကစီ ငှားပြီး လိုက်
ခဲ့မယ်။ ရတယ် မဟုတ်လား။ ခု
လည်းဦးငွေသိန်းကို ဖက်စ်ရိုက်ဖို့
ကိစ္စဝင်ပြောပြီးပါပြီ”

စာရေးကြီး ဦးကံမောင်
သည် ခပ်ရိုးရိုး ခပ်အေးအေး အ
လုပ်တာဝန် လေးစားတဲ့လူ ဖြစ်
သည်။

“ရပါတယ် . . ရပါတယ်။ ဒါဆိုကျွန်တော်တို့ သွား
နှင့်မယ်”ဟုပြောကာဆက်၍ထွက်
သွားသည်။ ဦးနေမျိုးအောင်
သည် လက်ပြန်နှုတ်ဆက် ၍
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

xxxxxxxxxxxxxxxx

ဦးသန်းဆွေ၏

ပြင်းထန်လှသော

ပေါက်ကွဲမှုနှင့်အတူ

နောက်ဆုံးစကားက..

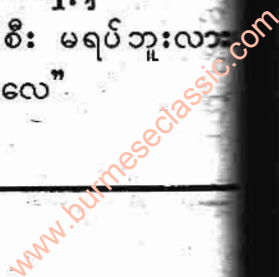
တို့ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ

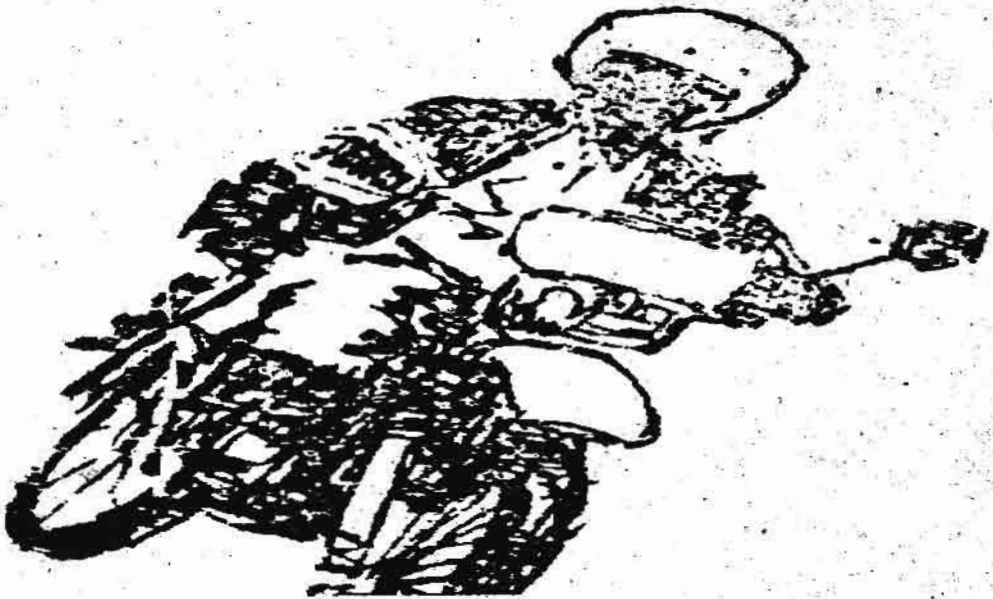
ပြန်ကြစို့.

သစ်ရာကောက်ရွာ။
မကွေး-တောင်တွင်
ကားလမ်းပေါ်၌ ရှိ၏။ တိုက်နယ်
အဆင့်ရှိ ကျေးရွာ။ အိမ်ခြေ
ထောင်ကျော်ရှိ၏။ တိုက်နယ်
ဆေးရုံ ရဲစခန်းနှင့် အထက်တန်း
ကျောင်းများ ရှိသည်။ ကားလမ်း
ဘေးမှာ စားသောက်ဆိုင်များ
ဈေးဆိုင် များရှိလှဖြင့် အဝေးပြေး
ကားများ ရပ်နားသော စခန်း
တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။

ဂျီအမ်စီကားကြီးသည်
တစ်ရပ်ရပ်ပြေးလျက် တစ်နာရီခန့်
ကြာသောအခါ သစ်ရာကောက်
ရွာကိုလှမ်းမြင်ရသည်။ စာရေးကြီး
ဦးကံမောင် သည် ရဲစခန်းရှေ့
လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ ဆယ်ဘီး
ကားကိုမတွေ့။ ရှင်းနေသည်။
ထော်လာဂျီတွဲထားသောထွန်စက်
တစ်စီးကိုသာ တွေ့ရသည်။
ဦးကံမောင်သည် ရဲစခန်းရှေ့တွင်
ကားရပ်ခိုင်းပြီး ကားပေါ်မှ
ဆင်းကာ ရဲစခန်းထဲဝင်၍
တာဝန်ကျ ရဲတပ်သားတစ်ဦး
အားမေးသည်။

“ဒီ ရှေ့မှာဆယ်ဘီး
ကားတစ်စီး မရပ်ဘူးလား
ကုမ္ပဏီကလေ”

“ရပ် ထားတာမတွေ့ဘူးခင်ဗျာ”

ဦးကံမောင်သည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ စာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ရဲစခန်းရှေ့တွင် ဝေ့လည်လည် ဖြစ်နေ၏။ ကုမ္ပဏီက ဆယ်ဘီးကားဦး ဘယ်ရှာရပါ့မလဲ။

ဦးကံမောင်သည် စားသောက်ဆိုင်များ ရှေ့သို့ ယောင်မလည် ရောက်သွားပြီး ဆယ်ဘီးကားကြီး အကြောင်း စုံစမ်း ပြန်သည်။ လူတိုင်းက ဆင်းခါပြကြသည်။ အချိန်သာ အရွေ့ရွေ့ ကုန်ခဲ့သည်။ ဆယ်ဘီး

ကားကြီးကတော့ သတင်း အစအနမရ။ ဦးကံမောင်နှင့် အလုပ်သမားတစ်စု တက္ကစီငှား၍ လိုက်လာမည့် ဦးနေမျိုးအောင် အားစောင့်မျှော်နေကြဆဲ။ ဂျီအမ်စီမောင်းလာသည့် ဦးယူနွတ်၏ တပည့် ဒရိုင်ဘာ ကလည်း လက်မှိုင်ချလျက်။ ဝမ်းကတကြုတ်ကြုတ်...။

ညနေ စောင်းလာပြီး နှင်းမြူတို့ ဝေ့ဝဲကျဆင်းလျက် အမှောင်ရိပ်သန်းလာပြီ။ ဦးနေမျိုးအောင်ကတော့ ပေါ်မလာသေး။ ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး သစ်ရာကောက်ရဲစခန်းရှေ့ ထိုး

ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူမှာ ဦးနေမျိုးအောင်တော့မဟုတ်။ ပွဲရုံမန်နေဂျာ ဦးသန်းဆွေ ဖြစ်၏။

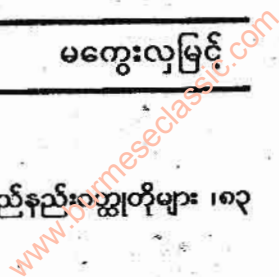
ဦးကံမောင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြလိုက်၏။

“ထောက်”

ဦးသန်းဆွေ၏ ပြင်းထန်လှသော ပေါက်ကွဲမှုနှင့်အတူ နောက်ဆုံးစကားက...

“တို့ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ ပြန်ကြစို့” ဟူ၏။

မကွေးလှမြင့်

အေးချမ်း

ကျုပ်တကယ်ရင်နာ
 တယ်၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ သည်လမ်း
 မှာ ကျုပ်ခြေချလာတာပဲ နည်း
 တော့တဲ့ နှစ်လား။ ဆယ့်ခြောက်
 နှစ်သားကတည်းက လမ်းမှာပဲ
 လုပ်စားခဲ့တာဥစ္စာ၊ အခုအသက်
 ပဲ ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ

ဆိုတော့ ဒီနေရာမှာတင်ပဲ
 သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် လောက်
 တောင့်ရှိနေပြီ။

ကျုပ်လိုပွဲစားမျိုး ဘယ်
 နှစ်ခါများ နာမည် ပျက်ရှိဖူးခဲ့လဲ။
 မေးကြည့်လိုက်ဦး။ မသိတဲ့သူ
 လည်း မရှိဘူး။ ပြီးမယ့်ကြည့်တဲ့

လူလည်းမရှိဘူး။ လှကြိုင်ပစ္စည်း
ဆို ဘယ်သောအခါကမှ အကြံ
အဖန် မဖြစ်စေရဘူး။ အားလုံး
အမှန်အကန်ပဲ။ ဈေးလည်းမှန်
မယ်၊ ပစ္စည်းလည်းမှန်မယ်။
တိတစ်လုံးအရေး ကြီးတာပဲ
မဟုတ်လား။

ကျုပ်ကလည်း ဘယ်
သောအခါမှ စည်းဖောက်ခဲ့တဲ့
လူစားမဟုတ်ဘူး။ ရောင်းသူ
ရော ဝယ်သူပါ စိတ်ချမ်းသာ
စေတဲ့ အလုပ်မျိုးပဲလုပ်တယ်။
သမာသမတ်ပဲ။ အချိုးအတိုင်းပဲ။
မြတ်စားလှစားဆိုတာ ကျုပ်မှာ
ထုံးစံမရှိဘူး။ မပြေလည်ဘူးနော်
တောင်းစားလိုက်မယ်။ တောင်း
လည်းမစားခဲ့ရပါဘူး။ သဘော
တို ပြောတာပါ။ ရွှေဘုံသာလမ်း
တစ်လျှောက်မှာ လှကြိုင်ဆိုရင်
အားလုံးက စိတ်ချလက်ချ ရှိကြ
တာပါ။ နည်းတော့တဲ့လုပ်သက်မှ
မဟုတ်တာ ဆိုတော့လည်း
စိန်လာမလား၊ နီလာလာမလား၊
ပတ္တမြားလား၊ ကျောက်စိမ်းလား
ကြိုက်တာလာခဲ့ပါ။ အားလုံး
ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပဲ။ အမှားအ
ယွင်း မဖြစ်စေရဘူး။

အခုတော့ ကြည့်ပါဦး။
တစ်သက်လုံး နာမည်

ပျက်မရှိခဲ့ဘူးတဲ့ကျုပ်ကိုမှ လာပြီး
လုပ်ရက်ကြတယ်။ သင်းတို့တစ်
တွေ့ မင်သေလိုက်ချက်ကတော့
အံ့ရော။ သင်းတို့လုပ်တာနဲ့ ကျုပ်
အခု စိန်ပိုင်ရှင်တွေကို မျက်နှာ
ဘယ်လိုပြရတော့မလဲ။ စိန်လက်
စွပ်က ခြောက်ကွင်း၊ နှစ်ကွင်းက
တစ်လုံးစိန်၊ နားကပ်က လေးရံ
တောင် ဟိုခြယ်နားကပ်ကလေး
ကဆိုရင် ပိုင်ရှင်ကို ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး တောင်းပန်ရမလဲဆိုတာ
မသိတတ်တော့ဘူး။

ကျုပ်ကိုကျုပ်ပဲ အပြစ်
တင်ရမလားပဲ။

ကျုပ်ကိုဖေးခဲ့တဲ့ စရန်ငွေ
၃၀၀၀နဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရှင်း
လို့ရမလဲ။ ပြဿနာတော့တက်ပြီ။
သည် အတိုင်းနေလို့ကတော့
မဖြစ်သေးဘူး။ ရဲကိုတော့တိုင်
ထားမှဖြစ်မယ်။ နည်းတဲ့အဖိုးမှ
မဟုတ်။ အားလုံးပေါင်းရင်ပဲ
တစ်သိန်းလျော့လျော့ရှိနေပြီ။
ရွှေဈေးနဲ့ပဲ တွက်ကြည့်လိုက်ဦး။
ရွှေတစ်ကျပ်သားမှ ထန်ကုန်
ငါးထောင်ဆိုတော့ ရွှေနှစ်ဆယ်
သားလောက်တောင် ရှိနေပြီ။
ကိုယ်ကိုတော့ နည်းတော့မယ်။

ကျုပ်ကပဲညံ့လွန်လွန်း
တာလား။

သင်းတို့ကပဲ မှော်အောင်
ကြတာလားကွယ်။

(နှစ်)

အဖြစ်ကတော့ဆရာ
ရယ်။ ကျုပ်ပြောရမှာတောင်
ခပ်ရှက်ရှက်ပါပဲ။ သင်းတို့တွေ
ကျုပ်အိမ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်
လောက်မှာ ရောက်ခဲ့ကြတာပေါ့။
ဘယ်သိပါ့မလဲ ဆရာရယ်။ ဟို
ခပ်ပုပု မဲကြုတ်ကြုတ် ဗလ
သေးနဲ့သူ့က ကျုပ်အသက်
လောက်တော့ရှိရောမယ်။ ကျုပ်
ဆီကို နိုင်ငံခြားဖြစ် မုန့်ပုံးလေး
ထောင့်တစ်ပုံးဆွဲလို့ပေါ့။ တစ်
ယောက်ကတော့ အသက်သုံး
ဆယ်ကျော်လေးဆယ် လောက်
တော့ ရှိရောမယ်။ အရပ်ထောင်
ထောင် မောင်းမောင်းပါပဲ။
ခန္ဓာကိုယ်လည်း နည်းနည်း
ဖွဲ့တယ်ပေါ့။ နှာတံက သူ့ကိုထင်
ထင်ရှားရှား ဖြစ်လောက်အောင်
ပဲ ကြီးပြီး အဖျားမှာ ကောက်နေ

တာပေါ့။ ဗလံသေးတဲ့လူက အိုစီပိုးနီးယားရှစ်ပင်းလိုင်းက ကပွတိန်တဲ့။ ထောင်ထောင် မောင့်မောင်းကတော့ သူ့လက် ထောက်လို့ဆိုသကိုး။

ကျုပ်အိမ်တို့ သင်းတို့ လမ်းမှာလျှောက်မေးရင်းက သိလို့လိုက်လာတာတဲ့။ ကျုပ်တို့ နေတဲ့ဖဆပလရပ်ကွက်ကြီးထဲမှာ ကို အရရှာလာတာတဲ့လေ။ ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့ဆိုတော့ သူတို့က မလေးရှားသင်္ဘောသားလို့ဆို တယ်။ အဲ ခေသူတော့မဟုတ်

ဘူးဆရာ။ အဲဒီကပွတိန်ဆိုတဲ့ လူက ဘာသာစကားလေးမျိုးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးကို တတ်သံတဲ့ လေ။ မြန်မာလို အပြောအဆို လည်း အတော်ကျွမ်းကျင်ပါ တယ်။ အသံတော့ သိပ်မမှန်ဘူး ပေါ့လေ။ တော်တော်လေးတော့ တီးမိခေါက်မိနဲ့ ပြောတတ်ဆို တတ်ပါတယ်။ စကားဝါကျမှန် မှန်မပြောတတ်ပေမယ့်လည်း သူ ဆိုလိုချင်တာကိုတော့ နားလည် အောင် ပြောနိုင်တဲ့အဆင့်ရှိ တယ်လေ။

ဆိုကြပါစို့။ သင်းတို့ ယောက်လာရင်းကိစ္စက သင်း သင်္ဘော ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းက ကပ်နေတာ လေးငါးရက်ရှိပဲ တဲ့။ သည်မှာ ပါလာတဲ့ပစ္စည်း တွေချရင်း စောင့်နေတာထက် လမ်းမှာလျှောက်မေးရင်းက လူတစ်ယောက်ညွှန်လိုက်တယ် ကျုပ်ဆီရောက်လာခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်က သိတယ်တဲ့။ ပြီး ကျုပ်က လမ်းတော်တော်လေး နာမည်ရှိတဲ့ လည်း ဖြစ်တာကြောင့် သူတို့က အားကိုးလို့ဆိုသကိုး။ မြန်မာ ပြည်ကနေ သူတို့ စိန်ဝယ်သွား ချင်သတဲ့လေ။ အဲဒါ ပစ္စည်းမှန် ခိုင်းတာပေါ့။ ကျုပ်ကို စိတ်ချ တဲ့လေ။ သင်းတို့သင်္ဘောက နောက်ထပ်နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှ မှာဆိုတော့ နောက်သုံးလေးရက် လောက်ကျ တစ်ခေါက်ထပ်လဲ မယ်ပြောပြီး သူတို့မှန်ပုံးဝယ် ကျုပ်ဆီပေးခဲ့ပြီး ပြန်သွားပြ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်လည်း သူတို့ထွက်သွားပြီး နောက်မှာ တွေ့ကျ၊ ကျုပ်အသိဖောက်သ

www.burmeseclassic.com

တွဲဆီက ပစ္စည်းလေးတွေစုရ
တာပေါ့။ သုံးရက်လောက်ရှိတဲ့
ခါကျ ကျုပ်လက်ထဲမှာ လက်စွပ်
သုံးကွင်းရထားတယ်လေ။ နှစ်

ငွေမဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ ဒေါ်လာ
တွေဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့်
အဲဒီငွေတွေကို ထုခဲ့လိုက်ဦးမယ်
လို့ ဆိုသကဲ့။ သင်္ဘောထွက်

စိန်ထည်ကို ထပ်ရှာရတော့တာ
ပေါ့။ သူတို့နောက်ထပ်တစ်
ခေါက်လာရင် အဆင်သင့်ကြည့်
နိုင်အောင် စီစဉ်ရတော့တာလေ။

နောက်ထပ်ခုနှစ်ရက်
လောက်အရှိမှာ ပထမအကြိမ်
ကလာတဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ ထပ်
လာတယ်။ တစ်ယောက်ပါမ
လာတော့ဘူး။ သင်းတို့အပြော
ကတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့လူက ဒေါ်လာ
တွေကို မြန်မာငွေနဲ့လဲနေတာ
ကိစ္စမပြတ်သေးလို့ သွားနေတဲ့
အကြောင်းပြောတယ်။ ပြီးမှ

ကျုပ်ထည့်ထားတဲ့ လက်စွပ်ခြောက်ကွင်းနဲ့
နားကပ်လေးရုံက ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရောက်သွားမှန်း
မသိတော့ဘူး ၊ ဘူးထဲမှာ ကျောက်ပြုလေး
နှစ်ပွင့်က . . .

ကွင်းက တစ်လုံးစိန်ပဲ၊ တစ်ကွင်း
တို့ တစ်သောင်းကျော်ရင်ပဲ
ခိုင်ရှင်က လက်လွတ်ပေးမယ်တဲ့
လေ။ အရည်အသွေးက ထိပ်
တန်းပါ။ သူ့ဈေးနဲ့သူက တန်ပါ
တယ်။ သင်းတို့လည်း သုံးရက်
လောက်ကြာတော့ ကျုပ်အိမ်ကို
ထပ်ရောက်လာပါတယ်။

ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
ကျုပ်ဆီမှာရှိနေတဲ့ လက်စွပ်သုံး
ကွင်းကို ကြည့်ကြတယ်လေ။
ကျုပ်က ရောင်းဈေးပြောတော့
သူတို့က ကြိုက်ပါတယ်တဲ့။
သူတို့မှာပါလာတဲ့ငွေက မြန်မာ

ရက်လည်း လိုသေးတာကြောင့်
ပစ္စည်းထပ်ရှာပေးဖို့ ကျုပ်ကိုမှာခဲ့
တာပေါ့။ ပြီး ကျုပ်ကို မြန်မာငွေ
၅၀၀ လည်း ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။
နောက်ထပ်ပစ္စည်းသန့်သန့်လေး
တွေ ထပ်ရှာဖို့အတွက် အသုံးစ
ရိတ်ဆီပြီး ပေးခဲ့တာပေါ့လေ။
ဒီတစ်ခေါက်တော့ နောက်
ထပ်လူတစ်ယောက်လည်း တိုး
လာပါတယ်။ ဒါလည်း သူတို့လို
မျိုးနွယ်တူတွေပါပဲ။ အသား
မည်းမည်းနဲ့ပေါ့။

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်းပဲ သူတို့
မှာထားတဲ့အတိုင်း နောက်ထပ်

ကျုပ်ထပ်ရှာတဲ့ စိန်လက်စွပ်
သုံးကွင်းနဲ့ နားကပ်လေးရုံကို
တစ်ခုစီ အသေအချာကြည့်ကြ
တယ်။ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် လှန်
ကြည့်တယ်။ အပေါ်ကိုထောင်ပြီး
လည်းကြည့်တယ်။ အောက်ကို
ချပြီးလည်းကြည့်တယ်။ မျက်စိ
နားကပ်ပြီး မှန်ဘီလူးနဲ့ထိုးပြီး
လည်း ကြည့်တယ်။ လက်ထဲမှာ
ပဲ ခွာလိုက် စုလိုက်လုပ်ပြီးလည်း
ကြည့်တယ်။ အဲဒီလို တစ်ခုချင်း
ကြည့်ပြီး ဈေးစကားပြောတော့
သိပ်တောင် အလျော့အတင်း
မလုပ်လိုက်ရပါဘူး။ သူတို့ကြိုက်

လေး

သတဲ့လေ။ ဒါနဲ့ အခုသူတို့မှာ
 ငွေအဆင်သင့်က ပါမလာသေး
 လို့ ညနေဘက် တစ်ခေါက်လာ
 မယ်ဆိုသကဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့
 က ညနေဘက်မှာ သူတို့ရောက်
 မလာဘူး။ နောက်တစ်နေ့မနက်
 ကျမှပဲ ရောက်လာကြတယ်။
 ရောက်တော့ သူတို့ပစ္စည်းကို
 ထပ်စစ်တယ်။ ထပ်ကြည့်တယ်။
 နောက်ပြီး ကျုပ်ရှေ့မှာတင်ပဲ
 ဘူးလေးထဲကို အသေအချာ
 ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူတို့က
 ပစ္စည်းကို စစ်ပြီး သူတို့ယူမယ်
 ဆိုပြီး ပစ္စည်းဘူးကို ပါကင်
 ထုပ်ပြီး ချိတ်ပါပိတ်လိုက်တယ်
 လေ။ ပြီးတော့မှ သူတို့က လော

လောဆယ် ငွေမပြည့်တဲ့အ
 တွက် ပစ္စည်းကို ကျုပ်ဆီမှာပဲ
 ထားခဲ့ပါမယ်။ စရန်ငွေ ၃၀၀၀
 တော့ ယူထားပါတဲ့။ ညနေကို
 အဆင်ပြေတာနဲ့ ကျုပ်ဆီလာခဲ့
 မယ်ပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့လိုက်တာ
 နောက်ရက်ကို ကူးလာလည်း
 သင်းတို့ပေါ်မလာကြတော့ဘူး
 ဆရာရေ။

ဒီမှာ ကျုပ်စိတ်ထဲ
 သိပ်မသက်သာချင်တော့ဘူးလေ။
 တွက်ကြည့်လေ စရန်၃၀၀၀ကို
 ဘယ်သူအဆုံးအရှုံးခံနိုင်မလဲ
 မသကာ ငွေအဆင်မပြေလို့ရှိရင်
 လည်း အဆင်မပြေတဲ့ အကျိုး
 အကြောင်း လာပြောမှာပဲမဟုတ်
 လား။ အခုတော့ တုတ်တုတ်မှ

မလှုပ်ဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားစ
 ဖြစ်လာပြီလေ။

ဒါနဲ့ ကျုပ်စိတ်
 အောင် ပါကင်ပိတ်ထား
 ဗူးလေးကို ပြန်ဖောက်ကြ
 လိုက်တယ်လေ။

လား လား။ ကိုယ်
 နည်းပြီလေ။

ကျုပ် ထည့် ထား
 လက်စွပ်ခြောက်ကွင်းနဲ့ နားထ
 လေးရက် ဘယ်ဆီဘယ်ဝ
 ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ဘ
 ဘူးထဲမှာ ကျောက်ဖြူ
 နှစ်ပွင့်က ငေါင်းစင်းစင်းလေ
 ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ ဆရာရေ။

အဲဒါပါပဲဆရာ၊ လူ
 ကို မြင်ရင်တော့ ကျုပ်အ
 အချာသိပါတယ်။ ဆရာတို့
 အားကိုးပါရစေ ဆရာရယ်။

အေးသူ

လူ တို့၏သဘာဝသည် အရာရာကို စူးစမ်းလိုသည်။ စပ်စုလိုကြသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်၊ ကောင်းသည် ဆိုးသည်ကိုမူ ချက်ချင်း ဝေခွဲမဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမည်မှာ ဧကန်မလွဲပင်။

တဒဂ်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လောဘ ဒေါသကို ဆင်ထိန်းချွန်းကဲ့သို့ အုပ်နိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါက ဒုက္ခသည် အလိုလိုကင်းဝေးလွင့်စင်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် လောဘသည် တားရခက်၏၊ ထိန်းရခက်၏။ လောဘနှင့်

ကျွန်းကျွန်း

ကြမ်းပြု

အတူ ဒေါသတရားတို့ သည်လည်း ရေသောက် မြစ်ကဲ့သို့ အတူတကွ စီးပျောက်ကြသည်မှာ သဘာဝတရားပင်။

ဝါဆိုလ၏မိုးသည် ရွာမလိုနှင့် မိုင်းအုံနေသည်။ ဇီးကုန်းမြို့ စည်ပင်သာယာဈေးသစ်ကြီးသည် ရောင်းသူဝယ်သူတို့ဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ မြို့ပေါ်တက်ဈေးဝယ်လာကြသည့် တောသူတောင်သားတို့၏ သဘာဝအတိုင်း လှည်းတစ်တန်၊ စက်ဘီးတစ်တန် မမောနိုင် မမမ်းနိုင် ပျားပန်းခတ်မျှ တွေ့ရသည်။

နေမပွင့်မီလာ၊ နေပွင့်တော့ပြန်၊ မောရမှန်းမသိ၊ ပမ်းရမှန်းမသိ၊ တလေးကတစ်ဖက်၊ ဈေးခြင်းကတစ်ဖက်၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ ရှိနေသော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မညည်း၊ လုံချည် တိုတို စည်းပြီး ထီးမစောင်းဘဲ မောင်း တင်ကြသူက များသည်။ ရိုးသားသည် တောသူတောင်သားတို့၏ ဓလေ့ကို နားလည်ထားသူ ဒုစရိုက်သမားများအတွက် အကွက်ချရာ စားကျက်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။

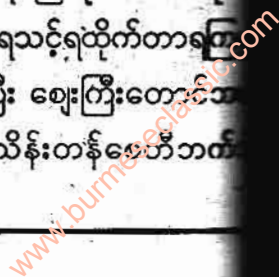
ဇီးကုန်းမြို့အမှတ် (၁)ရပ်ကွက် ၊အေးရွှေပြည်ရပ်တွင် နေထိုင်သူ ဈေးရောင်းဝယ် လုပ်ကိုင် စားသောက်သူ မခင်သီတာတစ်ယောက် ဈေးဝယ်ရန်ထွက်လာသည်။ နေပွင့်လာသည်နှင့်အမျှ

လူကကျစပြုလာသည်။ ဈေးအတွင်း လမ်းတစ်ရာဝင်လိုက်သည်နှင့် မခင်သီတာနှင့်ကပ်လျှာပါလာသောလူကြီးတစ်ဦးမှ အမှတ်မထင် လပေါ်တွင်ကျနေသော ပိုက်ဆံအိတ်အနက်တစ်ခုကို ကောက်ယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာ အဝါရောင်ကော်ဗူးလေးတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။ မခင်သီတာသည် ထိုဗူးလေးကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုလူကြီးသည် ဘေးဘီဝဲယာသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဗူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟယ် ရွှေဆွဲကြီးတစ်ပါးလား၊ ပွတာပဲ” ဟု ရေရွတ်ရလူကြီးကို ကြည့်လိုက်သည့် ရွှေခိုန် (၃)ကျပ် (၂)ပဲသား တစ် (၅၆၅၅၀၀/-) ဟု ရေးထားသည့် ရွှေဆိုင်ဘောက်ချာစာရွက်မခင်သီတာမြင်အောင် ပြလိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူပြုံးလိုက်ကြသည့် လူကြီးသည် ရွှေဆွဲကြီးကို ဗူးထဲသို့ ပြန်ထည့်နေရာတွင် သူတို့အနီးသို့ လူရွယ်တစ်ဦးရောက်လာသည်။ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ကြောင့် သူ့အတွက်ပါ ဝေစုခွဲပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုလာသည်။ ထိုအခါ လူကြီးမှ ရသင့်ရထိုက်တာရပြန်ပေါ့ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီး ဈေးကြီးတောင်ဘက် (၃)ဖာလုံခန့်အကွာ မြသိန်းတန်ဖေဘီဘတ်

**လက်ထဲတွင်
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ကိုင်လာသော
ရွှေဆွဲကြိုး
ဘူးကလေးကို ...**

ဆွက်လာခဲ့ကြသည်။

မလိုလောဘသည် မခင်သီတာ၏ ကျော့ပြင်တွင် ကပ်လျက်ပါလာသည်။ အဝါရောင်လေးထဲက ဝင်းဝါထိန်တောက်နေတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးကို မျက်စေ့ထဲရစ်ဝဲပါလာသည်။ ဝမ်းသာရွှင်ပျသည့်စိတ်သည် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးရလဒ်ကို သူမသိ။

“ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

လူသူကင်းဝေးတိတ်ဆိတ်သည့် နေရာလေးသို့ ရောက်သောအခါ သုံးဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြသည်။

ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟုမမေး၊ အမှန်တကယ် ပစ္စည်းကျပျောက်သူ၏ သောကဆင်းရဲခြင်းကို သူတို့နားမလည်။

“ကိုယ်ထိုက်လို့ ကိုယ်ရတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သနားနေစရာမလိုဘူး၊”

“ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ဝရုစိုက်ပေါ့၊” ဆိုတဲ့ အတန်စားကားတွေမဆိုပဲ လောဘတရားတွေနှင့် အတူ မောဟမီးတွေ တောက်လောင်နေကြသည်။

နောက်မှရောက်လာသူ လူရွယ်က စကားလိုက် သည်။

“ဒါ ကောက်ရတဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ တရားသဖြင့် ဝေယျကြမယ်၊ ငွေဘယ်လောက်ပါကြသလဲ” ဟု မေးသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ကောက်ရသူ လူကြီးက နှင်းတွင်ဘာမျှမရှိကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မခင်သီတာက . . .

“ကျွန်မမှာ ဆွဲထားတဲ့ရွှေဆွဲကြိုး (၅)မတ်သားတစ်ကုံး၊ ရွှေလက်စွပ်သေး တစ်ကုံးနဲ့ ငွေတစ်သောင်းခြောက်ထောင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

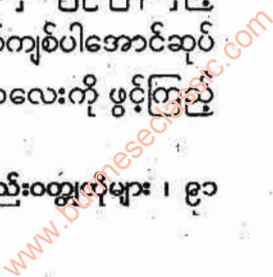
လူရွယ်သည် ဘေးဘီဝဲယာသို့ အကဲခတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲကဲ လုပ်စရာရှိတာမြန်မြန်လုပ်ကြရအောင်” ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ပစ္စည်းကောက်ရတဲ့အစ်ကိုကြီးကို အစ်မကြီးရဲ့ဆွဲကြိုးနဲ့ လက်စွပ်ပေးလိုက်၊ ကျွန်တော်က နောက်မှတွေ့တာဆိုတော့ ငွေတစ်သောင်းခြောက်ထောင်ပဲယူမယ်၊ အစ်မကြီးကတော့ ရွှေခိုန် (၃)ကျပ် (၂)ပဲသားရှိတဲ့ တန်ဖိုး (၅၆၅၅၀၀/-) တန် ရွှေဆွဲကြိုးကြီးပဲ ယူလိုက်တော့။”

မခင်သီတာသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောတူလိုက်သည်။ သူ့အတွက် ထွက်ပေါ်လာမည့်ဝေစုက မနည်းပေ၊ ဆွဲကြိုးနှင့်လက်စွပ်ကို ချွတ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသော ငွေတစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကို လူရွယ်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

မကြာခင် အသီးသီးလမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ မခင်သီတာ၏ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ပျော်လွန်းသဖြင့် ခြေလှမ်းတွေတောင် မှားနေသည်။ မြသိန်းတန်စေတီဘက်မှ ခြေဦးပြန်လှည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်လာသော ရွှေဆွဲကြိုးဗူးကလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မခင်သီတာအား အဖြစ်ပျက်အလုံးစုံကို မေးမြန်းရန်ဆို၍ ဇီကုန်းရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့များသည် သတင်းရလျှင် ရခြင်း အချိန်နှင့်တပြေး အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်သည်။ စခန်းမှူးရဲအထွန်းကြည်သည် မိ

မခင်သီတာတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ငယ်ထိပ်မြေပေါက်ခံရသလို၊ မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို သတိလစ်သလို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် -

“အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ရွှေဆွဲကြီးအတူကြီး လိမ်သွားပြီ ကယ်ကြပါဦး”

မခင်သီတာတစ်ယောက် မပဋာ မြေလူးသလို ငိုလည်းငို၊ အော်လည်းအော်သဖြင့် အနီးအနားလူများ ရောက်လာကြသည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးသူကမေး . . .

- “ဘာဖြစ်တာလဲ”
- “ဘယ်သူတွေလဲ”
- “ဘယ်နားမှာလဲ”
- “ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ . . .”

ထိုအချိန်တွင် ရပ်ကွက် လူကြီး ဦးဝင်းမြင့်နှင့် လူငယ် (၂)ဦး ရောက်လာ ကြသည်။

နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ မိနစ်ပိုင်းအတွဲရောက်လာပြီး အလိမ်ခံရသူ မခင်သီတာပြောပြချက်အရ တရားခံနှစ်ဦးကို သက်သေပစ္စည်းများနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ လိမ္မာပါးနပ် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုတို့ကြောင့် တရားခံ(၂)ဦးမှာ ပြေးပင်မရလိုက်၊ စခန်းမှူး၏ အနီးကပ်စီမံကွပ်ကဲသည် ထိရောက်ခဲ့သည်။

သို့တည်းမဟုတ် အချိန်အနည်းငယ်လစ်ဟာနောက်ကျမှုရှိခဲ့မည်ဆိုလျှင် တရားခံအတွက် ပြေးလမ်းပွင့်သွားနိုင်သည်။ သတင်းရလျှင်ရခြင်း တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကို အမြန်အကောင် အထည် ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုကြောင့် ပြည်သူအများ၏ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။ တဒဂ်အတွင်း ရင်ထဲက သောဇာသည်လည်းပြေလျှောကျဆင်း၍ အေးချမ်း

အနှစ်သာရကို ရရှိခဲ့သည်။

ရွှေအတုကို ယုတ္တိရှိအောင် ပလပ်စတစ်
ရွှေခွက်နှင့် ထည့်လျက် ဘောက်ချာအတုနှင့်
ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းထည့်ကာ လမ်း၌ချပြီး လိမ်
လည်ရန်ကြိုးစားခဲ့သူ တရားခံအောင်ချို(၄၁)နှစ်၊
မြကန်သာရပ်၊ ပြည်မြို့နေသူနှင့် ကောက်ယူရရှိ
ဟန်ဆောင်၍ ပူးပေါင်းလိမ်လည်ကြံစည်သူ
ဦးသိန်းအေး(၅၂)နှစ်၊ ဆင်စုရပ်ကွက်၊ ပြည်မြို့နေ
သူတို့အား စခန်းမှူးရဲအုပ်ထွန်းကြည်မှ တရားလို
ပြုလုပ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ (၄၆၈/၄၂၀)ဖြင့်
အမှုဖွင့်အရေးယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

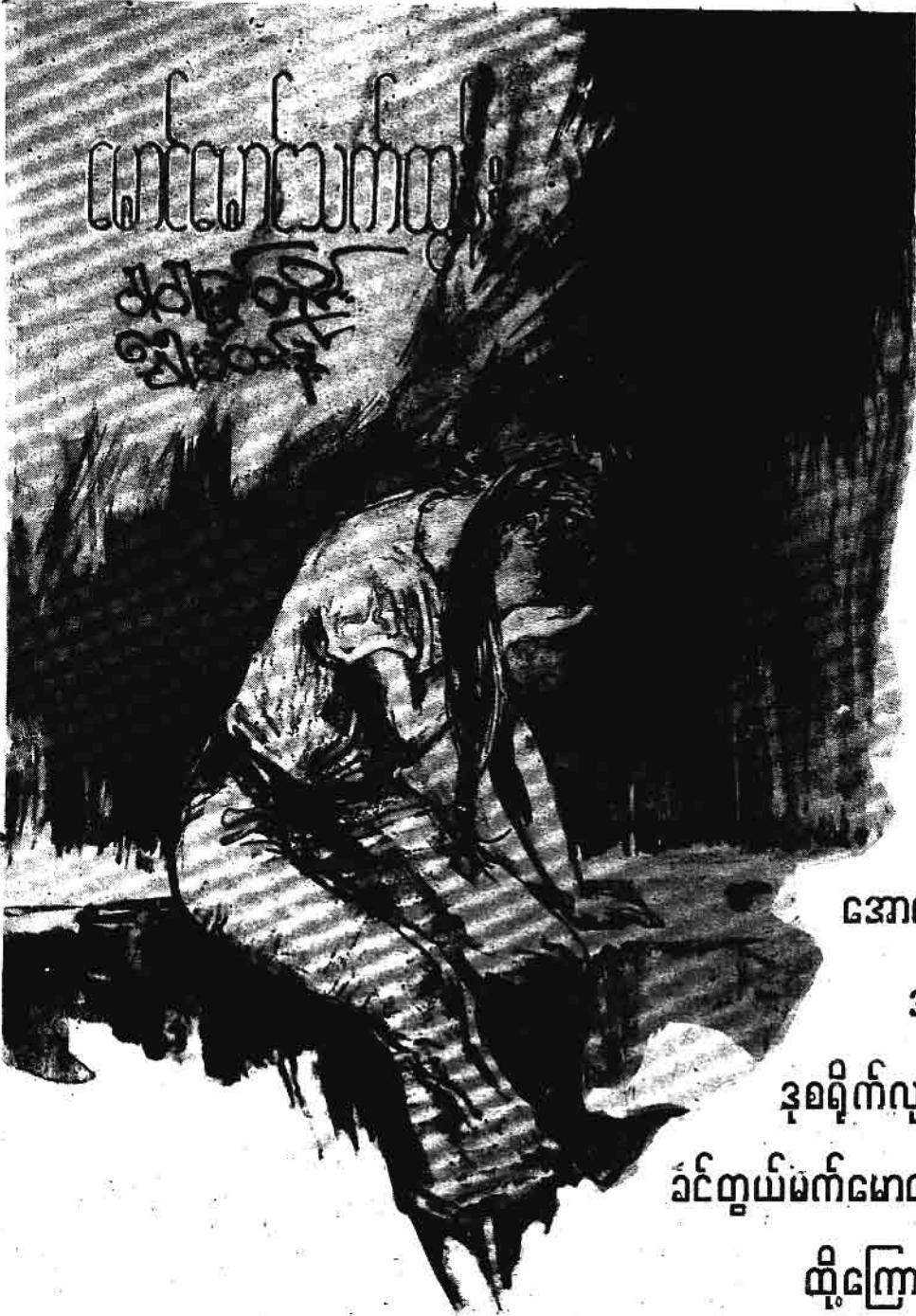
တရားခံ(၂)ဦးကို ထိရောက်သောပြစ်ဒဏ်
ရရှိနိုင်ရေးအတွက် ရဲလုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်ပြီးချိန်
တွင် စခန်းမှူးရဲအုပ်ထွန်းကြည်သည် မိမိမြို့နယ်
ကျေးရွာအတွင်း ယခုကဲ့သို့ မှုခင်းများထပ်မံဖြစ်ပေါ်

မလာရေးအတွက် စီမံကိန်းများ ချမှတ်အကောင်
အထည်ဖော်ခဲ့သည်။ ကျေးရွာများသို့ သွားရောက်
၍ ကွင်းဆင်းဟောပြောပို့ချခဲ့သည်။

ပြစ်မှုများမဖြစ်ပွားရန် ကြိုတင်ကာကွယ်
ခြင်းသည် အထိရောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့
မခင်သီတာ၏အဖြစ်မျိုး လောဘကျော့ကွင်း
မသက်ဆင်းမိကြရန်နှင့် ဒုစရိုက်သမားတို့၏
ထောင်ခြောက်အတွင်း မရောက်မိစေရန် လောဘ
ကို ချုပ်တည်းလျက် သတိတရားလက်ကိုင်ထားမှ
သာလျှင် မိမိဘဝသာယာအေးချမ်းနိုင်မည်ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

ကြယ်ပြာ

မောင်မောင်သက်ထွန်း(လှော်ကား)

စိတ်ဓာတ်
 အောက်တန်းကျသူ
 အများစုသည်
 ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကိုသာ
 ခင်တွယ်မက်မောတတ်ကြသည်
 ထို့ကြောင့်

လူ

ဆိုသည်မှာ ကိုယ် ကျင့်တရားသိက္ခာ သမာဓိစရိုက်လက္ခဏာ နှင့်စိတ်ဓာတ်အရပါ ကွဲလွဲ ချွေချိကြသည်။ လူတစ်ဦး၏ အတွင်းစိတ်ကို ပုံဖော်အကဲခမ်း နှစ် အလွန်ခက်ခဲသည်။ စိတ် ကောင်း စေတနာရှိမှု၊ မရှိမှု၊ စိတ်ယုတ်စိတ်မာထားမှု၊ မထားမှု စို့သည် မည်သည့်နည်းစနစ် နှင့်မှ ခန့်မှန်းတိုင်းတာ တွက်ချက် မြဲ မရနိုင်။ ကောင်းမှုမကောင်း မှုဟူသည်လည်း မွေးဖွားပြီးက စည်းက သန္ဓေတည်လာခဲ့ခြင်း မှတ်ပြစ်သည်။

စိတ်ဓာတ်ကောင်းမွန် သူနှင့် စိတ်ဓာတ် အောက်တန်း ကျသူတို့သည် နေ့စဉ်ယှဉ်တွဲ အတူ တကွသွားလာနေကြသူ များ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ် အောက်တန်းကျသူအများစုသည် စရိုက်လုပ်ငန်းကိုသာ ခင်တွယ် မက်မောတတ်ကြသည်။ ထို့ ကြောင့် ဒုစရိုက်ကျူးလွန်သူ အများစုအနေဖြင့် လူတစ်ဦး၏ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်၊ သစ်ဟာမှု၊ လစ်ဟင်းမှုတို့

အပေါ်တွင် အခွင့်ကောင်းယူ တတ်ကြသည်။

ဤသည်မှာ ပြစ်မှုကျူး လွန်တတ်သူ ဒုစရိုက်သမား အချို့၏ လက်ကိုင်အခွင့်အရေး တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အရာရာကို အကောင်းမြင် ရှုထောင့်မှ ကြည့် တတ်ကြသည့်လူကောင်းများ အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် အား နာခြင်း အလွယ်တကူ ကျေးဇူး တင်တတ်သူများအတွက် လည်း ကောင်း၊ ဗဟုသုတ နည်းပါး၍ အတွေ့အကြုံမရှိကြသည့် ပြင် ပနှင့် အဆက်ပြတ်နေသူများ အတွက် လည်းကောင်း ဒုစရိုက် သမားတို့၏ လိမ်လည်နည်း အမျိုးမျိုးမှ လိမ်လည်မှုမခံရစေ ရေးအတွက် တကယ်ဖြစ်ရပ် မှုခင်းအမှန်အား အသိပညာပေး အဖြစ် တင်ပြ လိုက်ပါသည်။

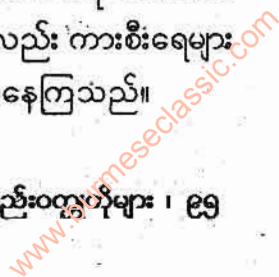
နေရောင်ခြည်သည် အရှေ့ဆီမှ ထိုးထိုးထောင် ထောင်နှင့် အရိပ်အရောင်ပေးပြီး ထွက်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်နေသည့် သြကာသ လော

ကကြီးတစ်ခုလုံး အသက်ဝင် ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာသည်။ ရုံးတက် ကျောင်းသွား အလုပ် သွားသူများနှင့် အနီရပ်ကွက် လေးသည် နံနက်ခင်း နေခြည် အောက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အလျှောက် အချိန်နှင့် တပြေးညီ ပြေးလွှား လှုပ်ရှားရသည်။ စော စောအိပ်၊ စောစောထ၊ ထမင်း ချိုင့်ဆွဲ ရုံးချိန်အမိပြေးရသည်။ ဤကိစ္စသည် နိစ္စဓူဝမို့ နာရီ လက်တံတွေလို မရပ်မနား လည်ပတ် နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်လေးသည် မြို့သစ် တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပေ။

မြို့လည်ခေါင်တစ်ခု နီးနီးဖြစ်လာသည့် မြောက် ဥက္ကလာပမြို့သည် ယခုအခါ လမ်းသစ်များ၊ ဈေးသစ်များ၊ အဆောက်အဦသစ်များ၊ တိုက် တာကြီးများနှင့် စည်ကားနေ သည်။ လိုင်းပေါင်းစုံ မော်တော် ယာဉ်များလည်း ကားစီးရေများ စွာ ပြေးဆွဲနေကြသည်။

မောင်မောင်သက်ကွန်း(လှော်ကား)

ကားစီးရေများသလို လူဦးရေပါ တစ်နေ့တစ်ခြား များလာခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် အဝေးပြေးကားဂိတ်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်လိုက်သဖြင့် ဥက္ကလာပမြောက်ပိုင်း၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်းက တွားကန်ပေါ်လာတော့သည်။ ရပ်ကွက်အတွင်း၌လည်း ကိုယ်အားကိုယ်ကိုး ကတ္တရာလမ်းများ ခင်းကြသည်။ စေတနာသဒ္ဓါ တရားရှိသူတို့၏ ရေကောင်းမှု ကုသိုလ်ဒါနအဖြစ် စက်ရေတွင်း ရေအုတ်ကန်များ လမ်းတိုင်း လိုလို တွေ့နေရသည်။

သာသာယာယာနှင့် စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝ ရရှိခြင်း အကြောင်းတရားသည် နိုင်ငံတော်မှထားရှိသည့် မေတ္တာစေတနာကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်လေးသည် အေးချမ်းသာယာမှု အတိ ရှိလှသည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခန်းလေးများ၊ ဈေးဆိုင်ခန်းများ အပြင် ကလေးကစားစရာ အရပ်လေးကအစ အနီးအနားဝယ်ယူ

လို့ရသည်။ ညရေးညတ၊ အရေးပေါ်ကိစ္စရှိလျှင်လည်း အလွယ်တကူ သွားလာနိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်တွင် ထောင့်ကျကျ ဖွင့်လှစ်ထားသော ကုန်စုံဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုပ် ကြက်သွန် အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင် အပြာကအစ လိုလေသေးမရှိ တင်ထားသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယ စုံသလောက် ဝယ်သူကလည်း စုံသည်။

ဆိုင်ရှင် အမည် ဒေါ်တင်စိန်ဖြစ်သည်။ သမီးသားတွေလည်းရှိသည်။ မိသားစုကုန်စုံ ဆိုင်လေးသည် နေ့စဉ် အမျှ လက်မလည် အော့ရောင်းကောင်းသမျှ သံသေလည်းကောင်းသည်။ ဈေးလူချိုသည်။ လိုအပ်လျှင် အကြောင်းလည်းရောင်းပေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်တင်စိန် မိသားစုသည် တစ်ရပ်ကွက်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည်။

အားကိုးအားထား ခင်ပွန်းမရှိတော့သော်လည်း

ဒေါ်တင်စိန်၏ ဘဝစိန်ခေါ်မှု တစ်ရပ်ကို ချီးကျူးမိသည်။

ကျွန်တော်ရုံးသွားသည့် အခါ ဒေါ်တင်စိန်၏ဆိုင်ရှေ့မှ နေ့စဉ်ဖြတ်လျှောက်သဖြင့် ဒေါ်တင်စိန်နှင့် မျက်မှန်းတန်း နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့လို အစိုးရဝန်ထမ်း ရုံးသူရုံးသားများ ကို ကြည့်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ပြန်လည် သတိ

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ရုံးဆင်းပြီး အိမ်ပြန် ရောက်သော အခါ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်တင်စိန်ကို အခန့်သင့်တွေ့ လိုက်ရသည်။ ဒေါ်တင်စိန်မှ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်က လည်း ပြန်လည် နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။ ဇနီးဖြစ်သူမှ ရေနှေးကြမ်း

၏မျက်နှာတွင်မူ စိုးရိမ်ကြောင့် ကျမှုလက္ခဏာကို တွေ့ရသည်။

“ပြောပါအဒေါ် အား မနာပါနဲ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ကိုယ့်တူလိုသဘောထားပြီးပြောပါ။ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေး ရမလဲဆိုတာကိုပေါ့”

ကျွန်တော်က ရဲရဲတင်း တင်းလမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူ၏ ရင်တွင်းခံစား ချက် တစ်ခုခုကို တစ်ဦးတစ် ယောက်ထံ ရင်ဖွင့်လိုက်ခြင်း သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပါကွယ် -ဒီနေ့ မနက် အဒေါ်ဈေးသွားတော့ လမ်းမှာလူရွယ်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ တယ်၊ အဒေါ်ကိုသူကပဲစပြီး နှုတ်ဆက်တာ --”

“တုတ်ကဲ့ ပြောပါ အဒေါ်”

“လူပုံက လူရည်သန့် ထဲကပဲ၊ အဲဒေါ် အထင် မောင်ရင်တို့လောက်ပဲ ရှိမယ်ကွဲ့၊ သေဆုံးသွားတဲ့အဒေါ်ခင်ပွန်းနဲ့ တစ်ရုံးထဲလို့ပြောတယ်”

“အဲဒီလူနဲ့ ယခင်က အဒေါ်ဆီကျွမ်းဖူးလို့လား”

“မသက်လို့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက အထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆွဲကြိုးနဲ့ လက်ကောက် မဟုတ်တော့ဘဲ ...

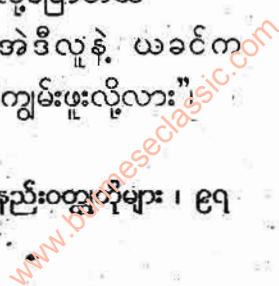
ရနေတတ်သည်။ ဒေါ်တင်စိန်၏ခင်ပွန်း ဖြစ်သူမှာ ယခင်က ဌာနဆိုင်ရာမှ အရာရှိ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကွယ်လွန်သည်မှာ တစ်နှစ် မပြည့်သေး။

ဤသို့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲရှိ ကြပြီး တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦး သိခဲ့ရသည်။

ဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံထားသည်။

“ဒေါ်တင်စိန်က အစ်ကို နဲ့စကားပြောချင်လို့တဲ့”

ဇနီးဖြစ်သူမှ ကျွန်တော့် ကို အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး ပြော လိုက်သည်။ ဖွင့်ပြောလို့ကောင်း မကောင်း၊ သင့်မသင့် ချင့်ချိန် နေဟန်တူသည်။ ဟန်ဆောင်ဖူး ကွယ်ထားသော်လည်း ဒေါ်တင်စိန်

မောင်မောင်သက်ထွန်း(လှော်ကား)

“ဟင့် အင်း၊ အဒေါ် သူ့ကို လုံးဝမသိဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။”

“အဒေါ် အိမ်ကိုရော လာဖူးလား။”

“မလာဖူးဘူး”

“ဆက် ပြောပါဦး အဒေါ်၊ အဒေါ်နဲ့ဘာ ဖြစ်လာ သလဲ။”

“အဒေါ်ဆိုင်ဖွင့်ထား တာလည်း သူကသိနေတယ်၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနဲ့ တစ်ရုံးတည်း ဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ် မိတာပေါ့ကွယ်။”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အဒေါ်ကို နေကောင်း လား၊ ဈေးရောင်းဝယ်ရော အဆင်ပြေရဲ့လားတဲ့၊ အဒေါ် ခင်ပွန်းက သဘောထားကြီးပြီး အများနဲ့ခင်မင်ပုံ၊ အကူအညီ ပေးတတ်ပုံ၊ စိကာပတ်ကုံး ပြော နေတော့ အားနာပြီး နားထောင် နေလိုက်တယ်။”

“လူမှုရေးအရ အားနာ တာလည်း ပါတာပေါ့ကွယ်။”

ပြဿနာတစ်ခုခုကို ရင်ဆိုင်လာရပြီဟု ကျွန်တော်

ကြိုတင် ကောက်ချက်ချလိုက် သည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ တွင်လည်း စိုးရိမ်မကင်းဖြစ် သွားသည်။ ဒေါ်တင်စိန်၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

“သူကပြောတယ်၊ အဒေါ်ဆိုင်မှာ ဆီတို့ ဆပ်ပြာတို့ ဖယောင်းတိုင်တို့ ရောင်းလားတဲ့ အဒေါ်က ရောင်းတဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ သူက ဒီလိုဆိုရင် ဂျီအီးစီဆိုင်မှာ ကျွန်တော့်မိတ် ဆွေတစ်ဦးရှိတယ်၊ ကျွန်တော် စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ အဒေါ် ငွေပါရင် အခုချက်ချင်း အချိန်မီ သွားထုတ်ပါလို့ပြောပြီး စာတစ် စောင်ရေးပေးတယ်။”

“အဒေါ်လည်း ဝမ်းသာ သွားတာပေါ့ကွယ်၊ ကျေးဇူးတင် ကြောင်း၊ အိမ်ကိုလည်း ဝင်ပါ ထွက်ပါလို့ ဧည့်ဝတ်စကားပြော ခဲ့မိပါတယ်။”

“အဲဒီတော့ သူက ဘာ ဆက်ပြောလဲ”

ကျွန်တော်ကဝင်၍ စကား ထောက်ပေးသည်။ ဒေါ်တင်စိန်သည် စကားပြော

လိုက်ရသဖြင့် မောသွားဟန်ထူ သည်။ ဇနီးဖြစ်သူငဲ့ထားသော ရေခန်းကြမ်းကို အနည်းငယ် ယူသောက်လိုက် သည်။

ဇနီးသည်က အနီးတွင် ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေကြသည်ကို စိတ်ဝင် တစား နားထောင်နေသည်။

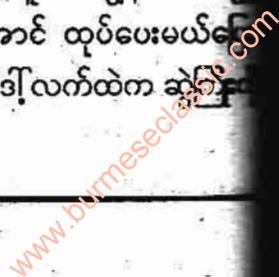
“အဒေါ်လည်း သူ့ထံ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားမယ် အလုပ်မှာ သူက --”

“အဒေါ် ခဏ၊ အဒေါ်က မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နွမ်းပါးတဲ့ အကြောင်း အသံနားခံ အထူး အညီ တောင်းထားတာဆိုတော့ အဒေါ်ဆွဲကြိုးကြီးကို ခဏ ချွတ်သွားရင်ကောင်းမယ်လို့အကြံ ပေးတယ်။”

“နောက်ပြီး လယ် ကောက်နှစ်ကွင်းပါ ချွတ်ခိုင် လိုက်တယ်။”

“အဒေါ်လည်း သူ့အကြံပေးတာကို သဘောတူ၍ သူ့ရှေ့တင် ဆွဲကြိုးချွတ်လိုက် တယ်။”

သူက ကျွန်တော်စတင် နဲ့လုံအောင် ထုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး အဒေါ်လက်ထဲက ဆွဲကြိုး

တောင်းယူပြီး ထုပ်ပေးလိုက်
တယ်။”

“အဒေါ်ပစ္စည်းတွေကို
ဂရုစိုက်ဦးပြောပြီးပိုက်ဆံအိတ်ထဲ
ကို သေသေချာချာ သူပဲထည့်
ပေးလိုက်တာ --”

“အဒေါ်လည်း သူရေး
ပေးလိုက်တဲ့စာကိုယူပြီး ဝမ်းသာ
အားရနဲ့ ဂျီးအီးစီကို အရောက်
သွား တာပေါ့ကွယ်။ ဟိုရောက်
လို့ စုံစမ်းကြည့်တော့ သူရေးပေး
လိုက်တဲ့အမည်ဆိုတာ ဒီဆိုင်မှာ
မရှိကြောင်း၊ သိလည်း မသိ
ကြောင်း ပြောလိုက်ရော အလိမ်
ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိလိုက်
ရတယ်။”

“မသင်္ကာလို့ ပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲကအထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်တော့ ဆွဲကြိုနဲ့လက်
ကောက် မဟုတ်တော့ဘဲ
ကျောက်ခဲလုံးတွေဖြစ်နေတယ်။”

ဒေါ်တင်စိန်သည် ပြော
လည်းပြော ဝမ်းလည်းနည်း
ငိုလည်းငို၊ ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့
ဖိပြီး အကူအညီပေးရန် ပြော
သည်။ ရှက်လွန်းသဖြင့် မည်သူ
တို့မျှ ဖွင့်ပြောပြခြင်းမရှိသေး
ကြောင်း သိရတော့သည်။

ကျွန်တော်သည်
ဒေါ်တင်စိန်ကိုကြည့်ပြီး သနား
လည်းသနား၊ စိတ်မကောင်း
လည်း ဖြစ်မိသည်။ အားကိုးရာမဲ့
မုဆိုးမတစ်ဦးဘဝဖြင့် ရိုးသားစွာ
လုပ်ကိုင်စားနေသူကိုမှ အကွက်
ချလိမ်လည် သွားကြသည်။ မသိ
နားမလည်သူများကို အခွင့်
ကောင်းယူ လိမ်လည်သွားကြ
သည်။ ဒုစရိုက်သမားတို့သည်
သားကောင်ကို အလစ်ချောင်း
နေ သူများဖြစ်သည်။

ဒေါ်တင်စိန်သည်
အချိန်နှင့်တပြေးညီ တိုင်ကြားခဲ့

ခြင်းမရှိသဖြင့် လိမ်လည်သူ
ဒုစရိုက်သမားတို့ကို အခွင့်
အရေးပေးလိုက်သည်နှင့် တူ
သည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏
အရှက်အကြောက် ကြီးပုံကြောင့်
တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှခင်းများတွင်
သက်ဆိုင်ရာသို့ အသိမပေး
ဖုံးကွယ်ထားမှုများလည်း ရှိကြ
ပေမည်။

ဤကိစ္စမျိုးသည် ထိန်
ဝှက်မထားသင့်ပါ။ တစ်ပူပေါ်
နှစ်ပူဆင့်တတ်သည်။ လွတ်
ထွက်နေသော ဒုစရိုက်သမားတို့

www.burmeseclassic.com

မောင်မောင်သက်ထွန်း(လှော်ကား)

အတွက် နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေးယူလာနိုင်သည်။

ဤသို့ မဖြစ်တန် ရာ၊ ပြစ်မှုဆိုသည်မှာ မဖြစ်မီ ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဖြစ်ပွားပြီးမှ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခြင်းမှာ တာဝန်တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းမှာ မည်သည့် အခါမှ အချည်းနှီး မဖြစ်ပေ။

ဒုစရိုက်သမားတို့သည် ဆင်လိုကြံတတ်သည်။ မြေခွေးလို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ်သည်။ ကျားသတ္တဝါလို သနားမညာတာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တတ်သည်။ လူတွေနှင့်ရောထွေးပူးယက် ရင်ဘောင်တန်းသွားလာနေကြသူများ ဖြစ်သည်ကို သတိရှိရန် လိုပေသည်။

ထို့ကြောင့် လောဘဒေါသ မောဟတို့သည် လောကလူသားတို့အတွက် ကောင်းကျိုးမပေး၊ လောဘကို အတောမသတ်သူတို့အတွက် တစ်နေ့တွင် သောကနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် သတိကင်းလွတ်မဖြစ်ကြ

စေရန် အသိပညာ၊ ဗဟုသုတများစွာကို လက်လှမ်းမီသမျှ ရှာဖွေဖတ်မှတ်ကြဖို့ လိုအပ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်တင်စိန်သည် အလွယ်တကူ ယုံကြည်နားဝင်တတ်ပြီး လောဘကို ရှေ့တန်း တင်မိသည့် အမှားကြောင့် ဒုက္ခနှင့်တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်တင်စိန်ကို အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းနားဝင်အောင် ပြောပြသည်။ မသမာသူလက်ထဲသို့ ပါသွားသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများနှင့် အတူ တရားခံကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးသည် အရေးကြီးကြောင်း ပြောပြ သည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူ၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေသော မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုသာ အားကိုးရတော့ မည်ဖြစ်သည်။ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို နေ့မအား ညမနား တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှ လည်း ဒုစရိုက်

သမားများကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းထုတ် ဖမ်းဆီးပေးနိုင်မည် ယုံကြည်လျှက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ညီငယ် နွမ်းလျ စိတ်သောထရောက်နေရာသူ ဒေါ်တင်စိန်အားပေး စကားပြောပြီး သင်ဆိုင်ရာရဲစခန်းသို့ အမြန်ဆုံး သတင်းပေးတိုင်ကြားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

လူကိုမြင်တိုင်းလည်

မခင်လိုက်ပါနဲ့ --

ဝါဝါမြင်တိုင်းလည်

ရွှေမထင်လိုက်ပါနဲ့ -

မောင်မောင်သက်ထွန်း
(လှော်ကား)

ရဲကိုကိုတင်

သောပြင်သမားသတိထား

ရဲကိုကိုင်

ရန်

ကုန်မြို့လယ် အနော်ရထာလမ်းနှင့် (၃၈) လမ်းထောင့် လူသွားလမ်းစင်္ကြန် တစ်

လျှောက် လူများ စည်ကားလျက် ရှိ၏။ (၃၈)လမ်းထောင့်ရှိ လေးထပ်တိုက်တစ်လုံး၏ အောက်ခြေ လွှဲကားထစ်ဘေးတွင် သော့ပြင်သမား ယူနွတ်တစ်ယောက် သော့များ ပြင်နေ၏။

ယူနွတ်၏ ခေါင်းပေါ် တစ်ပေခန့်အကွာတွင် “သော့အမျိုးမျိုးပြင်သည်” စာတန်းပါ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထား၏။

နေ့လည် ၁၂ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ယူနွတ်၏ သော့ပြင် ဆိုင်ရှေ့သို့ ဆန်နီပစ်ကပ်အဖြူ ရောင်ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။

မော်တော်ကားပေါ် သားသားနားနားဝတ်စားထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး ယူနွတ်သော့ပြင် ဆိုင်ရှေ့သို့ လမ်းလျှောက် ရောက်လာ၏။

အဆိုပါလူရွယ်က- ဒီမှာ --- သော့ပြင်ဆင်အားသလား?

ယူနွတ်က- အားပါတယ်ဆရာ အဆိုပါလူရွယ်က- ဒါဖြင့် ကိုယ်သော့ပြင်ပျောက်သွားလို့ သော့ခလော့ဖျက်ဖို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။

ယူနွတ်လည်း- ဟုတ်တယ် ဆရာဟု ပြောပြောဆိုဆိုကာ သော့ပြင်သေတ္တာကိုယူပြီး လူရွယ်၏ နောက်သို့ လိုက်သွား၏။

ဆန်နီပစ်ကပ် အဖြူရောင် ကားက လေးသင်္ချာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း တစ်ဆင့် ၄၈ လမ်း (အထက်) ကွေ့ဝင်လိုက်၏။

လေးထပ်တိုက်တစ်ခု ရှေ့အရောက်တွင် မော်တော်ကားရပ်လိုက်ပြီး မော်တော်ကားပေါ်မှ သော့ပြင်သမား

www.burmeseclassic.com

ယူနွတ်နှင့် လူရွယ်စု... ဝင်လိုက်၏။ ဆင်းကြ၏။

လူရွယ်ကယူနွတ်အား- ဒီတိုက်အလယ်လှေခါးက တက်သွားပါ။ ဒုတိယထပ်အခန်း ၁၉က တံခါးမကြီးရဲ့ခတ်ထားတဲ့သော့ကြီးကို ဖျက်ပေးပါ။ ကျွန်တော် အောက်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေမယ်။
ယူနွတ်လည်း အခန်း ၁၉ ရှိရာသို့တက်သွား၏။ ထို့နောက် လူဝင်တံခါးမကြီးတွင် ခတ်ထားသည့် တရုတ်နီသော့ကြီးကို ဖျက်ရာ နာရီဝက်ခန့်ကြာ၏။
ယူနွတ်သည် သော့ခလောက်အမျက်ကိုယူပြီး လူရွယ် ရှိရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့

ယူနွတ်က ယူနွတ် ကို- ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ၄၅ ၁၀၀၀/- ထုတ်ပေးလိုက်၏။
ယူနွတ်လည်း ဝမ်းသာအားရပင် ၄၅ ၁၀၀၀/- ကို ယူပြီးနောက် အနော်ရထာလမ်းအတိုင်း ၃၈ လမ်းသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့၏။
အချိန်ကား ညနေ ၆ နာရီခန့်ဖြစ်၏။
၄၈ လမ်း လေးထပ်တိုက် ဒုတိယထပ် အခန်း ၁၉ နေဦးသန်းထွဋ်နှင့် ဇနီးဒေါ်စန်းဝင်းတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ ရွှေဆိုင်ခန်းများပိတ်ပြီးနောက် မိမိတို့

တိုက်ခန်းသို့ ပြန်လာကြ၏။
ဦးသန်းထွဋ်တို့လင်မယားသည် မိမိတို့၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တည်း-

ဒေါ်စန်းဝင်းက-
“အမလေး --- အခန်းသော့ကြီးမရှိတော့ဘူး၊ ပစ္စည်းတွေကုန်ပြီထင်ပါရဲ့”ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ဦးသန်းထွဋ်လည်း ကပျာကယာပင် တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ပြီးမှ တိုက်ခန်းထဲရှိ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ဝင်ကြည့်ကြ၏။

ထိုအခါမှ တီဗီ၊ ကက်ဆက်၊ အောက်စက်၊ တိုင်ကပ်နာရီ စောင့်၊ ခြင်ထောင် အဝတ်အစားနှင့် ငွေများ စုစုပေါင်း တန်ဖိုး ကျပ်သုံးသိန်းဖိုးခန့် ပျောက်ဆုံးသွားတော့၏။

ဪ- ရန်ကုန်ဆိုသည့် မြို့ကြီးများတွင် သော့ပြင်သမား တစ်ယောက်ကို ခုတ်လုပ်ပြီး ကောက်ကျစ်လှည့်စားတတ်မှုများကို သတိမူရမည် မဟုတ်ပါလား

ဒဲကိုကိုတင်

နိကြည်ကို
တစ်ကောင်ကော့နွဲ့နွဲ့

ရန် ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တစ်ခု တွင် “အေးနန္ဒာ” စိန့်ရွှေရတနာဆိုင်သို့ ရွှေအ ဧကင်းအဝယ်လုပ်သူများ၊ ပစ္စည်း ကောင်း အရည်အသွေးကောင်း ဝယ်ချင်သူများ မြို့ထဲကပင် တကူးတက လာဝယ်ကြသည်။ “အေးနန္ဒာ” ဆိုတာက အသက် (၆၀)ခန့် ၀၀မည်းမည်း ဒေါ်အေးနန္ဒာ၏ အမည်ကို ဆိုင်အမည် တပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိဘဘိုးဘွား

ပက်ထက် ကတည်းက ရွှေပန်း
စိမ်လုပ် ကာရွှေအကြောင်း
နာကျေ နေအောင် သိသူကား
ဒေါ်အေးနန္ဒာ၏ ခင်ပွန်း
ကြင်မောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးကြင်မောင်က တရုတ်
ပြား ဖြူဖြူချောချော၊
ဒေါ်အေးနန္ဒာကဝဝမည်းမည်း
တော် လိုက်ဖက်ညီသော
တံတိုက် ဆိုရမည်။ ရွှေပန်းတိမ်
ပင်ငန်းဖြင့် စီးပွားရေး အဆင်
ပြေကြသည်။

တစ်ရက် တွင်
ဒေါ်အေးနန္ဒာ ရွှေဆိုင်သို့
သွားညီညီ အဝတ်အစား
ဝယ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် အသက်
(၁၀)ခန့်လူတစ်ယောက် ရောက်
လာသည်။ သူရောက်လာချိန်၌
ဆိုင်တွင် လူရှင်းနေသည်။

ဒေါ်အေးနန္ဒာက
“ထိုင်ပါ ငါ့တူ ဘာလို
လို့လည်း”

လူရွယ်က မရဲတရဲဖြင့်
“ဒီလိုပါ အဒေါ်၊
ဒေါ်တို့ဆိုင်က ဝယ် ထားတဲ့
ပန်းကို ပြန်ရောင်းရင် ရမလား
ချင် လို့ပါ”

ဒေါ်အေးနန္ဒာက လူ
ကို အကဲခတ်၍

“ကြည့်ဦးမယ်လေ ဒီ
ရက်မှာ ရွှေဈေးက ကျနေတော့”
လူရွယ်က လက်ကိုင်
ပုဝါဖြင့် ထုပ်ထားသော ရွှေ
ထည်ပစ္စည်းများကို လက်ကိုင်
အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိ ရွှေ ဆွဲကြိုး
တစ်ကုံး၊ တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိ
လက်ကောက် နှစ်ကွင်းနှင့်
ပတ္တမြား လက်စွပ်နှစ်ကွင်းတို့
ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးနန္ဒာက
ပစ္စည်း ဝယ်ယူထားသော
ဘောင်ချာကို မိမိဆိုင်က ဟုတ်
မဟုတ်ကြည့်ပြီး မိမိထက် ရွှေ
အကြောင်း နားလည်သော
သူခင်ပွန်း ဦးကြင်မောင်ကို ခေါ်
လိုက်သည်။

ဦးကြင်မောင်သည် ရွှေ
ထည်များကို ကြည့်လိုက်သည်
နှင့် မိမိတို့ရွှေဆိုင်က ဝယ်ထား
သော ပစ္စည်းမှန်း တန်းကနဲ
သိလိုက်သည်။ ပတ္တမြားလက်စွပ်
နှစ်ကွင်းကမိမိတို့ဆိုင်ကမဟုတ်။

“ဒီလက်စွပ်နှစ်ကွင်းက
ဦးတို့ဆိုင်က မဟုတ်ဘူး”

“မှန်ပါတယ် ဦး၊ ဒါက
ကျွန်တော့်မိဘ လက်ထက်က
ပစ္စည်းပါ။ ဦးတို့ဆိုင်က ဝယ်ထား

တဲ့ ဆွဲကြိုးနဲ့ လက်ကောက် နှစ်
ကွင်းကို ပြန်ရောင်းချင်လို့ပါ”

“အခု မရောင်းပါနဲ့ဦး
လား ငါ့တူ၊ ရွှေဈေးတွေ ကျနေ
တယ်”

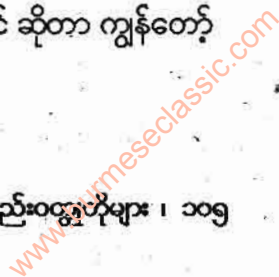
“ဗျာ . . . တက်နေတာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ကမှ
စပြီးကျတာ”

“မသိပါဘူးဦးရယ်၊
ကျွန်တော်က သူများ အပြောနဲ့
ပြောရတာ”

“ဦးလေးက စေတနာနဲ့
ပြောတာပါ၊ နောက်တစ်ပတ်မှ
လာခဲ့ပေါ့”

“ဒီလိုပါဦး၊ ကျွန်တော်
က ကားပွဲစား၊ ဆိုင်ကယ်ပွဲစား
လုပ်တယ်၊ လက်လွှဲရောင်းပွဲခ
ရတာထက် ငွေရှိရင် ဝယ်ထား၊
အောင်းထားလိုက်၊ ကြိုက်တဲ့
လူနဲ့တွေ့ရင် ကြိုက်ဈေးခေါ်
အဲဒီလို လုပ်တာပါ။ ဒီပစ္စည်း
တွေက ကျွန်တော့်မိဘကွယ်
လွန်သွားလို့ အမွေရထားတာ
တွေပါ။ ဒီဘောက်ချာထဲက
ဒေါ်အေးတင် ဆိုတာ ကျွန်တော့်
အမေပါ”

ကြည်ကို

“အမေ့ မကျန်းမာက တည်းက ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက်ကို အမွေခွဲပေးခဲ့ တာ၊ ဒါတွေက ကျွန်တော်ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ။ ဒီပစ္စည်းများ လက်စွပ် နှစ်ကွင်းကိုတော့ အမေမသေ ခင် တဖွဖွ ပြောခဲ့တယ်။ တန်ဖိုး အရမ်းများတယ်တဲ့၊ ချင့်ချိန်ပြီး သုံးပါတဲ့”

“အဲဒါ စောစောက ပြန် ဆက်ရရင် ကျွန်တော့်လက်ထဲ မှာ ငွေကိုင်ပြီး ဝယ်ရောင်းရောင်း ချင်တာဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေကိုင် ထားတာထက် ငွေကိုင်ထားတာ မှ အကျိုးရှိမှာမို့လို့ပါ”

“ဦးတို့ဆိုင်က ဝယ်ထား တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်လို့ ဦးတို့ ပြန်ယူပါ

မယ်၊ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းများ လက်စွပ် နှစ်ကွင်းကိုတော့ ဦး မယူချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း ဦး”

ဦးကြင်မောင်က ရွှေ အကြောင်း ကောင်းကောင်း နားလည်သလို ကျောက်အ ကြောင်းလည်းအတော် တီးမိ ခေါက်မိထားပြီ ဖြစ်သည်။ လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ပြုတင် ပေါက်နား ကပ်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ က သိပ်မတွေ့၊ ပစ္စည်းများဆို သော်လည်း ခပ်ညံ့ညံ့ပစ္စည်း များ သာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ပိုင် ရှင်ရှေ့မှာ ခပ်ညံ့ညံ့လို့ ပြောရမှာ အင်မတန် ခက်နေသည်။ သို့ သော် မယုတ်မလွန် တစ်ခု

တော့ ပြောလိုက်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြေ ရရင် မောင်ရင့် မိဘတွေအပေး သူတို့အသိစိတ်ထဲမှာ ဒီပစ္စည်း တွေဟာ တန်ဖိုးအရမ်းများ တ လို့ အနိုးစွဲအောင် မှတ်ထားတ ဆိုတော့ အတော်ခက်တယ်။ ဒီခေတ်မှာ တိုင်းတာတဲ့ ဝေ တွေအများကြီး ရှိတယ်။ ဒါ အမြင်ကတော့ ဒီပစ္စည်းထဲ ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

“ရွှေကတော့ ၁၅ ပဲ ရှိတယ်။ မောင်ရင့် စိတ်ကျေန အောင် ဦးပြောတာ ဟုတ်မထူ တစ်ခြား ကျောက်ရောင်းဝယ် တွေဆီ ပြကြည့်ပါဦး”

“ကျွန်တော့်မိဘထဲ ထက်က သူတို့ပြော လို့ ချေ ရတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကျောက်အကြောင်း နားထူ တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မှာလည်း အဲဒီလို နားလည် သူတွေဆီ လိုက်ပြဖို့ အ မရှိဘူး၊ ဦး ကျွန်တော့်ကို ကြည်ရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို ဦး မှာ ထားခဲ့မယ်။ ဦးက အ

ဝယ် လုပ်နေတာဆိုတော့
ယ်လက် တစ်ယောက်ယောက်
တွဲ့ခဲရင် ကျွန်တော့်ကို အ
ကြောင်းကြားပေးပါ။ ဦး ပွဲခရပါ
ယ်။ ဒါ ကျွန်တော် ပွဲစားလုပ်
နတဲ့ လိပ်စာ ကတ်ပြားပါ။
ကျွန်တော် (၃)ရက် (၄)ရက်
လောက် တစ်ခေါက် လာကြည့်
ပါဦးမယ်။”

ဒေါ်အေးနန္ဒာက သူ
ဆိုင်က ဝယ်သွားတဲ့ ရွှေများ
အတွက် မောင်ဝင်းမောင်ဆို
သော လူငယ်အားခြောက်သောင်း
နီးပါး ငွေချေလိုက်သည်။ ရွှေ
တွေကို အရောင်ပြန်တင်ပြီး
ပြန်ရောင်းပါက တစ်သိန်းနီးပါး
မြတ်နိုင်သည်ကို တွေးပြီး စိတ်
ထဲက ပြုံးနေသည်။

x x x

မောင်ဝင်းမောင် ဆို
သော လူငယ်သည် သုံးလေး
ရက်တစ်ခေါက် ရွှေဆိုင်ကို
ရောက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ဆိုင်ကယ်နှင့် တစ်ခါ
တစ်ရံ ပါပလေကာကားလေး
နှင့် ဒါမှမဟုတ် စူပါရုနှင့်
ဦးကြင်မောင်ကတော့သူလာတိုင်း
ခေါင်းခါပြဲဆဲ။ ပြန်ယူရန်

တိုက်ထွန်းသော်လည်း မောင်
ဝင်းမောင်က မယူ။ အမှန်
တကယ် ဦးကြင်မောင်တွင်
ကျောက်အရောင်းအဝယ်သမား
တွေ အများကြီးရှိသည်။ ကျောက်
က ညံ့နေသဖြင့် မပြခြင်း ဖြစ်
သည်။

မိဘလက်ထက်က
ပစ္စည်းဖြစ်၍ ကာယ ကံရှင်က
ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိရှိ အရည်
အသွေး စစ်ကြည့်လျှင် ပေါ်လာ
တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဦးတင် က ဦးကြင်မောင်အား
()ဟိုတယ်တွင်တည်းနေသော
နိုင်ဝံခြားသားတစ်ယောက်က
အနီ (ပတ္တမြား)တွေ လက်တို့ပြီး
ဝယ် နေကြောင်း၊ သူလည်း ပွဲခ
ယူ၍ ပတ္တမြားတစ်လုံး ရောင်း
ပေး လိုက်ကြောင်း၊ ဦးကြင်
မောင်ဆီ မှာ ပတ္တမြားရှိရင်
သူလိုက်ပို့ပေး မည်ဖြစ်ကြောင်း
သတင်းလာ ပေးသည်။

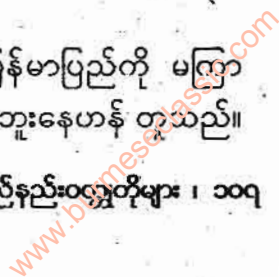
ဦးကြင်မောင်က သူတွင်
သိမ်းထားသော ကျောက်ချည်း

“ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ သိန်းချီတန်တဲ့ ပတ္တမြား
အဆင့်လောက် မရှိဘူးလား။ ကျုပ်ဆီ
ရောက်လာတာတွေက သိပ်အဆင့်မရှိတဲ့ဟာတွေ၊
အကြိုက်မတွေ့သေးဘူး..”

နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသော
အခါ ဦးကြင်မောင်ထံ သို့
ကျောက်ပွဲစား ဦးတင်ဆိုသူ
ရောက်လာသည်။ ဦးကြင်မောင်
နှင့်တော့ သိနေတာကြာပြီ။
ဦးကြင်မောင်ဆီကလည်း ကျောက်
ရောင်းဘူး၊ ဝယ်ဘူးသည်။

သက်သက် ပတ္တမြားနှစ်လုံး နှင့်
မောင်ဝင်းမောင်ပေးထားသော
ပတ္တမြား လက်စွပ်နှစ်တွင်းကို
ယူ၍ ဦးတင်နှင့်အတူ လိုက်လာ
သည်။

မြန်မာပြည်ကို မကြာ
ခဏ လာဘူးနေဟန် တူသည်။

နိဗ္ဗာန်

နိုင်ငံခြားသားဆိုပေမယ့် မြန်မာ စကားကို ပီအောင်ပြောနိုင် သည်။ ကျောက်အကြောင်း လည်း အတော်ကျွမ်းသည်။

ဦးကြင်မောင်က သူ့တွင် ပါလာသော သုံးသောင်း လောက်တန်သည့် ပတ္တမြား နှစ်လုံးကို ရှစ်သောင်းဖြင့် ဈေး ခေါ်လိုက်သည်။ နိုင်ငံခြား သားက ပြုံးသည်။ သူ့ကို အချဉ် လာမဖမ်းနဲ့ဟု ပြောချင်သည့် သဘော။ တစ်ခွန်းပဲ ပြောသည်။ “သုံးသောင်းပေးမည်ဟု” ဆို သည်။ ဦးကြင်မောင် အံ့ဩသွား သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ပါလာသော မောင် ဝင်းမောင်၏ လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ထုတ်မပြရဲ။ အရည်မမီသောကြောင့် ထို ပစ္စည်းမျိုး ထုတ်ပြလျှင် အထင် သေးသွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ် သည်။ () ဟိုတယ်၏ ဘီယာ ခန်းမတွင် ဘီယာသောက်ကြ ရင်း နိုင်ငံခြားသားက . . .

“ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ သိန်း ချီတန်တဲ့ ပတ္တမြားအဆင့် လောက် မရှိဘူးလား။ ကျုပ်ဆီ

ရောက်လာတာတွေက သိပ် အဆင့်မရှိတဲ့ဟာတွေ၊ အကြိုက် မတွေ့သေးဘူး..”

“ပါတော့ ပါတယ်၊ လူကြီးမင်း အကြိုက်မတွေ့မှာ စိုးလို့ မပြတာပါ”

“ပြပါလေ . . . အကြိုက်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူဘူး၊ ကိုယ် ကြိုက်ပေမယ့် သူ့ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်တာ၊ သူမကြိုက်ဘဲ ကိုယ် ကြိုက်ချင် ကြိုက်တတ်တာ”

ဦးကြင်မောင်က မဝံ့ မရဲဖြင့် လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ နိုင်ငံခြား သားက သေသေချာချာကြည့် သည်။ ကြည့်နေရင်း မျက်နှာက တစ်ဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။

“ကျုပ်က - အဲဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာဗျ - ဒါတွေက ရှေး ဟောင်း ပစ္စည်းတွေ၊ စောစော က အဲဒါမျိုးပြရင် ပြီးရောဗျာ။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို မဝယ်နိုင် ဘူးထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး အဲဒီလို ကြိုက်မယ်

မထင်လို့ပါ”

ဦးကြင်မောင်လည်း စီးပွားရေးသမား လူပါးသ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးမျှ အစီအရိဖြန့် ကျက်လိုက်သည် စောစောက သိန်းချီကျောက် မ ဘူးလားဟုမေးသည်။ ပြလို့ တော့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဒါမျိုး ကြိုက်တာဟု ပြောသည်။ ဦးကြင်မောင် အံ့ဩရသည် သူပြောသလို အကြိုက်ခြင် ဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူ ဆိုတာ မှန်သည်။

သို့သော်လည်း ကျော့ အကြောင်း အတော်ကျွမ်းကျ သော ဦးကြင်မောင်ပင် လက်စွပ်မှ ကျောက်များထဲ တစ်လုံးလျှင် အလွန်ဆုံးတန် နှစ်သောင်းဟု သတ်မှတ်ထား သည်။ သူနှင့် ပတ်သက်သော တစ်ခြားကျောက်ပွဲစားများ လည်း သူပြဇာားပြီး ဖြစ်သည် တစ်ယောက်မှ စိတ် မဝင်စား ကြ။ နှစ်သောင်းပင် မတန်တ ဆိုကြသည်။

“ကဲ . . . ဈေးပြော . . .

ဦးကြင်မောင် က
ခတော်ကြာအောင် စဉ်းစား၍
တ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားကာ . . .

“တစ်လုံးကို ငါးသိန်းရ
င် ရောင်းမယ်. . .”

“ကျုပ် တစ်ခွန်းဈေးပဲ
ပြာမယ်၊ သုံးသိန်း ရရင်ယူမယ်
ရန်တစ်ခါထဲ ပေးထားမယ်”

ဦးကြင်မောင် ရင်တွေ
တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသည်။

“သုံးသိန်းဆိုရင်တော့
ကျွန်တော် ပိုင်ရှင်နဲ့ ပြန်ညှိ
လိုက်ပါဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် အ
ကြောင်းပြန်ပါမယ်”

ဦးကြင်မောင်သည် အ
ပြန်တွင် မောင်ခွင်းမောင်

ပေးထားသော လိပ်စာကတ်အ
တိုင်း ကားပွဲစားတန်းသို့ ရောက်
လာသည်။ မောင်ဝင်းမောင်
မရှိ။ ကားတစ်စီး အရောင်း
အဝယ်ပြုလုပ်ရန် ထွက် သွား
ကြောင်းသိရသည်။ ဆူပြန်လာ
ရင် လာခဲ့ဖို့ မှာထားကာ အိမ်ပြန်
ခဲ့သည်။

ည (၈)နာရီခွဲလောက်
တွင် မောင်စင်းမောင် ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးဖြင့် ရောက်လာသည်။
အဖော်တစ်ယောက်ပါလာသည်။
ဦးကြင်မောင်က မောင်ဝင်းမောင်
ကိုတွေ့တော့ အားရဝမ်းသာဖြင့်

“မောင်ဝင်းမောင်ရေ
မင်းလဲ ဦးဆီ ခဏ ခဏ လာနေ
ရတာများနေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့
မောင် ဝင်းမောင် ကံကောင်း
တယ်။ ဦးလည်း ကြားကနေ
လှော်လိုက်တာ ဦးမိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စား
သွားတယ်။ နှစ်ကွင်းစလုံး
ယူမယ်တဲ့ ကဲ မောင်ရင် ဈေး
ပြောတော့”

“ရွှေက တစ်မတ်သား
လောက်စီ ရှိတယ် ဆိုတော့
တစ်ကွင်းကို တစ်သိန်းခွဲလောက်

နီကြည်ကို

“ဦးအတွက် ပွဲခက”

“၅ ရာခိုင်နှုန်းပါ”

မောင်ဝင်းမောင်က စဉ်းစားပြီး စိတ်တွက်နဲ့ တစ်စုံ တစ်ခုကို တွက် နေကာ ---

“ဦး - ဒါဆို ရင် ကျွန်တော် အခု ဖိလာတဲ့ ဆိုင်ကယ် ကလေးကို စရံ ပေးထားပြီး ဆွဲ လိုက်မလို့ ဦး နှစ်သိန်းခွဲလောက် ခဏပေးပါ။ ကျွန် တော် တစ်ခါထဲ ငွေချေ လိုက်မလို့ ကျန်တာတော့ နောက်နေ့မှ ဦးနဲ့ ကျွန်တော် ရှင်း ကြတာပေါ့”

“အေး ရပါ တယ်ကွာ”

ဦးကြင်မောင် ထံမှ ရသော ငွေနှစ်သိန်းခွဲကို ပါလာသော လူ

တစ်ယောက် လက်ထဲသို့ မောင် ဝင်းမောင်က ထည့်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲဦး မနက် ဖြန်မှ ကျွန်တော် တစ်ခေါက် လာခဲ့မယ်”

“အေး . . . အေး”

နောက်နေ့တွင် ဦးတင် ကိုခေါ်၍ ဦးကြင် မောင်ထံ နှစ်ယောက် ()ဟိုတယ်ထဲ သွားကြသည်။ ဟိုတယ်တွင် ဦးကြင်မောင်ပြောသော နိုင်ငံခြားသားဆိုသူ မနက်ကပင် သော့အပ်ထွက်သွား ကြောင် ပြောသည်။

အမှန်က ထိုနိုင်ငံခြား သားသည် မြန်မာပြည်ဖြူ နိုင်ငံခြားသား။

သူ့အိမ်ကို နောက် တစ်နေ့ လာခဲ့မယ်ဆို သော မောင်ဝင်းမောင်ကို လည် ကားပွဲစား တန်းတွင် ရှာလျှင် မောရုံသာရှိမည်။

ပွဲခရော့ ပွဲညွန့်ပါ မှားရလိုသော ဦးကြင်မောင် တစ်ယောက် . . . ။

နီကြည်

ရရင် ရောင်းမယ် . . . ဖြစ်နိုင် ပါမလားဦး”

“အေး . . . ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်”

မောင်သန်းဦး (မကွေး)

ရန်ကုန်၊ မန္တလေး-ဟိုက်ဝေးလမ်းကြား တောကျီးကန်းများ

(၁)

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင်”

ကောင်တာစားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းမဲ
မဲကလေးမှ စူးစူးရှရှအသံမြည်းဟီးလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ပြောပါ။ ရှမ်းပြည်နယ်
ကားဂိတ်ကပါ”

ဖုန်း၏တစ်ဖက်မှလေသံများ ရောထွေး
လျှက်ရှိပြီး စကားပြောသံများ မသဲမကွဲ တရှဲ့ရှဲ့နှင့်
ကြားနေရ၏။

“ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးအော်ပြောပါ။
ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ မြင်းခြံက ဘယ်သူ။ ဩော် . . .
သိပြီ . . . ဈေးမြောက်ဘက်၊ အ. ထ. ကကျောင်း
တံတားနားလေးက ဆီစက်မှုတ်လား။ ဦးတုလား
ကြီးလား ပြောပါ။ ဆီပေပါ ဘယ်နှစ်လုံး။ အလုံး
နှစ်ဆယ်နော်၊ နောက်ရော၊ အပေါ်ကုန်က
ကြက်သွန်ဖြူနော်။ ကုန်ချိန်နှစ်ထောင်၊ ဒါဆို
ကားတစ်စီးစာပဲပေါ့။ ရပါတယ်။ ကားလည်းရှိပါ
တယ်။ မြင်းခြံကိုလာတင်ပေးရမှာပေါ့။ ဟုတ်ကဲ့
ခင်ဗျ။ မော်လမြိုင်ထိဆိုရင်တော့ တစ်ပိဿာကို
ငါးကျပ်နှုန်းပါပဲ အန်ကယ်ကလည်း ပိုပြောရမယ့်
လူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဈေးမှန်ပါပဲ။ ဂေါ်ဖီဆို
တစ်ဆယ်နှုန်းတောင်ယူပါတယ်။ တစ်ခြားဂိတ်
တွေလည်း မေးကြည့်ပါအန်ကယ်၊ ဟုတ်ကဲ့၊
ဟုတ်ကဲ့။ အခု မနက် ၁၀ နာရီဆိုတော့ ကားကို
ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လောက် အန်ကယ်ဆီ
လွှတ်ပေးရမလဲခင်ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်။
ကားနံပါတ်လား . . . အင်း မော်လမြိုင်သွားမယ့်

ကားက သုံးစီးတောင်ရှိနေတာဆိုတော့ ကျွန်တော်
ကားသမားနဲ့ပြန်ညှိလိုက်ဦးမယ်လေ။ အဆင်ပြေ
တဲ့ကားကို စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်လေ။ စိတ်ချပါ
အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကလူလည်း ထည့်ပေး
လိုက်ပါမယ်။ အန်ကယ်တို့ပစ္စည်းသာ အရန်သင့်
ဖြစ်အောင်လုပ်ထားပေါ့နော့။ ကားသေချာပြီဆို
တာနဲ့ လွတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း အန်ကယ်
ဆီအကြောင်းပြန်လိုက်မယ်လေ။ ဂိတ်ကနေ
စာတစ် စောင်ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ဟုတ်ကဲ့၊
စိတ်ချ၊ စိတ်ချ အဲဒီကသာ စောင့်နေလိုက်ပါ
အန်ကယ်”

တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကလေးတို့
ပုခက်အိမ်အတွင်းသို့ နေသားတကျ ပြန်တင်ထား
လိုက်သည်။

မေမေသည် ဖိဖိခန်းမှ အိမ်ရှေ့အလုပ်ခန်း
ဆီ ကူးလာပြီး

“သားရေ . . . ဘာတဲ့လဲ . . . မနေ့ကတော့
၁၈ လမ်းမှာ ကားတစ်စီးက မေမေဆီလာမေးနေ
သေး . . . မော်လမြိုင်ကုန်ဆိုရင် တင်ချင်တယ်ပြော
တယ်။ ဖိသားတင်ကားနံပါတ် မှတ်ထားတယ်မှုတ်
လား။ အဲဒီကျောက်သင်ပုန်းအောက်နားတ
(/၅၀ ၃၉)ဆိုတဲ့ကားပေါ့။ ၁၈လမ်းဝပ်ရှော့မှာ
ကားထိုးထားတယ်ပြောတယ်။ ကားဆရာက
ကုလားပဲ။ ကိုဟာခွန်းတဲ့၊ သူနဲ့မတွေ့ရင်လည်း
စပယ်ယာလေးရှိနေမယ်ပြောတယ်။ သားသွားပေး
လိုက်ပလား။ အပြန်မှ ထမင်းစားလိုက်တော့
ညီသန်း အဲဒီနေရာသိတယ် သူ့ခေါ်သွားလို့က်တော်

မေမေညွှန်သောကားဆီသို့ သွားရန်အတွက် ကျွန်တော်၏ညီတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ညိုသန်းနှင့်အတူ ၁၈ လမ်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

၁၈ လမ်းဝပ်ရှော့၌ (/၅၁၃၉)ကားသည် မျိုးအိမ်စီရပ်နှင့် အိူလူကားခေါင်းနီ ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကားဆရာကိုဟာဒွန်းကို မတွေ့ပါ။ ကားစပယ်ယာကလေးကိုသာ မေးရ၏။

“ကိုဟာဒွန်း ဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲ”

“နေ့လည်ခင်း ၃ နာရီလောက်တော့ ရောက်မယ်ထင်တယ်။ ဆရာကတော့မှာထားပါတယ်။ မော်လမြိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်ကြီးဖြစ်ဖြစ်ရှိရင် ကုန်ချိန်ဘယ်လောက်ရှိလည်းဆိုတာ မေးထားလိုက်လို့ပြောပါတယ်။”

“အေး- အဲဒါဆိုကွာ မော်လမြိုင်ကုန်ပဲ။ မြင်းခြံကိုသွားတင်ရမှာ ကုန်ချိန်က လေးထောင်ကျော်ငါးထောင်လောက်ရှိလိမ့်မယ်။ အောက်ခံက ဆီပေပါအလုံးနှစ်ဆယ်နဲ့ အပေါ်ကုန် ကြက်သွန်ဖြူ အိတ်လေးငါးဆယ်လောက်ရှိမှာပေါ့။ ငါးကျပ်နှုန်းပြောထားတယ်။ မှင်းဆရာလာရင် ဂိတ်ကိုလွှတ်လိုက်ပေါ့၊ အကျိုးအကြောင်းပြန်ဦးနော် မင်းတို့ မသေချာဘူးဆိုရင် တစ်ခြားကားနဲ့ စီစဉ်လိုက်ရအောင်၊ တော်နေ အချိန်မမီပဲဖြစ်မှာစိုးလို့နေ့”

“အား - စိတ်ချအစ်ကို ကျွန်တော်လာပြောမယ်။ မနေ့ကတင် အစ်ကိုအမေဆီ ဆရာမှာလို့ လာပြောထားတာပဲ။ အစ်ကို ဂိတ်ကသာစောင့်ပါ။ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော်သည် စပယ်ယာဖြစ်သူ အသားညိုညို၊ ကိုယ်ထည်ကခပ်ကျစ်ကျစ်၊ အရပ်ပုပု အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဟန်မရှိသေးသော ဆံပင်ကောက်၍ နှာခေါင်းပွယောင်းယောင်း၊ ကျောက်ပေါက်စက်ခပ်ကျဲကျဲနှင့်သူ့ကို မှာထားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်ထံပြောထားသော အခြားကားသုံးစီးထံ ဆက်မသွားတော့ပဲ မနက်စာစားရန်အတွက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုနေ့က စနေနေ့ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ရန်အကြောင်း မရှိတော့ပါ။

(၂)

“ညိုသန်းရေ ကိုဟာဒွန်းရဲ့မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ယူထားလိုက်ဦး ကုန်တွေရောစုံပြီလား၊ ကြက်သွန်ကုန်ချိန်ဘယ်လောက်ပါလားလဲ တစ်အိတ်ကို အချိန် သုံးဆယ်ဆိုတော့ အိတ်ငါးဆယ်က တစ်ထောင့်ငါးရာ ဆီပေပါက အလုံးနှစ်ဆယ်က နှစ်ထောင် စုစုပေါင်းကုန်ချိန် သုံးထောင့်ငါးရာဆိုတော့ အားလုံးကားခ တစ်သောင်းခုနှစ်ထောင့်ငါးရာမှာ တို့ဂိတ်ကြေးနှစ်ရာနဲ့ အလုပ်သမားခတစ်ရာပေါင်းသုံးရာကို ကိုဟာဒွန်းဆီက တောင်းယူထား၊ ပြီးရင် ဒီဘောက်ချာ သူ့ကိုပေးလိုက် မော်လမြိုင်မှာ ကုန်ချမှယ့်နေရပ်လိပ်စာနဲ့ စာအိတ်ကိုလည်း တစ်ခါထဲထည့်ပေးလိုက်ဦး ဟုတ်ပြီလား”

မေမေက တူဖြစ်သူညိုသန်းကို လုပ်ရမည့် အလုပ်များ တစ်ခုစီအစီစဉ်တကျ မှာကြားနေ၏။

မောင်သန်းဦး (ဆရာ)

ညိုသန်းက

“ဒေါ်လေးသန်း ကိုဟာဒွန်းညာဖက်လက်
ကောက်နားကနေ လက်ပြတ်နေတယ်ဗျ။ ကား
မောင်းကတော့ ကျွမ်းသလားမမေးနဲ့။ စတီယာတိုင်
ကိုကိုင်တာ လက်ကောင်းတဲ့သူတွေထဲကတောင်မှ
ပိုင်သေးသဗျ။ သိလား ဒေါ်လေးရာ။ ကျွန်တော်တို့
ညောင်ပင်သာမှာပဲ ထမင်းစားခဲ့တယ်။ ဟိုမှာကုန်
တွေက အဆင်သင့်ပဲ။ ဦးကုလားကြီးကလည်း
မော်လမြိုင်ကို စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးလိုက်သေး
တယ် အဲ့ဒီစာကိုလည်း ကိုဟာဒွန်းနဲ့ပဲ ထည့်
ပေးလိုက်တယ်”

“အေး - ဒါဆိုလဲပြီးတာပဲ။ ထမင်းခူးထား
ပြီးပြီ။ မင်းအစ်ကိုလည်း ကျောင်းကပြန်လာကာနီးပြီ
မင်းအစ်ကိုကြီးအတွက် ဟင်းသပ်သပ်ဖယ်ထား
လိုက်ဦးနော် ပဲအိုးကပ်က ဒယ်အိုးထဲကထား
အကုန်ပဲ ဦးစံထွန်းကိုလည်း တစ်ခါတည်း မင်းတို့
ပေါင်းစားခိုင်းလိုက်တော့”

မေမေက ညိုသန်းကို မှာပြီးနောက် နာတာ
ရှည်ရောဂါဖြစ်နေသော ဖေဖေအား ဆေးတိုက်ရန်
အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါတော့သည်။

(၃)

“ဟုတ်ကဲ့- ပြောပါ။ မန္တလေးကပါ။ ငြော
မြင်းခြံကလား ဟုတ်၊ အန်ကယ်တို့ကုန်တွေတင်ထူ
ကားထွက်သွားတာ အဲဒီကကုန်တင်ပြီး ဒီထူ
ပြန်လာပြီး နောက်ရက်မှာ ထွက်သွားပါတယ်
ဟာ-- အန်ကယ် အခုမှကားထွက်တာ ငါးရက်ပဲ
ရှိသေးတာပဲ။ ဒီနေ့လောက်မှ ရောက်မှာပေါ့။ အဲ
တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ။ ကားများလမ်းမှာ
တစ်ခုခုဖောက်နေရင်တော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့
နောက်ကျတတ်မိတယ် အန်ကယ်၊ စိတ်ချပါ။
ကျွန်တော် မော်လမြိုင်ကို လှမ်းမေးပေးပါမယ်
အန်ကယ်”

ကိုဟာဒွန်းထွက်သွားသည်မှာ ယခုနေ့
အထိဆိုလျှင် ခြောက်ရက်မြောက်ဖြစ်သော်လည်း
မော်လမြိုင်သို့ မရောက်သေး။ ထို့ကြောင့်

ဦးကုလားမှ ဂိတ်ကို လှမ်းမေးခြင်းသာ။
တစ်ခါတစ်ရံ ကာရန်မသင့်လျှင် ကား
တစ်စုံ တစ်ရာ-ချို့ယွင်းသွားခဲ့လျှင် တစ်ရက်တန်
နှစ်ရက်တန် ရောက်သင့်သည်ထက် နောက်ကျ
တတ်စမြဲ။ ဟိုက်ဝေးခရီးလမ်းသည် ပုံသေမှန်း
တွက်၍ မရတတ်။

“မေမေ ကိုဟာဒွန်း မော်လမြိုင် မရောက်
သေးဘူး။ လမ်းမှာဘာများဖြစ်နေလဲမသိဘူးနော်။
ကားများ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား။ အရင်တစ်ခေါက်
တိုစိန်ထွန်းတို့ကား ဆဲဗင်းနေ့(စ်)နိုင်းတူး၊ ကာဘိုး
ဦးကတော့ မောင်းသလားမမေးနဲ့ သုံးညအိပ်
လေးရက်နဲ့တင် ရောက်သွားတာနော် မေမေ။ အခု
ဆယ်မှာများ သွားဖောက်နေသလဲမသိဘူး။
နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်နေလို့မှ မရောက်သေးဘူး
ဆိုရင်တော့ မော်လမြိုင်ဂိတ်တွေ မေးကြည့်ရမယ်။
လမ်းမှာတွေ့ခဲ့လားလို့ ဘာဖြစ်နေလဲသိရအောင်
စမ်းကြည့်ရမယ်နော်”

ကျွန်တော်စိတ်တွင် ကိုဟာဒွန်းကားသည်
လမ်း၌ တစ်ခုခုဖြစ်နေလောက်ပြီဟု သိနေသော်
လည်း မကြာခဏဆိုသလိုပင် ရောက်ရမည့်ရက်
ထက် နောက်ကျပြီးရောက်တတ်စမြဲမို့ စိုးရိမ်ပူပန်
စိတ် အလျဉ်းမရှိသော်ငြား ကိုဟာဒွန်းကားအပေါ်
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သိနှင့်နေသလိုပင်။

ယခုတွက်ကြည့်သော် ကိုဟာဒွန်းကား
သည် မန္တလေးမှထွက်ခဲ့သည်မှာ ရက်နှစ်ဆယ်တိုင်
သော်လည်း မော်လမြိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းမရှိ
သေး။ လမ်းတစ်လျှောက် ကားပျက်များတွေ့မိလို

တွေ့မိငြား မေးသော်လည်း ဘာအကြောင်းမှ
ထူးမလာခဲ့။

ပြဿနာစလေပြီ။

မြင်းခြံမှကုန်ပိုင်ရှင်က ဂိတ်ကို တရားစွဲ
တော့သည်။

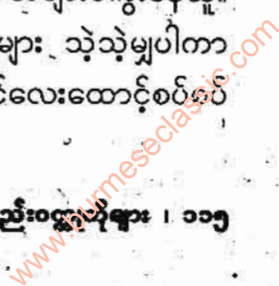
ဂိတ်မှလည်း ကိုဟာဒွန်းကို အမှုဖွင့်ရ
တော့သည်။

လောလောဆယ်တွင် တရားခံ ကိုဟာဒွန်း
ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ရောက်နေသည်ကို မသိ။
စဉ်းစားစရာက ကားတစ်စီးလုံးကိုတော့ အိတ်တစ်ခု
နဲ့ ခေါက်ထည့်သို့ဝှက်၍ မရနိုင်ပါ။

ထိုကားပေါ်တွင်ပါသော တုန်ပစ္စည်း
တန်ဖိုးက မသေးလှ။ အနည်းဆုံး နှစ်သိန်း
လောက်တန်သဖြင့် ကိုဟာဒွန်းတစ်ယောက် အပိုင်
ပေါက်ထုသွားပြီ။

ဟိုက်ဝေးလမ်းပေါ် တောကျီးကုန်းတို့ပျံ
လေပြီ။

ကိုဟာဒွန်းကို ကျွန်တော်မမြင်ဘူးပါ။
သူပုံသဏ္ဍာန်သည် ညီဖြစ်သူအပြောအရဆိုလျှင်
အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိပြီ။
အသားညိုမဲ၍ ဆံပင်များကောက်ကွေးနီကျင်
နေသူဖြစ်ပြီး၊ သွားများမှာ ကွမ်းချေးများတက်နေ၍
ညစ်ထေးနီကျင်နေသူ။ မျက်ခုံးမွှေးသန်ကဲထူထဲသူ၊
မျက်လုံးအရောင်တောက်ပြီး မသိမသာကလေး
စွေနေသူ။ နှာတံပေါ်လွင်၍ အဖျားကွေးနေသူ။
ကျောက်ပေါက်စက်ကလေးများ သဲ့သဲ့မျှပါကာ
မေးရိုးကား၍ မျက်နှာအသွင်လေးထောင့်စပ်စပ်

ယောင်ချင်း (ဆရာ)

ကျွန်ုပ်တို့ သူ၏ အထူးခြားဆုံးက ညာဖက်လက်
ကောက်ဝတ်မှနေ၍ တိတိရိရိပြတ်တောက်နေ
သည့် လက်ပြတ်ဟာဒွန်းပင်တည်း။

သူ၏မှတ်ပုံတင်နံပါတ်အရ ပျော်ဘွယ်ဖြစ်
ကြောင်းသိရသဖြင့် ကျွန်တော် အဖော်မပါပဲ
ကျောင်းမှ ခွင့်ရက်ရှည်ယူ၍ ကိုဟာဒွန်းနောက်ကို
ခြေရာခံထွက်ခဲ့သည်။

တောကျီးကန်းသိုက်မြို့ ဘယ်ချောင်မှာ
လိုက်ဆုံမလဲ။

ပြေးနေနှင့်ဦးပေါ့ တောကျီးကန်းမဲတွေ။

(၄)

ပျော်ဘွယ်တွင် ဟာဒွန်းရှိမနေတော့ပါ။
လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်ကပင် ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်
ကြောင်းသိရ၏။

ကျွန်တော် အကြံအိုက်တော့၏။ ဘယ်သို့
ဆက်ရမည်မသိ။ မန္တလေးသို့ ပြန်ရတော့မည်လား။
ကားစီးရန် လွယ်လွယ်ကူကူဖြစ်စေရန်အတွက်
မြို့ဝင်ဘီးခွန်ကောက်သည့်နေရာရှိ ယာဉ်ထိန်းရဲထံ
အကူအညီတောင်းရာမှ စကားစမြည်းပြောဖြစ်
လိုက်သောအခါ ထိုဘီးခွန်အဆောက်အဦထဲ
အတန်ကြာမျှ ထိုင်မိလိုက်၏။

လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကုန်ကားကြီးများ
ဥဒဟို့သွားလာနေကြသည်။ တောင်မှသည်
မြောက်၊ မြောက်မှသည်တောင် မကြာခဏဆို
သလို ကုန်စည်အပြည့်အမောက်နှင့် ဆင်တိုင်းကြီး
တစ်ကောင်နှယ် အိအိပဲ့ပဲ့၊ တကျီကျီမြည်းဟီး

ကားမောင်းကတော့

ကျွမ်းသလားမမေးနဲ့

စတီယာထိုင်ကို ကိုင်တာ

လက်ကောင်းတဲ့

သူတွေထက်တောင်မှ

ပိုင်သေးသမျှ . . .

သွားလာ နေကြ၏။

ထိုဆင်တိုင်းကြီးများသည် ဘီးခွန်ဆေး
ရန် ရောက်လာကြပြီးနောက် ယာဉ်ထိန်းရဲ
ကားနံပါတ်နှင့် သွားမည့်မြို့၊ ထွက်လာသည့်မြို့
စာရင်းကို ရေးသွင်းလေ့ရှိသည်ကို တွေ့သော်
ကျွန်တော်၏ဦးနှောက် အာရုံကြောများကို လျှင်
ကျင်စက်နှင့် တို့ထိလိုက်သည့်နှယ် သိမုဆဲလ်
ကယာဉ်ထိန်းရဲ၏ ကားမှတ်တမ်းစာအုပ်
မျက်ကြည့်ရောက်သွားစေသည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ- လွန်ခဲ့တဲ့ရက်နှစ်ဆ
ကျော်ကျော်လောက်က (/၅၀ ၃၉)ဆိုတဲ့ ဂျီအ
ခေါင်းနီကားတစ်စီး ရန်ကုန်ဖက်သွားတားများ
ကျွန်တော်သိချင်လို့ ကြည့်ပေးနိုင်မလားခင်ဗျာ
ဆိုတော့၊ ယာဉ်ထိန်းရဲက

“အား ရပါတယ်မောင်ရင်ရယ်၊ မင်းက အာလုပ်မလို့လဲ ရက်ကောမှတ်မိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့- မန္တလေးက ထွက်တာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ်သုံးရက်ကပါ။ ဆီနဲ့ကြက်သွန် စင်တဲ့ကားပဲ ကားမောင်းသမားက ကုလားပဲ ညာဘက်လက် ကောက်ဝတ်တစ်ဖက် ပြတ်နေ တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ကားမှတ်တမ်းကို တဆိတ် ဈာန်တော်ကို ကြည့်ပေးပါ။ အဲသည်ကားမှာ ဈာန်တော် ကုန်တင်ပေးလိုက်လို့ပါ။ ဘယ်နေ့ လောက်များ သည်မြို့ကို ဖြတ်သွားသလဲ သိချင် လို့ပါ”

ထိုယာဉ်ထိန်းရဲကြီးက စာအုပ်ကို လွန်ခဲ့ သောရက်များက မှတ်တမ်းများသိနိုင်ရန် တစ်ရွက် ချင်းလှန်ပြီး အနီးစပ်ဆုံးရက်များတွင် စူးစူးစိုက်စိုက် ညဖွေပြီး

“ဟော့- ဒီမှာ တွေ့တယ်ဟေ့ (/၅၀၃၉) နော်၊ ဟုတ်တယ် ရန်ကုန်ဖက်ကိုသွားတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ်ရက်မတိုင်ခင်ပဲကွ၊ အင်း နေဦးကွ ဒီမှာက (/၅၀၃၉)ဆိုတဲ့ကားပဲမောင်။ ကုန်တွေမပါ တော့ဘူး၊ ခါလီပဲ မိတ္ထီလာကိုဆိုပြီး ပြန်လာတယ် လက်လည်းသိပ်မကြာသေးဘူး လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် မောင်ရင် မိတ္ထီလာကို သွားစုံစမ်းကြည့်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့- ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ”
မိတ္ထီလာအဝင် ကန်ဘောင်တွင်ရှိသော မီးခွန်အကောက်ဌာနရှိ ယာဉ်ထိန်းရဲအား သိလို သော (/၅၀၃၉) ကားအားရှာရာတွင် လွန်ခဲ့သော

သုံးရက်ခန့်က မိတ္ထီလာမြို့သို့ ခါလီပြန်ဝင်လာ ကြောင်း သိရ၏။

ခြေရာကိုကောက်၍ ရတော့မည်ဟု စိတ်မှာတွက်မိသည်။ အတန်ငယ်အားတက်သွားခဲ့ သေး၏။ မိတ္ထီလာမြို့မဈေးနားတစ်ဝိုက် လိုက်၍ ဆိုင်များ၊ ပွဲရုံများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ ကားများ လူများ ကုန်စည်များ ရှုပ်ထွေးနေသေး၏။ ပထမဈေးတစ်ပတ် ပတ်မိသော်လည်း တောကျီး ကန်းကိုမူ မတွေ့ရပါ။ သိန်းငှက်၏မျက်ကြည့်မျိုးနှင့် ဖြန့်ကျက်ခဲ့သော်လည်း ထူးခြားမှုကား မရခဲ့ပါ။

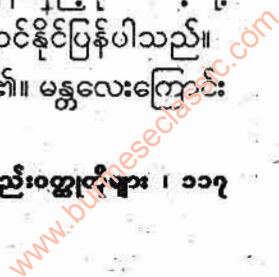
အညာနွေသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြင်းပူလှ ၏။ ထိုဒဏ်ကြောင့်ပင် တစ်ကိုယ်လုံးရေချိုးထား သည်နယ် ချွေးတို့ကား ရွဲရွဲခိုနေတော့၏။ စိတ်က စောနေသောကြောင့် လူသည် ပို၍ပင် မောဟိုက် နွမ်းလျလာ၏။

ဈေးထောင့်မန်ကျည်းရိပ်အောက်တွင် ရှိသော ကြံရည်ဆိုင်မှ ဇီးကြံရည်တစ်ခွက် အေး အေးလေးမှာပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ရှိုက်ဖွာ၍ စိတ်အမော၊ လူအမောတို့ကို စီးကရက်မီးခိုးတန်း တစ်လျှောက် မျောစီးကာ နားလိုက်၏။

ဇီးကြံတစ်ကျိုက်၊ စီးကရက်တစ်ရှိုက်ဖွာ ရင်းက ဟာခွန်းကား မည်သည့်နေရာသို့သွားနိုင် မည်ကို စဉ်းစားတွက်ဆကြည့်သည်။

မိတ္ထီလာမှ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ထွက် နိုင်သလို မြင်းခြံဖက်သို့လည်း သွားနိုင်၏။ မန္တလေး ကို နောက်တစ်ကြောင်း ပြန်လှည့်နိုင်သကဲ့သို့ တောင်ကြီးဖက်သို့လည်း ရှောင်နိုင်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှန်းကြည့်၏။ မန္တလေးကြောင်း

နှင့် မြင်းခြံကြောင်းသို့ ပြန်ရိုးမဟုတ်နိုင်၊ သူစသည် မီးရှို့ရာသွားမည်မထင်။ ဆိုလျှင် ကျောက်ပန်း တောင်းဖက်နှင့် တောင်ကြီးနှစ်ကြောင်းကို မည်သို့ ဝေခွဲရမည်မသိတတ်။ တစ်ချက်ရှိသည်မှာ မိတ္ထီလာ မြို့၏ သဘောသဘာဝအရမူ ကုန်ကားများသည် အများအားဖြင့် ဒီမြို့တွင် သူတို့၏ ကားကြံ ခိုင်ရေးအတွက် အမြဲတစေ ပြုပြင်စစ်ဆေး လေ့ ရှိတတ်ကြသည်။ ဒီအချက်ကို ထောက်၍ လက်လှမ်းမီသလောက် ကားဝပ်ရှေ့များတွင် စနဲနာကြည့်လျှင် အကျိုးမယုတ်တန်ရာ။

နောက်ဆုံးတစ်ကျိက်မျှရှိသော ဇီးကြံရည် သောက်ပြီးနောက် အအေးဆိုင်၏ ညာဖက်ဘေး ကိုက်နှစ်ဆယ်အကွာတွင်ရှိသော ကုန်ကားဝပ်ရှေ့ နှင့် တွင်ခုံဆိုင်သို့ ဦးတည်ရန် ဆိုင်မှထွက်လာခဲ့ သည်။

ဆိုင်ရှေ့တွင် စက်ဆီများပေကျဲနေပြီး အင်ဂျင်ဘလောက်တုံးတစ်ခုကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆေးကြောနေသော အလုပ်သမားတစ်ဦးက သွား၍

“အစ်ကိုကြီး (/၅၀၃၉)ကားများ ဒီကို ရောက်လာသေးလားခင်ဗျာ” ဆိုတော့

ထိုသူက သံဘရပ်(စ်)နှင့် အင်ဂျင်အတွင်း ပိုင်းကို ဓာတ်ဆီနှင့် ပွတ်တိုက်ရင်းက ကျွန်တော့်ထံ မျက်လှန်ကြည့်ပြီး

“အော်- ဟို ဂျီအမ်စီရပ်နဲကားကို ပြောတာ ထင်တယ်။ ကားဆရာက ညာဖက်လက်ကောက် ဝတ်နားက ပြတ်နေတာလေ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

ကျွန်တော် ရှင်ထဲမှာ စူးစူးနှစ်နှစ်လေး လှိုက်ဖိုသွား၏။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး အဲဒီကားပေါ့ဗျာ ကျွန်တော့် အဖေက ဝယ်မယ်လို့ပြောတော့ ဈေးစကားတွေဘာတွေ ပြောကြတဲ့အခါ နှစ် လောက်ကွာသွားတယ်ဗျာ အင်ဂျင်က အီလူလေး အဖေက အခုမထူးပါဘူးကွာ နှစ်ခုလောက်နဲ့ထေ သာလည်းခံ၊ နာလည်းခံပေါ့ဆိုပြီး၊ ကျွန်တော့်ထံ သူပြောတဲ့ဈေးနဲ့ပဲယူမယ်၊ လိုင်စင်အချိန်းအပြောင် ကိုတော့ ပြီးစီးအောင်လုပ်ပေးဖို့ကို ပြောခိုင်းလို့ တာ သူပေးထားခဲ့တဲ့လိပ်စာက ပျော်ဘွယ်လိပ်စာ ဆိုတော့ဗျာ ကျွန်တော် ပျော်ဘွယ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ မတွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးပြန်တော့ မလို့ အစ်ကိုကြီးတို့ဝပ်ရှေ့ကို တွေ့တော့ ကုန်ကား တွေ ပြင်ဆင်တာများတာနဲ့ သိများသိမလားလို့ ဝမ်း ဒါမို့ မေးကြည့်တာ အဲဒီကား ဘယ်ပြန်သွား လည်း သိရင်ပြောပြပေးပါလားဗျာ”

မဆိုင်းမတွဲပဲ ပေကျဲစိုရွှဲနေသော လက်မ ကြီးများကို ပုဆိုးစုတ်မဲတူးတူးနှင့် အားပါးတေ သုတ်သင်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်ဗျာ အင်ဂျင်က အီလူလေးဆို တော့ မဆိုးပါဘူးဗျာ နဲနဲပါးပါးတော့ လိုက်ရမှာ ပေါ့။ သိပ်လည်းလုပ်စရာမလိုပါဘူးဗျာ ဒါနဲ့နေပါဦး ဒီလူ နာမည်တောင်ပြောသွားပါသေးတယ် ကိုဟာခွန်းတဲ့။ အေးဗျ မနေ့ကပဲ သည်လူကားနဲ့ တောင်ကြီးတက်သွားလေရဲ့။ တောင်ကြီးမှာ သူ့မိန်းမရှိတယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ မြို့မရပ်ထဲမှာ ဆိုပဲ။ ခင်ဗျားတို့ချင်း ပြောထားဆိုထားပြီ ဆိုရင် တော့ တောင်ကြီးလိုက်သွားလိုက်ပေါ့ဗျာ က

သူတစ်ဦးအနေကြောင့်သာ ကားအနေအထားကို ပါ သာသာထိုးထိုးပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ယခုတော့ ကိုဟာဒွန်းတစ်ယောက် တောင်ကြီးဖက်ကို ရွှေ့သွားခဲ့ပြီပဲ အတောင်မညောင်းသရွေ့ ပျံလေဦးပေါ့ တောကျီးကမ်းမဲရယ်။

(၅)

“ငါ့သား မင်းပြောပုံအရဆိုရင် ဟာဒွန်းဟာ တောင်ကြီးမှာနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ မင်းရယ် ငါရယ် တောင်ကြီးကို ဆက်လိုက်ကြမယ်။ အရေးအကြောင်းဆိုရင် အကူအညီတောင်းလို့ရအောင် ရဲစခန်းကို အကူအညီတောင်းတာပေါ့ကွာ။ မနက်ဖြန် ငါတို့ သားအဖ တောင်ကြီးကို ဆက်လိုက်မယ်ကွာ”

အဖေက သူလုပ်လိုသည့် အစီအစဉ်ပြောပြီးနောက် သားအဖနှစ်ယောက် တောင်ကြီးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့သားအဖ တောင်ကြီးရာသီဥတုနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသည်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းအေးနေသော တောင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်တို့၏ အတွင်းအပူကို မလွှမ်းခြုံနိုင်သေးပါ။

တောင်ကြီးမြို့မရဲစခန်း၏ အနီးရှိသော မေကြူဟိုတယ်တွင် တည်းခိုပြီး မြို့မရပ်ကွက် တွင်းသားအဖနှစ်ယောက် လျှောက်စနဲနာကြ၏။ ရောက်သည့်နေ့နောက်ရက်တွင် မြို့မရပ်ကွက်အတွင်း အနံ့မရောက်ခဲ့။ ကွမ်းယာဆိုင်အချို့ကို မေးကြည့်သောအခါ ခပ်ဝါးဝါးဖြစ်နေကြသည်။

အနေနဲ့ ရုပ်တော့မရှိလှဘူးပေါ့။ အင်ဂျင်အဓိကပါ တော်ဒီက နဲနဲပါးပါးပြန်လုပ်လိုက်ရင် ခိုင်းစားရနေမှာပဲဥစ္စာ။ ဒီလူပြောသွားသေးတယ်ဗျ။ နာမည်ကို မြို့မရပ်ထဲမှာမေးရင် မသိတဲ့လူမရှိတဲ့ဗျ။ အဆင်ပြေမှာပါ လိုက်သာသွားလိုက်ပေါ့ဗျ။”

အမှန်ပြောရရင် အတိုင်းအဆမသိအောင် သာသွားမိတာပဲ။ ပျောက်နေတဲ့ခြေရာကို ကောက်မိပြီမူတ်လား။ ဝပ်ရွှေ့ဆရာကမူ ကျွန်တော်၏မြှုပ်ကွက်ကို ရိပ်မိလိုက်ဟန်မတူ။ ဆီရင်ဖြင့် ဒီနှယ်ပြောဘွယ်မရှိနိုင်။ ကားဝယ်

www.burmeseclassic.com

မောင်သန်းဦး (၁၈၇၉)

နောက်တစ်နေ့တွင် အဖေကိုမခေါ်တော့ပဲ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း လမ်းလျှောက်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ်ရှိသော ပန်းခြံမှ အနောက်ဖက်သို့ လျှောက်ခဲ့ရာ စောင်စောင်း၊ စောင်ခြေတံတား တစ်ခုကို ဖြတ်လိုက်စဉ် တောင်ခါးပန်းခြံဝန်းတစ်ခု၌ (/၅၀၃၉) ကားဘော်ဒီအခွံကို ရုတ်တရက် အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်မိသည်။

အစပထမ ကိုယ့်ကိုပင် မယုံမကြည် ဖြစ်လိုက်သေး၏။ ထိုကားကို အိပ်မက်ထဲတွင် သယ်ဆောင်ခဲ့ရသည့် ညပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။ ထိုကားဘော်ဒီတွေ့ရသော ခြံဝင်းကို အသေအချာ မှတ်သား၍ အဖေကိုပြောပြရာ အဖေမည်သို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်ကိုမူ မသိရ။ (/၅၀၃၉) ကား ဘော်ဒီကိုချပြီး (၄/၆၀၀၃)နံပါတ်တပ်သော ထိုကားမှာ ကုန်စည်

အပြည့်နှင့် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွာ မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မေကြူတွင် သုံးရက်မြောက်၌ အဖေစုံစမ်းခဲ့သော (၄/၆၀၀၃)သည် တောင်ခြံမှ ရန်ကုန်သို့ ခရီးစဉ်သစ် စတင်ထွက် ခွာပေတော့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သားအဖမှာ အမိသားအနေဖြင့် လိုက်လံစုံစမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ထိုကာလကို ဟန့်တားနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်ခဲ့ပါ။

သို့မို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးအလျင်အမြန် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါတော့သည်။ မန္တလေးရောက်မှသာ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ချက်ဖွင့်ထားသည့် အရှေ့မြောက်မြို့နယ် (သို့မဟုတ်) ချမ်းအေးသာလံမြို့နယ်)ရှိ အမှတ် ၈ ရဲစခန်းသုတ်ခြေတင်ရပါတော့သည်။

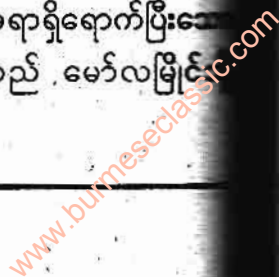
ကျွန်တော်တို့ဖွင့်ထားသော အမှုအစစ်ဆေးသော ရဲအရာရှိ ဦးခင်မောင်လတ်ထံ ရောက်သော သတင်းအချက်အလက်များ ပေးပြီးနောက် ညီဖြစ်သူညိုသန်းနှင့်အတူ ရဲအရာရှိတို့ ရန်ကုန်ဆက်လက်လိုက်သွားကြတော့၏။

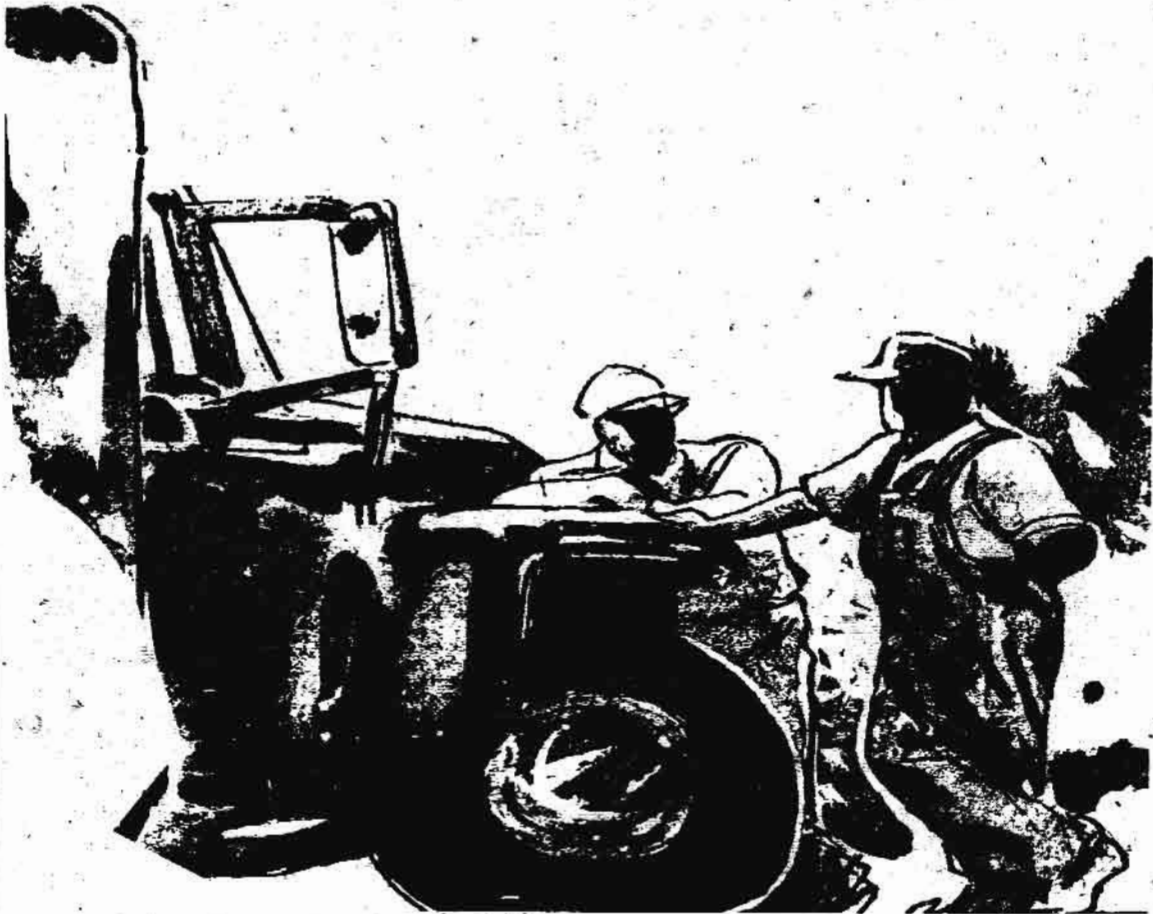
ဘယ်လောက်ထိများ ပြေးနိုင်ဦးမည်တော့ကိုးကန်းလေးရယ်။

(၆)

ရန်ကုန်မြို့သို့ ရဲအရာရှိရောက်ပြီးသောအခါ (၄/၆၀၀၃)ကားသည် မော်လမြိုင်

.....
အတိုင်းအဆမသိအောင်
ဝမ်းသာသွားမိတာပဲ
ပျောက်နေတဲ့ခြေရာကို
ကောက်မိမြို့မုတ်လား
ဝပ်ရွှေ့ဆရာကမူ . . .

ထွက်ခွာရန် စဉ်အိုးတန်းလမ်း၌ ကုန်များတင်နေစဉ် မှာပင် ဟာခွန်းကို လက်ရဖမ်းဆီးလိုက်နိုင်ခဲ့ပြီး မန္တလေးသို့ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါတော့သည်။

လက်ပြတ်ဟာခွန်းကို စစ်ဆေးလိုက်သည် တွင် ယခုကဲ့သို့ ကုန်ကားဖြင့် ကုန်တင်ပြီးနောက် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရောင်းချစားခဲ့သည်မှာ ယခုအကြိမ်ပါဆိုလျှင် ခုနှစ်ကြိမ်မြောက်ခဲ့ပြီး ယခုမှသာ အဖမ်းအဆီးခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဟာခွန်းဖွင့်ပြောမှသာ သိရှိရပါတော့သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သည် ဤအမှု အခင်းကို ကျောင်းသားဘဝ၌ ခွင့်ရက်ရှည် ယူရင်း လိုက်ခဲ့ရကျိုးနပ်သည်သာ။

ယခုတော့ ရန်ကင်းမန္တလေး ဟိုက်ဝေးလမ်း ကြားတွင် တောကျီးကန်းများ တစာစာ အော်မြည် နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပါ။

မောင်သန်းဦး (မကွေး)

တပ်ကြပ်ကြည်ဝင်း

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အလိပ်သင်္ဃာတ

အ

မှတ်(၅)အဆန် ရန်ကုန်- မန္တလေး အမြန်ရထားကြီးမှာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ညနေ (၅)နာရီတိတိတွင် စတင်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ ရထား မထွက်ခွာမီ အမှတ်(၁)စင်္ကြန် ပလက်ဖောင်းရှိ ဆိုင်းဘုတ်မှ

‘ရထားထွက်ပြီ’ဟု စာတန်းပေါ် လာပြီး မီးမှာလည်း မှိတ်လိုက် ဖွင့် လိုက်ဖြစ်ခါ အချက်ပေး (သတိပေး) ခေါင်းလောင်းသံ များ ‘ဒင်.. ဒေါင်... ဒင်.. ဒေါင်’ ဟု မြည်လာပါသည်။ ရထား ဥဩသံ ‘ဘော်..

ဘူ..’ ဟူ သော ဥဩဆွဲသံ ဆူညံစွာထွက် ပေါ်လာပြီး ရထားကြီးလည်း ဘီးလိုဗို၍ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ ပါသည်။

မောင်မောင်တစ်ယောက် နိုးနိုးတန်းတွဲပြုတင်းပေါက်နားရှိ ထိုင်ခုံတွင် လိုက်ပါလာကာ အဝေးသို့ ငေးမျှော်ရင်း အမှတ် (၁)စင်္ကြန်ဘူတာပလက်ဖောင်း ရှိ ခရီးသည်များအား လိုက်လံ ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်သူများ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွဲခွာ ရတော့မည်မို့ မျက်ရည်ဝဲငိုယိုပြီး ကျန်ရစ်သူများ၊ ဝမ်းသာအားရ လက်ပြနှုတ်ဆက် ခုန်ပေါက် မြူးတူးကျန် ရစ်သူများအား ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ချမိပါတော့ သည်။ ၎င်းအနေဖြင့် လိုက်ပါပို့ ဆောင်နှုတ်ဆက်သူ မရှိသဖြင့် ငေါင်စင်းစင်း ဖြစ်နေပါ သည်။ မောင်မောင်အနားတွင် ကပ် လျက် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ရှိနေပါ သည်။ ၎င်းတို့မှာလည်း လိုက်လံ ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်သူ မရှိသဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါ လာပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တပ်ကြပ်ကြပ်ဝင်း

မောင်မောင် မျက်လုံး တစ်ချက် ဝေ့ကြည့် လိုက်ရာ မောင်မောင်ဘေးနားတွင်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ အသက် ၄၀-ခန့်သာ ရှိပြီး ဖြူဖွေးသော ကိုယ်လုံး၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ နက်မှောင်သောဆံပင်၊ လှပသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများ နှင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဒေစီ ကျော်ဝင်းတို့၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မျိုး၊ မာနမျက်လုံး အပြုံးမျက်နှာရှိပြီး ချောမောလှပ သဖြင့် နှစ်ခါပြန်ကြည့်ရမည့် အလှမျိုး၊ ထိုအလှပိုင်ရှင် အမျိုး သမီးကြီး၏ကိုယ်မှ ရှယ်နယ် ရေမွှေးနံ့မှာလည်း သင်းပျံ့မွှေး ကြိုင်နေပါတော့သည်။

“ဟင်း...” မောင်မောင် ၏ မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ပင့်သက်ချ သံမှာ တိုးညှင်းလွန်းလှသည်။

ဟော- ရှေ့ခုံမှ အမျိုး သမီးငယ်လေးမှာလည်း အသက် ၂၀-ခန့်သာရှိပြီး ရုပ်ရှင် မင်းသမီး ထက်ထက်မိုးဦးကဲ့သို့ အလှပိုင်ရှင်မျိုး၊ ဖြောင့်စင်းသော ကိုယ်လုံး၊ အရပ်အမြင့်၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မှာ လှယဉ်ကျေး မယ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးမို့ မောင်မောင်တစ်ယောက်

ပင့်သက်အခါခါချရင်း အနုလုံ ပဋိလုံဖြင့် အပုတ်ကောင်ရုပ် ဆောင်နေပါလားဟု ကမ္မဋ္ဌာန်းရှု ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး လက် ဝတ်လက်စားအပြည့်အစုံ ဝတ် ဆင်ထားသည်မှာ ဝင်းထိန်နေ သဖြင့် မက်မောစရာအတိ ဖြစ် နေပါသည်။ ရထားထွက်ခွာပြီး ရွာသာကြီးဘူတာသို့ အလွန် တွင် -

“ဒေါ်ဒေါ်ရေ- မန္တလေး ရောက်ရင် မဟာမြတ်မုနိဘုရား ကြီး သွားဖူးမယ်၊ မန္တလေး တောင်ပေါ်က ဘုရားတွေလဲဖူး မယ်၊ ရန်ကင်းတောင်ပေါ်က ဘုရားတွေလဲဖူးမယ်နော်... နော်...”

“တူမကြီးကလည်း ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဘုရားဖူးဖို့ သက်သက်သွားတာပဲ၊ ဘုရားစုံ အောင်ဖူးမှာပေါ့ကွဲ့၊ ဘုရားတွေ စုံအောင်ဖူးပြီးမှ ဈေးချိုထဲဝင်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြန်ကြတာပေါ့”

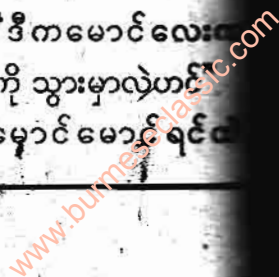
“ဪ... အဒေါ်နဲ့ တူမက ညီအစ်မတွေကျနေတာ ပဲ၊ အရွယ်တင်လိုက်တာ”

မောင်မောင်စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်ရင်း ကြည်နူးဝမ်းသာနေ

မိပါသည်။ ဒီတစ်ခေါက် သွားရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာ စရာကောင်းလှပေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ခဏီသွား ရသည်မှာ စိတ်ညစ်ညူးနေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တောသူတော သားများနှင့်အတူတူ တစ် ယထကျလျှင် ငါးပိငါးခြောက် မှ ရွာသို့အပြန် ဝယ်လာခဲ့ပြီ သဖြင့် ရထားတွဲပေါ်တွင် ငါး ငါးခြောက်နံ့များ ကြိုင်လှိုင် နံ့စော်နေပါသည်။ ဒူးရင်းသို့ ကြိုက်သူများကြောင့်လည်း ဒူးရင်းသီးမကြိုက်သူများအား ဒုက္ခရောက်ရပါသည်။ ဒူးရင်း ၏ မွှေးရနံ့ကို မခံနိုင်ကြ၊ အမျိုး ကြီး အဖွားကြီးများနှင့်အတူ တစ်ခုံထဲကျလည်း ကိုယ်သစ် ရနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့မှာ မခံနိုင် လူမမာပါလာလျှင် ပိုဆိုးသော မောင်မောင်တို့ ထပြေးရသည် ပိုက်ဆံအလိုက်ပေး၍ တွဲပြောင်း ခဲ့ပြောင်းစီးရသည်က များသည် ယခုတော့ သည်သို့မဟုတ် ပျော်စရာအတိ၊ မော်စရာအတိ မွှေးလိုက်သည်မှာလည်း ကြိုင် လှိုင်လို့။

“ဒီကမောင်လေးက ဘယ်မြို့ကို သွားမှာလဲဟင်... မောင်မောင်ရင်ထဲ

ကနဲဖြစ်သွားပြီး ရင်ခုန်သွား
ည်။ လယ်ပိုင်ရှင်သူကြီးသမီး
လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတွင်
တံပုံအရိုက်ခံရသည့် လယ်သူ
ငှားသတို့သား၏ ပုံစံမျိုးဖြင့်-
“ဪ- ကျွန်တော့်ကို
ကျွန်တော်က မန္တလေးကို
လုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားမလို့ပါ”
“အစ်မတို့ကော... ”

အမျိုးသမီးကြီး သ
ဘာခွေသွား၏ အဒေါ်အစား
စ်မဟု သုံးနှုန်းလိုက်သဖြင့်
သက်ငယ်သွားသလိုဖြစ်၍
ဘောကျမည်မှာ အမှန်ပင်။
မောင်မောင်တို့က
ည်း ဒါမျိုးဆို နှုတ်သွက်လျှာ
၏။ ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လိုဆက်
ရမည်ဆိုတာကို ချက်ဆို နား
စ်က မီးတောက်ပြီးသား။

“မမတို့က မန္တလေးကို
ရားဖူးသက်သက်ပါပဲကွယ်”
“အကိုက ဘယ်ငှာန
လုပ်သလဲဟင်”
ရှေ့ဆုံးခုံမှ အမျိုးသမီး
စ်က လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့်
ဆင်မောင်က-

“ဪ... အစ်ကိုက
ဗွဏီတစ်ခုမှာလုပ်ပါတယ်။

အခုကုမ္ပဏီမှာ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း
တွေ သွားဝယ်ဖို့ မန္တလေးကို
သွားရမှာပါ”

မိန်းမချောလေးက
စကားစလာတီသည်။

“ကျွန်မနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က
ခရီးသွားရတာ သိပ်ကြောက်
တယ်။ မိန်းမသားချည်းပဲလည်း

တာပဲ။ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်ဆန်
ဘယ်သူက လုပ်ပုံမှာလဲ”

“အခု အစ်ကိုလို လူ
ကောင်းသူကောင်းနဲ့ တစ်ခရီး
တည်းသွားရတာ ညီမတို့အ
တွက် ဘုရားမတာပဲ။ တစ်ချို့ဆို
တစ်လမ်းလုံး အရက်သောက်ပြီး
မူးရမ်းနေတာနဲ့ ဆဲဆိုနေတာ

“ဘုရင်ကြီးဟာလည်း သူ့ယောင်မယ်ကလေးကို
ချစ်တဲ့စိတ်၊ တမ်းတလွမ်းဆွတ်တဲ့စိတ်နဲ့
အောင်ပင်လယ်တောကြီးထဲမှာ . . . ”

ဖြစ်ပြန်၊ ခရီးမှာ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရ
ပြန်ပြီ။ ဓားပြတိုက်ခံရပြန်ပြီ။
ဆေးခပ်ပြီး ပစ္စည်းအလစ်သုတ်
ခံရပြန်ပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ
ကြားဖူးထားတော့ ခရီးသွားရမှာ
ကြောက်လှတယ်။ ဒါကြောင့်
အိမ်တွင်းပုန်းပဲလုပ်နေကြတယ်
လေ”

“ဟား-ဟား ဟား ဘာ
မှကြောက်စရာမလို့ပါဘူး ညီမ
ရဲ့။ တရားဥပဒေဆိုတာ ရှိနေ

နားမခံနိုင်ဘူး။ အံဖတ်စော်တွေနဲ့
လိုနဲ့ လူကိုထိကပါးရိကပါးလုပ်
လိုလုပ်နဲ့ စိတ်ညစ်စရာပါပဲ
အစ်ကိုရယ်”

မောင်မောင်မှာ မိန်းမပျို
၏ သာယာနာပျော်ဖွယ် သူ၏
အသံကလေးကို နားထောင်ရင်း
ဝမ်းဆီထိပမာ ရွန်းပီတိဖြာနေ
ပါတော့သည်။ နံဘေးခုံမှ
အဒေါ်ဆိုသူက စကားရည်း
သည်။ မျက်စိမှိုက်ပြီး ပုတီးစိပ်နေ

တစ်ကြည့်လှည့်ဝင်း

ပါသည်။ တစ်လမ်းလုံး မိန်းမ ချောလေးနှင့် အာလ္လပသလ္လာပ စကားများ ပြောဆိုလာကြရင်းမှ ရင်းနှီးမှု ရှိလာပါသည်။ ဒါ မောင်မောင်အတွက် 'အကွက်' -

“ဒီကညီမနာမည် ဘယ် လို့ခေါ်သလဲဟင်”

“ကျွန်မနာမည် သီရိမော် လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တစ်ချို့သူငယ် ချင်းတွေကတော့ မိမော်လို့ ခေါ် ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်နာမည်က ဒေါ်သူဇာမြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုနာမည်ကကော”

“အစ်ကို နာမည်က ကိုမောင်မောင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ မမော် အစ်ကိုကို မိတ်ဆွေတစ် ယောက်လို့ ခင်မင်ပါလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ အခုလို မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်။ တစ်လှေထဲစီး တစ်ခရီး ထဲသွားရမယ့် သူငယ်ချင်းမို့ ရင်းနှီးမှုနဲ့မေးတာ စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်”

“ဟာ- စိတ်မရှိပါဘူး မမော်၊ အစ်မမြင့် ကိုလည်း အစ်ကိုက ခင်ပါတယ်။ ညီမကို လည်း အစ်ကိုက”

ရုတ်တရက် စကားစ

ဖြတ်ပြီး မိန်းမချောလေးကို ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာတွင် ရှက် သွေးရောင်များ ရဲကနဲဖြစ်သွား ပြီး မျက်လွှာချသွားပါသည်။

အစ်မမြင့်ကတော့ ဒါကို မသိလိုက် အရဟံ . . ဗုဒ္ဓေါ၊ အရဟံ . . ဗုဒ္ဓေါ ဟု နှုတ်မှ ရေ ရွတ်ရင်း ပုတီးစိပ်နေပါသည်။

မောင်မောင်စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ မိန်းမချောလေး၏ ခြေဖမိုးကလေးကို ခပ်ဖွဖွက လေး သူ့ခြေဖဝါးနှင့် ဖိနင်းထား လိုက်ပါသည်။

မိန်းမချောလေးက မျက် တောင်နက်ကလေးလှန်ပြီး မောင်မောင်ကို ကြည့်လိုက် သောအခါ မောင်မောင်က မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက် ပါသည်။ မိန်းမချောလေး ပြုံးစေ ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာတစ်ဖက်သို့ လွှဲသွားပါသည်။

မောင်မောင်က ဂျင်ပေါ် ကထုံး၊ ပန်ကာပေါ်ကဝက်အူ၊ ဒါမျိုးတွေ ခဏခဏကြုံနေကျ၊ စားနေကျကြောင်ပါး၊ ကျောက် ဆောင်ကြားရွက်တိုက်ဝင်သည့် တံငါသည်မိုက်လို့ပဲဆိုချင်ဆို၊ မုန်တိုင်းကြားရွက်ဝင်သည့် လှေ

သူကြီးမိုက်လို့ပဲ ဆိုချင် မောင်မောင်တို့မူ အလုပ်ထဲ ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ထ သည်။

မောင် မောင် ရင် ကုလားဘုရားပွဲ လှည့်နေ မိန်းမချောလေးကလည်း ချက်သားကောင်းနေသည်။ ဘူတာသို့ ရထားဖြတ်သန်း ချိန်တွင် -

“အစ်ကို- ကျွန်မ အိတ်ကလေး ခဏကြည့်ပေးပါ။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ကျွန်မ မသေ ရေအိမ်ခဏသွားချင် ပါ”

မောင်မောင်က ပြောဆိုဆို ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းစာ တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုရင်း ထဲ တွင် ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။ မပြ တူဝရီးနှစ်ယောက် ပြန်ရေ လာပြီး-

“အစ်ကိုလည်း အ အပါးသွားချင် သွားလေ” ဆိုကာ မောင်မောင်ထံ အပေါ့သွားချင်နေသဖြင့်-

“အင်း- ခဏသွား ပြီးမယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်
မှထပြီး ရထားတွဲပေါ်ရှိ
အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားပါ
ကတည်း။

ရေအိမ်မှပြန်လာပြီး
မိန်းမချောကလေးနှင့် မျက်နှာ
ဆိုင် ပြန်ထိုင်မိချိန်တွင် မိန်းမ
ချောကလေး၏ ပြုံးစရာမျက်နှာ
ကလေးကို မောင်မောင်မြင်တွေ့
ရက်ရသဖြင့် ရင်ခုန်သွားရပါ
သည်။ ရေမွှေးနံ့မှာလည်း
ထင်ထုံပွဲမွှေးနေပါတော့သည်။

(အင်း- အိမ်ကမိန်းမနဲ့
စစ်ခြားစီပါလား၊ အိမ်ကမိန်းမ
တော့ ချမ်းလို့ မီးယပ်ချမ်းထ

လို့ဆိုပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ
ပြီး ရေမချိုးဘဲ သုံးလေးရက်
နေနိုင်လိုက်တာ... အိမ်က
မိန်းမအသံမှာလည်း ယခုမိန်းမ
ချောကလေးကဲ့သို့ သာယာနာ
ပျော်ဖွယ်အသံမရှိ... တွတ်ပီ
ကာတွန်းစာအုပ်ထဲက မသေးမျှင်
ကဲ့သို့ အသံမျိုးဖြင့် 'တော့
ကတွတ်ပီ- ရှင်ဘာလုပ်နေတာ
တုန်း၊ မြန်မြန်လာခဲ့စမ်း' ဆိုသည့်
အသံနှင့် သာသည့် အသံမျိုး..

“အစ်ကို- ဘာတွေစဉ်း
စားနေတာလဲ”

“အော်... အင်းဟင်း၊
ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး”

“အိမ်ကမိန်းမနဲ့ ကလေး
တွေကို လွမ်းနေပြီလား”

“ဟာ- ကြံကြီးစည်ရာ၊
အကိုက လူပျိုပါ။ အိမ်ထောင်
ပြုဖို့ မစဉ်းစားရဲသေးပါဘူး၊
အစ်ကိုကို ကြိုက်မယ့်သူလည်း
မတွေ့သေးပါဘူး”

“ဟင်းနော်- ဒီလောက်
ညောင်ပင်ကြီးတာတောင် ရုက္ခဗိုး
မရှိသေးဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား
အစ်ကို”

“မတုတ်ပါဘူးကွာ၊
ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး
အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ဖူးစာရေးနတ် (သတ္တဘာက)
နတ်က တိုက်တွန်းရင်တော့
ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

မိန်းမချောကလေး၏
မျက်နှာကလေးထောင့်ကပ်ပြီး
မျက်စောင်းထိုးသွားပုံ ပုလဲသွယ်
လို သွားကလေးများပေါ် အောက်
ပြုံးလိုက်ပုံမှာ ရင်ခုန်လှိုက်မော
စရာပါလား။

စမ်းရေအိုင်ရေ သောက်
ဆင်းလာသည့် မိဂသီရွှေသမင်မ
မျက်လုံးကဲ့သို့ အဒေါ်ဖြစ်သူကို
ခိုးကြည့်လိုက်၊ မောင်မောင်ကို
ခိုးကြည့်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေပုံမှာ

တပ်ကြပ်ကြည့်ဝင်း

လည်း ချစ်စရာဟန်တစ်မျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

မောင်မောင်က ရုတ်တရက် သူ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ-

“အို-အမေ”ဟု ယောင်၍ အော်မိသဖြင့်-

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မိမော်”

အဒေါ်ဖြစ်သူက လှမ်းမေးလိုက်ရာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကိုယ်ပေါ်ကို အိမ်မြှောင်ပြုတ်ကျလို့ လန့်အော်မိတာပါ”

“တကတဲတော် လန့်ပဲ လန့်တတ်ရန်ကော၊ ဒီမှာ အာရုံပြုနေတာတောင်ပျက်တယ်”

ညောင်လေးပင်ဘူတာသို့ ရထားဖြတ်ကျော်သွားစဉ် လမိုက်ညမို့ ရထားဝဲယာတစ်လျှောက် မှောင်မဲ၍ နေပါသည်။ မောင်မောင်နှင့်မမော်တို့၏ ကာမအမှောင်မှာလည်း နက်သည်ထက်နက်လာပါသည်။

“မင်းတို့မောင်နှမ မအိပ်ချင်သေးရင် စကားပြောနေကြ၊ ဒေါ်ဒေါ်တစ်နေ့အိပ်လိုက်ဦးမယ်

ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမမြင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

မမမြင့် တစ်ယောက် ထိုင်ခုံအောက်တွင် ဖျာခင်း၍ ကွေးကွေးလေးအိပ်ပြီး လိုက်ပါလာရာ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

မောင်မောင်နှင့်မမော်ကတော့ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် အသည်းချင်းအမြဲပြိုင်နေကြပါသည်။

ဒေဝီမယ်လျှ၊ ရှုမဝနှင့်၊ နှိုင်းဆရာ၊ ကျွန်းလေးဖြာကို၊ စကြာရွှေတည်၊ ရှာတွေ့နည်းလည်း ပန်းမည်ရုံသာ၊ မရရာ၊ ဝါတာမိဂသမင်မသည် ကြောက်လှမချီတုန်လှုပ်ဘိလျက် မျက်စိတည့်တည့် ကြည့်သောခါဝယ် မျက်လုံးနှယ်သို့ ရှုဖွယ်စုံရုန်းသူရယ်ပြုံးသည်။ တုန်လှုပ်နေသော သမင်မ၏ တောက်ပလှုပ်ရှားသောမျက်လုံးကဲ့သို့ လှပသည့်မျက်လုံးဖြင့် ရယ်ပြုံးနေရာမှ-

“အစ်ကို့မှာ တကယ်ပဲ မိန်းမ မရှိဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မရှိပါ

ဘူး၊ တကယ်ပါ”

“ဘုရားစူး”

“ဘုရားစူး”

“မိုးကြိုးပစ်”

“မိုးကြိုး(၁၀)ကြိမ်ပစ်

“ဟင့် . ဟင့် . ဟင့်

မိုးကြိုးတစ်ကြိမ်ပစ်ရင် လောကံပါပြီ အစ်ကိုရယ် တစ်ကြိမ်ပစ်ရုံနဲ့ပဲ သေနိုင်တယ်”

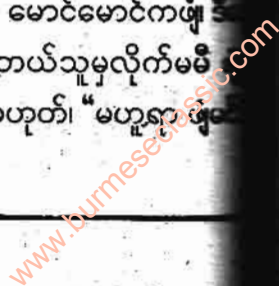
“ဟင့်- သူတော်ထက်၊ အို အစ်ကိုရယ် သူများမြင်တုန်မယ်”

“မကဲနဲ့ကွယ်၊ သူများ စိတ်ဆိုးပစ်လိုက်သိလား”

“ဟား-ဟား-ဟား စိတ်တော် မညှိလိုက်ပါနဲ့ အစ်ကိုက ချစ်လို့ ကျီစားပါ”

မောင်မောင်၏စိတ်တွင် ခရီးသွားရသည်နှင့်အတူ ဇနီးမောင်နှံ ပျားရည်ဆင်းထွက်ရသည်နှင့် တူနေပေသည်။

မောင်မောင်ကဖျံ့ နီရာမှာ ဘယ်သူမှလိုက်မမီ နိုးနိုးဖျံ့မဟုတ်၊ “မဟူရာ ဖျံ့

ဒီမှာ ညီမ အချစ်ဆိုတာ
ဝေဒနာဆိုလဲဟုတ်တယ်။ ဆေး
ဝါးဓာတ်စာဆိုလဲဟုတ်တယ်။
သမားတော်ဆိုလဲ ဟုတ်တယ်
နော်”

“ဟုတ်တော့ဘာဖြစ်သ
လဲ အစ်ကိုရဲ့”

“အစ်ကိုမှာ အချစ်ဝေဒ
နာဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီတော့ ညီမ
က အချစ်သမားတော်ကြီးအဖြစ်
နဲ့ အချစ်ဆေးဝါးဓာတ်စာက
လေးနဲ့ ကုသပေးပါနော်. . . နော်”

အစ်ကိုမကြောက်ဘူး၊ ပြုလဲသား
တွေ ကမ္ဘာကို ဘယ်နေ့ ဝိုင်းပြီး
တိုက်မယ်ဆိုလဲ အစ်ကိုမ
ကြောက်ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးမှောင်
အတိကျသွားမှာကိုလဲ မကြောက်
ဘူး။ နေခုနှစ်စင်းထွက်မှာကိုလဲ
မကြောက်ဘူး။ ညီမ အစ်ကိုကို
မုန်းသွားမှာကိုတော့ သိပ်ကြောက်
မိပါတယ်ကွယ်”

“အို. . . အစ်ကိုရယ်”

(မိန်းမချောကလေး

ခိုက်သွားပြီဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်)

“အို. . . အစ်ကိုရယ် မမြန်
လွန်းဘူးလား။ စဉ်းစားပါဦး။
အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်
ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး
ချက်မပိုင်လျှင် နောင်ပြင်နိုင်ခက်
လိမ့်အမျိုးလို့ ဆိုထားတယ်
မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကတော့ မြန်
တာပဲကြိုက်တယ်။ တော်ကြာ
ဟိုပုံပြင်ထဲကလို အစ်ကို သွက်
သွက်ခါရူးသွားဦးမယ်”

“ဘယ်ပုံပြင်ထဲကလိုလဲ
အစ်ကိုရဲ့”

“ညီမကြားချင်ရင် အစ်ကို
ပြောပြမယ် နားထောင်၊ ဟိုးရှေး
ရှေးတုန်းက အောင်ပင်လယ်
တောကြီးထဲမှာ ဘုရင်ကြီးတစ်
ပါး တောကစားထွက်ခဲ့တယ်။
တစ်နေ့တော့ မျက်စိလည်လမ်း
မှားပြီး တောကြီးမျက်မည်းထဲ
ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတုန်း
ဇော်ဂျီတစ်ပါးဟာ ဆေးကြိမ်လုံး
နဲ့ သူယောင်ပင်ကအသီးတွေကို
ထိုးပြီး သူယောင်မယ်ကလေးအ
ဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီး ပျော်ပါးနေတာ
ကို ဘုရင်ကြီးက တွေ့လိုက်ရသ
တဲ့။ သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့အတွက်
ဘုရင်ကြီးဟာ နတ်မိမယ်က

အစ်ကိုလည်း သူယောင်မယ်ကလေးနဲ့ မတွေ့ပေမယ့် ညီမနဲ့တွေ့ပြီး ချစ်လိုက်ရတာ ညီမသာအစ်ကိုနားက ပျောက်ကွယ်သွားရင် .

“အစ်ကိုနော်- သူတော်”
တော်စကားတတ်တယ်။ သေ
လိုက်သေလိုက် ကုမပေးနိုင်ဘူး”

“ဒီမှာညီမ ကမ္ဘာကြီး ၂၃
၁/၂ ဒီဂရီတိမ်းစောင်းပြီး လည်
ပတ်နေရာက တိမ်းမှောက်သွား
မှာကို အစ်ကိုမကြောက်ဘူး။
အိုဇုန်းလွှာကြီးပေါက်သွားလဲ

(အိမ်က မိန်းမတုန်းက
ဒီလောက်တောင် ရင်မဖွင့်လိုက်
ရ၊ ခုမြင်ခုကြိုက်၊ ခုလိုက်၊ ရှမ်း
ကြိုက်တော့နွားချောသလိုပေါ့
နော်)

“မန္တလေးက ပြန်ရင်
အစ်ကို ညီမကို လာတောင်းယူ
မယ်နော်”

တပ်ကြပ်ကြောင်း

လေးများလားလို့တောင် ထင်
ယောင်နေမိတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရင်
ကြီးလဲ ဇော်ဂျီနဲ့တွေ့ဆုံပြီး
သူ့ယောင်မယ်ကလေး တစ်
ယောက်အဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးပါ
လို့ ပြောတဲ့အခါ ဇော်ဂျီကလဲ
ဘုရင်ကြီးမှာရှိတဲ့ သိကြားမင်း
ဆက်သထားတဲ့ လက်ျာရစ်ခရု
သင်းကို လိုချင်တော့ လက်ျာရစ်
ခရုသင်းနဲ့ လဲမလားလို့မေးတယ်”

(လက်ျာရစ် ခရုသင်း

ဟာ အလွန်အသံသာယာပြီး
တစ်ခါမှတ်လိုက်လျှင် (၇)ရက်
တိတိ သာယာနာပျော်ဖွယ်အ
သံထွက်နေပါတယ်)

“ဘုရင်ကြီးကလဲ မိဖု
ရား ၅၀၀-ရှိပေမယ့် သူ့ယောင်
မယ်ကလေးတွေနဲ့ မတွေ့ဖူး
သေးတော့ တွေ့ဖူးချင်တယ်။
အတွေ့ထူးချင်တယ်။ အတွေ့အ
ထိနဲ့ သာယာမှုခံစားချင်တော့
လဲမယ်ဆိုပြီး လက်ျာရစ်ခရုသင်း
နဲ့ သူ့ယောင်မယ်ကလေးနဲ့ လဲ
လိုက်တယ်”

“၇-ရက်တိတိ သူ့ယောင်
မယ်ကလေးနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ
အောင်ပင်လယ်တောကြီးထဲမှာ

ပျော်ချိုးနေလာလိုက်တာ ဘုရင်
ကြီးကလဲ မိဖုရားတွေထက်
အချစ်ပိုသတဲ့ ၇-ရက်ပြည့်တော့
ဇော်ဂျီ ဖန်ဆင်းထားတဲ့
သူ့ယောင်မယ်ဖြစ်လို့ ပြန်ပြီး
ပျောက်ကွယ်သွားသတဲ့ကွယ်”

“ဘုရင်ကြီးဟာလည်း
သူ့ယောင်မယ်ကလေးကို ချစ်တဲ့
စိတ် တမ်းတလွန်းဆွတ်တဲ့စိတ်နဲ့
အောင်ပင်လယ်တောကြီးထဲမှာ
အချစ်ရူးကြီးဖြစ်ပြီး သေသွားရှာ
သတဲ့ကွယ်”

“ဒီလိုပဲ အစ်ကိုလဲ
သူ့ယောင်မယ်ကလေးနဲ့ မတွေ့
ပေမယ့် ညီမနဲ့တွေ့ပြီး ချစ်လိုက်
ရတာ။ ညီမသာအစ်ကိုနားက
ပျောက်ကွယ်သွားရင် အစ်ကိုလဲ
ဟောဒီရထားပေါ်မှာ ရှုပြီး သေ
ရပါလိမ့်မယ်အချစ်ရယ်”

“ဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်”

မောင်မောင်၏ ပုံပြင်အ
ဆုံးတွင် မိန်းမချောကလေး၏
ရွှက်သံမှာ ပုခုံးအလှုပ်တွင် စည်း
ချက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့
သည်။

“ဟင်- မိမော် ငိုနေ
တယ်ဟုတ်လား၊ မငိုပါနဲ့ကွယ်
တိတ်နော် တိတ် တိတ်”

“အစ်ကိုက ဝမ်းနည်း
စရာတွေ ပြောနေတာတီး
ဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်”

“ကဲ-ကဲ အစ်ကို မပြော
တော့ပါဘူးကွာ နောက်ကို ရယ်
စရာမောစရာစကားတွေပဲ ပြော
တော့မယ်နော်- နော်”

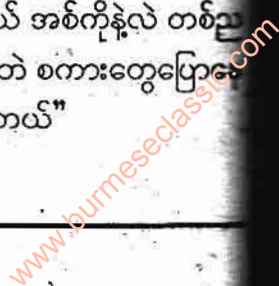
(ဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်

အိမ်ကမိန်းမ ပိုပိုနဲ့ ကွာဝါ
အသည်းငယ်လိုက်တဲ့ညီမရယ်
ယုံနမလေးကျနေတာပဲ။ အိမ်က
မိန်းမကတော့ ဆူဆူဆဲဆဲ
ရိုက်ရိုက် မာမာပဲ အသည်းတော်
တော်မာတယ်။ တစ်ချက်ကလေး
မငိုဘူး။ မျက်ရည်မကျဘူး
ခုနစ်သံချိနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး
ကြားအောင် ပြန်ပြီးအော်တာထ
များသည်)

မိန်းကလေးနဲ့ အတွေ့
နောက်ကျလိုက်တာကွယ်-

မောင်မောင်၏ စိတ်
တွင် ရေရွတ်ရင်း မျက်နှာတွင်
ကြည်နူးရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေပါ
သည်။

“အစ်ကို ညီမအိပ်ချင်
လာပြီကွယ် အစ်ကိုနဲ့လဲ တစ်ည
လုံးမအိပ်ဘဲ စကားတွေပြောနေ
ချင်သေးတယ်”

“ပြောပါညီမရယ် အစ်ကို မအိပ်ပဲ တစ်ညလုံး နားထောင် နေပါမယ်”

“ဒါဆို ညီမနဲ့အစ်ကို မအိပ်ချင်အောင် လက်ဖက် သုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဖက်ရည်ဖြစ် ဖြစ် စားသောက်ထားမှဖြစ်မယ် ဒါမှ မအိပ်ချင်မှာ”

“ကောင်းသားပဲ”

(မောင်မောင်က ကောင်း သားပဲဟုသာ ပါးစပ်ကပြော သည်။ သူ့တွင် လက်ဖက်သုပ် လည်းမရှိ၊ လက်ဖက်ရည် လည်းမရှိ)

မိန်းမချောကလေးက သာ သူ့ပလပ်စတစ်ခြင်းအနီ ရောင်ထဲမှ ဓာတ်ဗူးနဲ့ထည့်ထား သော လက်ဖက်ရည်များကို ခွက်ဖြင့် ငဲ့ထည့်နေပါသည်။ စေတနာကောင်းလိုက်သည့် မိန်းကလေးရယ်၊ သဘောဖြူအူ စင်းကလေးရယ်-

“မမမြင့်ဖို့လဲ ချန်ထား ဦးလေ”

“ရိုပါသေးတယ် အစ်ကို ရဲ့ အစ်ကိုသောက်မှာသာ အဝ သောက်စမ်းပါ”

“အင်း-အင်း သောက်ရ တာပေါ့လေ၊ သဒ္ဒါလို့ကျွေး

သေဆေးတောင်စားရတယ်တဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟား-ဟား-ဟား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကို သေဆေးခပ်ထားတာ ကဲ-ကဲ သောက်တော်မူ”

မောင်မောင်နှင့် မိန်းမ ချောလေး ရယ်မောစရာပျော်ရွှင် စရာများ ပြောဆို နေရာမှ မောင်မောင်တစ်ယောက် အ ရမ်းအိပ်ချင်လာသည်။ မျက်လုံး ကို ဖြုပြီး မအိပ်ချင်အောင် အား တင်းနေသော်လဲမရ၊ ယခုလို သာယာလှပသော ညမျိုးကို ခွဲမ သွားချင် အိပ်နေခြင်းဖြင့် အကျိုး မရှိ။ လက်လွတ်မခံနိုင်။

မောင်မောင် မအိပ်ဘူး၊ မအိပ်ဘူးဟုအားတင်းရင်း အတင်း တောင့်ခံနေရာမှ မိန်းကလေး၏ ဆွဲလွဲသံ လွင်လွင်ကလေးကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

“အစ်ကို အိပ်ချင်အိပ် တော့လေ”

“အစ်ကို အိပ်ချင်အိပ် တော့လေ. . . တဲ့”

မောင်မောင်၏ ကိုယ် လုံးကို ထိုင်ခုံပေါ်သို့ လှဲအိပ် လိုက်ပြီး ခေါင်းအောက်သို့ စောင်တစ်ထည်ခေါက်ပြီး ထိုးခံ

ပေးလိုက်သောအခါ-

မောင်မောင်၏ အသံ အာရုံတို့သည် မရှိတော့၊ မသံ တော့ နောက်ပြီး မပီပိုးတစ်ဝါ မည်မျှကြာကြာအိပ်ပျော်သွား သည်မသိ။ နံနက် ၄-နာရီ ၅ နာရီခန့်တွင် သာစည်ဘူတာကို ကျော်လာမှ မောင်မောင်နိုးလာ ပါတော့သည်။

နိုးနိုးချင်း အလှနတ်သမီး ကလေးကို ရှာဖွေမိပါသည်။

“မော်ရေ. . မော်. . မော်”

“ဟင်-မော်လည်း မရှိ တော့ဘူး၊ မမမြင့်. . မမမြင့်. . .”

ဟင်- မမမြင့်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ ရေအိမ်များသွားနေကြတာလား တစ်အောင့်လောက်စောင့်ကြည့် ဦးမှ နာရီဝက်တစ်နာရီကြာသွား သော်လည်း ပြန်မလာကြသဖြင့် အနီးအနားရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေ ကြသော ခရီးသည်များကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ဦးမှ” ပဲဟု ရေရွတ်ရင်း တစ်ဘက်ခြမ်းမှ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော အသက် (၅၀-၆၀)ခန့်ရှိ ဦးလေ ကြီးတစ်ဦးနှင့် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး တို့အား-

“ဒီမှာ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ် ဒီခုံ
မှာထိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး
ဘယ်များထွက်သွားတာ တွေ
လိုက်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဪ... သူငယ်နဲ့
တစ်လမ်းလုံး စကားပြောလာတဲ့
အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်လား၊
သူငယ်နဲ့ အတူတူ ခရီးသွားဖော်
မဟုတ်ဘူးလား၊ သူတို့ ပျဉ်းမနား
ဘူတာမှာ ဆင်းသွားကြပြီကွဲ့”

၁၃၂ ၊ မုတ်ပုတီးအရှင်တော်ပုံနှင့်လိပ်လည်နည်းဝတ္ထုတိုများ

“ရထားထွက်ကာနီးမှ
ဘာစိတ်ကူးရတယ်မသိပါဘူး
လက်ဆွဲအိတ်တွေ၊ ဆွဲခြင်းတွေ
ဆွဲပြီး ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းသွား
ကြတယ်၊ မင်းကိုတော့ နှုတ်
ဆက်သွားတယ် ပြောလိုက်ပါလို့
မှာသွားကြတယ်ကွဲ့”

မောင်မောင်လည်းမန္တလေး
သို့ ဘုရားဖူးသွားမည်ပြောပြီးမှ
ဘာကြောင့် ပျဉ်းမနားသို့ ဆင်းရ

သည်ကို မတွေ့တတ်အောင်
ရှိနေပါသည်။ မိမိကိုလည်းဘာ
ကြောင့် မနိုးရသနည်း။ ဘာ
ကြောင့် နှုတ်ဆက်မသွားရသ
နည်းဆိုကာ ဒေါပူနေမိပါသည်။

“မိမိအသည်းကို ခွဲသွား
တာလား မိန်းကလေးရယ်
ရက်စက်ပါပေကွယ်”

မောင်မောင်လည်း
အသည်းနာနာဖြင့် မျက်နှာသစ်
သွားတိုက်ရန်အတွက် လက်ဆွဲ

အိတ်ထဲရှိ သွားပွတ်တံ၊ သွား
တိုက်ဆေး၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါတို့
ကို ထုတ်ယူရန် လက်ဆွဲအိတ်ကို
ရှာဖွေရာ... .

“ဟာ... မရှိတော့ဘူး၊
မရှိတော့ဘူး၊ ကုန်ပါပြီဗျာ- ကုန်
ပါပြီ”

မောင်မောင်၏ထိုင်ခုံ
ဘေးပတ်လည်ရှိ ခရီးသွားများ
မောင်မောင်အလန်တကြားအော်
ဟစ်သံကြောင့် ဝိုင်းအုံလာပြီး
သတင်းမေးကြပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”
“ဘာတွေမရှိတာလဲ”
“ဘာတွေပါသွားတာ

လဲ”
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
ဟု ဝိုင်းဝန်းမေးကြပါသည်။

“ကုန်ပါပြီဗျား . . ကုန် ပါ
ပြီဗျာ ကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းဝယ်ဖို့
အတွက်ပေးလိုက်တဲ့ငွေဝသိန်း
ရော အဝတ်အစားတွေ ရော
စာရွက်စာတမ်း တွေပါ။
ပါသွားပြီဗျာ၊ လုပ်ကြပါဦးဗျာ”

“ကျွန်တော့် ထိုင်ခုံဘေး
နားက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်
ကျွန်တော့်ကို အိပ်ဆေးခပ်ပြီး
လက်ဆွဲအိတ်မသွားပြီဗျာ၊ ရက်

စက်လိုက်တာဗျာ၊ ရက်စက်
လိုက်ကြတာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... .”

“ရထားလုံခြုံရေးလိုက်
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို သွားအ
ကြောင်းကြားပါလား”

ရှိသော ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်
မြေဝင် ၇-တောင် စိုက်စိုက်
ပြင်းပေထန်ပေ ဆိုသော လေ
မုန်တိုင်းတိုက်ချင် သည့်ဘက်
ကတိုက် ကျောက်ဖျာ ကတော့
စိုးစဉ်းမျှ မတုန်လှုပ်သည့်နယ်
ပင် မောင်မောင်တို့ စိတ်က

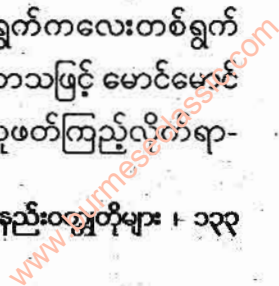
မိန်းကလေးတိုင်းကို ငါကြုံရင် ရုက္ခိရရမယ်လို့ နောက်ကို မထင်လျက်နဲ့တော့နော်ကိုကို နော်..

“မန္တလေးရောက်ခါနီး ပြီ
မန္တလေးကျမှ ရထားရဲစခန်းမှာ
အမှုဖွင့်ပါလား”

“တွဲထိန်းကို အကြောင်း
ကြားမှပေါ့၊ အသိပေးထားမှ
ပေါ့။” စသည်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းအကြံ
ပေးသံများကို မောင်မောင်
မကြားနိုင်တော့ပါ။ သမင်မလေး၊
ယုန်သူငယ်မလေးဟု မောင်မောင်
ယူဆထားသူက ယခုတော့
ကျားမှကျား (၉) တောင်ကျား
မုဆိုး၊ တောမုဆိုး ၂၄-ပေ အထူ

ဆိုတာသည်။ ယခုတော့ကျောက်မှာ
လည်းကွဲပြီး တံငါသည်လည်း
ရေနစ်ပြီ။

မဟူရာဖျံမင်း- ရေနစ်
ခြင်းကိန်းသို့ မောင်မောင် ဆိုက်
ရောက်နေပါတော့သည်။ ခေါင်း
အုံးအဖြစ် အုံးထားသော စောင်
အား သိမ်းဆည်းရန်အယူလိုက်
တွင် စောင်အောက်မှ အစိမ်း
ရောင်စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်
ထွက်ကျလာသဖြင့် မောင်မောင်
ကောက်ယူဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ-

(သေချင်တယ်ငွေခင်
ရယ်၊ ငါ့ရင်ကို နင့်ဖနောင့်နဲ့
(၃)ချက်ပေါက်လိုက်ပါတော့ဟဲ့လို့
မောင်မောင်တစ်ယောက် အော်
ဟစ်မိပါတော့သည်။)

သို့
မိမော်ရဲ့ ချစ်ကိုကို
မော် ပျောက်ကွယ်
သွားလို့ အောင်ပင်လယ်တော
ကြီးထဲက ဘုရင်ကြီးလို ခူးပြီး

မသေလိုက် ပါနဲ့ ဦးကွယ်
ကမ္ဘာကြီး ၂၃ ဒီဂရီ တိမ်း
စောင်းပြီး လည်နေတာကို
မကြောက်တဲ့ ကိုကိုရေ...
မိမော်ရဲ့ လှည့်ပတ်မှုကိုတော့
ကြောက်သွားပြီလားဟင်...
ကိုကိုက အချစ်ဝေဒနာ
သည်ဆို အချစ်သမားတော်
ကြီး တစ်ဦးဦးဆီ သွားပြပါ

လားဟင်၊ မော် ကတော့
ဝေဒနာ ပျောက်အောင် မထ
တတ်ဘူး၊ ဝေဒနာတိုးအောင်
ကိုပဲ လုပ်တတ်တယ်
မိန်းကလေးတိုင်းထ
ငါကြံ့ရင် ရကို ရုရမယ်ထ
နောက်ကို မထင် လိုက်
တော့နော် ကိုကို နော် နော်
နော်...

ကိုကိုက မအိပ်ချင်
သေးဘူးတဲ့၊ မော်နဲ့ သာယာ
ချမ်းမြေ့လှတဲ့ ဒီလို မင်္ဂလာ
ညချမ်းကလေးမှာ တစ်ညလုံး
ထိုင်ပြီး ချစ်စကားတွေ ပြော
နေချင်တယ်တဲ့ ဟုတ်လား
ကိုကို... .

ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုကို
ရယ်၊ မော်က ကိုကိုကို
အေးအေးဆေးဆေးလေး
အိပ်စက် အနားယူစေချင်
တာ၊ ဒါမှ မော်တို့လုပ်ငန်း
စလို့ ရမယ် မဟုတ်လား၊
ခုတော့ ကိုကိုက သိပ်တဲ့ တာပဲ
တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ကိုကြီး
သိပ်ခက်၊ ဦး သိပ်ခက် ...

မော့ကိုတော့ စိတ်
မဆိုး လိုက်ပါနဲ့နော်၊ ကိုကို
အေးအေးချမ်းချမ်းကလေး
အိပ်စက်အနားယူပါစေဆိုတဲ့
စေတနာနဲ့ ကိုကိုသောက်မယ့်
လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ ဖီနိုအိပ်
ဆေးပြားနဲ့ ဘာမိတွန် ဆေး
တွေ ရောကြိတ်ပြီး ခပ်ထည့်
လိုက်ရပါတယ်..

မောင်မောင်
အပြေပျော့ကြည့်ခဲ့ရသော
ကြယ်တော့လတွေ
နဒီမြစ်တွင်း
ရေသောက် ဆင်းကုန်ပါပကော
လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများက
ရယ်ပျော်ပျော်ပြောင်လျက်
မောင်မောင်
တစ်ယောက်မှာတော့

နောက်နောင်လည်းဒီလို
ဝေသန္တရကဲ့သို့ အလှူ
ဒါနမျိုး လှူဒါန်းနိုင် ပါစေလို့
ဆုတောင်းလိုက်တယ်... .

ကိုကိုချစ်မော်
ထပ်ပြီးပြန်ဆုံချင်သေးတယ်
ကွယ်... .

စာဆုံးသွားလျှင် ကြယ်
တွေလတွေကို မော့မကြည့်
ရဲသော်လည်း ခေါင်းမော့၍
ရင်ကော့ပြီး လျှောက်တတ်
သော မောင်မောင်တစ်ယောက်
မမြင်ချင်အဆုံး အမြဲ
မြင်တွေ့ နေရပါသည်။
ယခုတော့ မောင်မောင်
အမြဲမော့ကြည့်ခဲ့ရ သော
ကြယ်တွေ၊ လတွေ
နဒီမြစ်တွင်း ရေသောက်
ဆင်းကုန် ပါပကော၊
လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေး
များက ရယ်မောလှောင်
ပြောင်လျက် မောင်မောင်
တစ်ယောက်မှာတော့
ရွက်ကြွေတောတွင် ခေါင်း
ငိုက်ပြီး လျှောက်လှမ်းလျက်
ရင်တွင်း တံလျှပ်၊ သူ့ရူးသဖွယ်
မွတ်သိပ် ရာဂ၊ အဆိပ်သင့်
ပျားဘဝဖြစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါ လား
... .

တပ်ကြပ်ကြည်ဝင်း

မောင်သက်နှင်း (၈/၉)

“တူ××တူ××တူ××”

“ဟလို...အမိနဲ့ရှိပါ။ ဂုဏ်ရတနာရောင်းဝယ်ရေးကပါ”

“ဟတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာထိန်ဝင်းပါ”

“ဪ ဟတ်ကဲ့ပါ ဘာများအလိုရှိပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပါ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ကွန်စထရပ်ရှင်းတစ်ခုမှာ

ဘိလပ်မြေအိတ် ၂၀၀လောက်အရေးပေါ်လိုအပ်နေလို့

အဲဒါဈေးနှုန်းလေးသိချင်လို့ပါ”.....

မောင်သက်နှင်း (၈/၉)

မာစီဒီးနိုလူတစ်ယောက်

တစ်အိတ်ကိုနှစ်ထောင့်ခုနှစ်ရာ
ပျပါတယ်. . ခင်ဗျာ”

ဒါဆိုရင်. . . ဒီလိုလုပ်ပါ. . ကျွန်
တော်အခုကားနဲ့လာခဲ့ပါမယ်. . .
ကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ်. . .
အစ်. . နေရာရောသိတယ်မဟုတ်
လား”

ဟုတ်ကဲ့. . သိပါတယ်အိုင်အယ်လ်
စီစီနားမှာ မဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါတယ်. . တံတားအဆင်း
ပေါ်. . ဆိုင်းဘုတ်လဲချိတ်ထား
ပါတယ်”

ဂုဏ်ရတနာရောင်းဝယ်
မန်နေဂျာ ကိုတင်ဆန်း ဖုန်း
ကိုပြန်ချလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ
ကန်းပေါင်းစက်ကို ယူ၍
ဘီလပ်မြေ အိတ်အရောင်းအ
ယ်အတွက် ပြေစာရေးရန်စီစဉ်
စားလိုက်သည်။

“အင်း. . . တော်သေးတယ်
ကျွန်တထရပ်ရှင်းတွေရပ်ထားလို့
ရောင်းအဝယ်ပါးနေတာကြာ
. . ဘီလပ်မြေအိတ်နှစ်ရာဆို
မဆိုးသေးဘူးလို့ဆိုရမယ်”

ကိုတင်ဆန်းကတစ်ယောက်
ပြောလိုက်ရင်းကိုထိန်ဝင်းဆိုသူ
လာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

xxxxxxxxxxxx

တာမွေမြို့နယ်ကျိုက္ကဆံ
လမ်းရှိ ဂုဏ်ရတနာရောင်းဝယ်
ရေးရုံးခန်းရှေ့သို့ “ဒိုင်ဟပ်စု” အ
မျိုးအစားကားတစ်စီးရောက်ရှိလာ
သည်။ မန်နေဂျာကိုတင်ဆန်းထံ
ကားသည် ဘီလပ်မြေတင်မည့်
ကားဖြစ်မည်ဟုသိရှိ၍ ရုံးခန်းအ
ပြင်ဖက်ထွက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာက ဂုဏ်ရတနာ
ရောင်းဝယ်ရေးကမန်နေဂျာလား”

“ကားပေါ်မှ လူတစ်
ယောက်ဆင်းလာ၍ မေးလိုက်
သည်။ ထိုနောက်ဆိုင်အတွင်းသို့
ဟိုဟိုဒီဒီမျက်စေ့ကစားလိုက်သည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်. . ကျွန်
တော်မန်နေဂျာတင်ဆန်းပါ. .
ခင်ဗျားက ကိုထိန်ဝင်းလား. . .
စောစောကဖုန်းဆက်ထားတာ
လေ”

“ကျွန်တော်တို့က ကိုထိန်ဝင်း
ဒီကိုလွတ်လိုက်လို့လာခဲ့တာပါ. .
ဒါထက် ဘီလပ်မြေဘယ်နားမှာ
ထားတာလဲ”

စောစောကကားရှေ့ခန်းမှ
ဆင်းလာသူကထပ်မံ၍ ဟိုဟို ဒီ
ဒီမျက်စေ့ကစားရင်းမေးလိုက်သည်။
ထိုအခါမှ ကိုတင်ဆန်းက ထိုလူဟို

ကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေသည်ကို
သဘောပေါက်လိုက်တော့သည်။

“ဘီလပ်မြေတွေက ဒီ
မှာမထားဘူးဗျ. . ဒီမှာကရုံးခန်း
ပဲဖွင့်ထားတာကုန်ပစ္စည်းအားလုံး
ဒေါပုံက ဂိုဒေါင်မှာထားတာ. .
ဘီလပ်မြေကိုလဲအဲဒီမှာသွားတင်
ရမှာ. . ဒါနဲ့ခင်ဗျာတို့မန်နေဂျာ
ကိုထိန်ဝင်းက ဘယ်မှာလဲ. .”

“လာမယ်ပြောတယ်. .
ကိုထိန်ဝင်းက ကျွန်တော်တို့မန်
နေဂျာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
တို့က. . အငှားကားဆွဲတာပါ. .
တာမွေကျောက်မြောင်းအာသော
ကဝိတ်မှာ ရပ်ထားတုန်းကိုထိန်
ဝင်းဆိုသူကဒီကိုလွတ်လိုက်တာ
ပါ။ သူ့နောက်ကလိုက်လာမယ်
လို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ကားပေါ်မှပါလာသူက
သေချာရှင်းပြလိုက်သည်။

“အော်. . ကားတောင်
ရောက်နေပြီကိန်း. . .”

ကိုတင်ဆန်းနှင့်ကားပေါ်
မှ လူတို့အပြန်အလှန်ပြောနေ
စဉ် မာဏိဒီအနက်ရောင်ကား
လေးတစ်စီးရောက်လာ၍ ကား
ပေါ်မှဆင်းလာပြီးလှမ်းပြောလိုက်
သည်။ ထိုလူမှာ အသက်(၃၅)နှစ်

ခန့်ခွဲပြီး ရှုပ်အတိုက်လက်ရှည်နှင့်
ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာရောင်ကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ထဲ
တွင်အတက်ချီကေ့စ်ကို ကိုင်၍
ဆင်းလာရင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ထို့နောက် ဂုဏ်ရတနာ
ရောင်းဝယ်ရေး ရုံးခန်းရှေ့သို့
ရောက်လျှင်မန်နေဂျာ ကိုတင်ဆန်း
ကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်
ကိုထိန်ဝင်းပါ။ . . x x ကုမ္ပဏီက
မန်နေဂျာပါ”

“ကျွန်တော်ဒီရောင်းဝယ်
ရေးက မန်နေဂျာတင်ဆန်းပါ”

“ကဲ . . ဒါဆို ဘီလပ်
မြေတွေ တင်လိုက်ကြရအောင်”
“ဘီလပ်မြေကဒီမှာ တင်ရမှာမ
ဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်မှာ တင်ရမှာလဲ”

“ဒေါပုံကို သွားရမှာပါ အဲဒီမှာ
ဘီလပ်မြေထားပါတယ်”
မန်နေဂျာကိုတင်ဆန်းက ပြော
လိုက်လျှင် ကိုထိန်ဝင်းသည်ခေတ္တ
စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းကို
ကုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က . . ဒီမှာ
ရတယ်ထင်တာ . . ဒါဆိုကားခ
ကိုဘယ်လိုရှင်းရမလဲ”

ကိုထိန်ဝင်းက ကားဆရာ
သက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်
သည်။

“ကဲပါဗျာ . . ပထမဒီကနေ
ပုဇွန်တောင်ကိုရှစ်ထောင်နဲ့ပြော
ထားတာအခုဒေါပုံကိုဆက်သွား
ရမယ်ဆိုတော့ . . မထူးပါဘူးဗျာ
. . . ဈေးပိုမယူတော့ပါဘူး . .
ဆက်သာသွားကြရအောင်”

“ကဲဒါဆို . . ကိုတင်ဆန်းက
ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ . .

**ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ရယ်
နယ်ထိန်းအဖွဲ့ရယ်
သူပြောတဲ့ပုဇွန်တောင်က
ကုမ္ပဏီကိုသွားကြည့်ကြတာပေါ့
ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားကျေနပ်အောင်သာ
သွားရမှာပါ.....
လိမ်စဲသူက
အဲဒီမှာ...**

ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ ကျွန်တော်တို့
ကားနောက်က လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ကိုထိန်ဝင်းကပြောပြော
ဆိုဆိုကားပေါ်တက်လိုက်သည်။
ကိုတင်ဆန်းလည်းကားနောက်
ခန်းက လိုက်တက်လိုက်သည်။
ထို့နောက် မာစီဒီးကားနက်က
လေးသည်တာမေ့ကုန်းကျော်ထံ
တားထိုမှတစ်ဆင့်သုဝဏ္ဏတံတား
ကိုကျော်၍ ရွှေပုဇွန်မုန့်လုပ်ငန်း
ကိုကျော်၍မောင်းလာခဲ့သည်။
ဒိုင်ဟတ်စုကားလေးသည်လည်း
ထိုကားနောက်မှထက်ကြပ်မကွာ
လိုက်ခဲ့သည်။

ထိုကားနှစ်စီးသည် မင်း
နန္ဒာလမ်းမကြီးဗမာအေးရပ်ကွက်
သို့ရောက်လျှင်ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ . . မင်းတို့ဘီလပ်
မြေအိတ်နှစ်ရာကို သေချာ
တင်ကွာ . . . တို့လက်ဖက်ရည်
သောက်လိုက်အုံးမယ်”

ကိုထိန်ဝင်းကပြောလည်း
ပြောသွားလည်းသွားမည်ပြန်
ကိုတင်ဆန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်
သည်။ ကိုတင်ဆန်းလည်း ဝုတ်
ရတနာရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ဘက်
တင်ထားသော အဆောက်အအုံ
အတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွား၍

ဂျိုးအကြောင်းရှင်းပြနေသည်။
“နောက် ကိုထိန်ဝင်းနှင့်အတူ
ကန်ရုံလမ်းထိပ်ရှိ ကျော်ကြား”
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့နှစ်ယောက်
သွားထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အားလုံးတင်ပြီးသွားပါပြီ
ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ”
စာစောကကားရှေ့ခန်းမှပါလာ
သူက ကိုထိန်ဝင်းတို့ထံရောက်
လာ၍ပြောလိုက်သည်။

“အေး.. မင်းတို့အဖွဲ့
လက်ဖက်ရည် သောက်ကြဦး
ကွာ..”

ကိုထိန်ဝင်းကပြော
ပြောဆိုဆို အတက်ချီကေ့စ်ကို
ရှင်၍ကားခကိုရှင်းပေးသည်။
“နောက် လက်ဖက်ရည်
သောက်ကြပြီး ပြန်ထွက်လာ
မည်။”

“ကဲ.. မင်းတို့ကားကို
အတိုင်းဆက်မောင်းသွားပြီး
နွန်တောင်က ကုမ္ပဏီကို
ချက်ရင်.. ငါလွတ်လိုက်တယ်
ပြောပြီး အဲဒီမှာ ဘိလပ်မြေအိတ်
ထွေချနှင့်ပါ.. ကိုတင်ဆန်းက
ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ..
ရွှေဂုံတိုင်မှာပိုက်ဆံ ရှင်းပေး
မယ်”

ကိုထိန်ဝင်းလည်း ပြောပြောဆို
ဆိုကားပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။
ကိုတင်ဆန်းလည်းဘာမှပြောချိန်
မရလိုက်ဘဲ ကိုထိန်ဝင်း၏ကား
နောက်ခန်းမှတက်၍လိုက်ပါလာ
ခဲ့သည်။မာစီးဒီးကားလေးသည်
မင်းနန္ဒာလမ်းမအတိုင်းမောင်းလာ
ခဲ့ပြီး ရွှေပုဇွန်မုန့်လုပ်ငန်း ရှေ့မှ
သာကေတတံတားဟောင်း(ယခု
ငမိုးရိပ်သံပေါင်တံတား)မှဖြတ်
၍ပုသိမ်ညွန့်မှတစ်ဆင့်အာသော
ကရုံးကျော်တံတားကို ဖြတ်၍
တာမွေအပိုင်းမှရွှေဂုံတိုင်ဘက်
သို့မောင်းနှင်လာခဲ့တော့သည်။
ရွှေဂုံတိုင် အပိုင်းအနီးသို့ရောက်
လျင်ကားကိုရပ်၍ ကိုထိန်ဝင်း
ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ကဲ.. ကိုတင်ဆန်းခဏ
စောင့်နော်.. ကျွန်တော်အပေါ်
တက်ပိုက်ဆံသွားယူလိုက်ဦးမယ်”
ကိုထိန်ဝင်းလည်း ကားပေါ်မှ
ဆင်း၍ ပြောလိုက်ပြီး ကံထရိုက်
တိုက်လှေခါးပေါ်သို့ ပြေးတက်
သွားသည်။ ကိုတင်ဆန်းလည်း
မည်သို့မျှ မပြောလိုက်နိုင်ပဲ ကို
ထိန်ဝင်းပြော သည့်အတိုင်း
ကားပေါ်မှ စောင့်နေလိုက်
သည်။

“ဟေ့လူ.. ခင်ဗျားလူ
သွားတာ နာရီဝက်ရှိသွားပြီ..
ဟုတ်ကောဟုတ်သေးရဲ့လား”
မာစီးဒီးကားမောင်းသူက ကို
တင်ဆန်းကို လှည့်၍မေးလိုက်
သည်။

“ဟာ.. ခင်ဗျားကသူ
ရဲ့ဒရိုင်ဘာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ
ကျွန်တော့်ကို သယ်န်းကျွန်းက
ငှားစီးလာတာ ကားခကိုနောက်
မှရှင်းပေးမယ် ခရီးကမှန်းဆလို့
မရဘူးဆိုတာနဲ့ လိုက်လာတာ
.. ခင်ဗျားတို့က အရင်က
အရောင်း ဝယ်ကိစ္စနဲ့ သိနေတဲ့
မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာ
လဲ.. ဒီနေ့မှ ဖုန်းဆက်ပြီး လာ
ဝယ်တာဗျ”

“ဒါဆိုရင်တော့သေချာ
ပြီ.. ခင်ဗျားတို့အလိမ်ခံလိုက်ရ
ပြီ”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ..
ခင်ဗျားအလိမ်ခံရတာမှ.. ပေါ်
တင်ကြီးကိုအလိမ်ခံလိုက်ရတာ”
ဒေါပုံရဲစခန်းမှူးမောင်
မောင်သန်း စားပွဲရှေ့တွင် တိုင်၍

နေသူ ကိုတင်ဆန်းအား စခန်းမှူး
မောင်မောင်သန်းက ပြောလိုက်
တော့သည်။

“လုပ်ပါဦးဗျာ.. ဆိုင်
ကိုလှမ်းမပြောရဲသေးဘူး . .
ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“ဦးတင်ဆန်း.. ကားဆရာက..
ကားခတောင်းနေတယ်”

စခန်းရှေ့တွင် စောင့်နေ
သောရဲတပ်သားတစ်ဦးမှ စခန်း
မှူးရဲ့ခန်းရှိကိုတင်ဆန်းအားလှမ်း
ပြောလိုက်သည်။ ကိုတင်ဆန်း
ကစခန်းမှူးအားလှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

“ကဲ.. ကိုယ့်လူ.. လော
လောဆယ်.. အဲဒီကားခယေလိုက်
ပါဗျာ.. ပြီးတော့တာဝန်မှူးကို
သူ့ထွက်ဆိုချက်ယူခိုင်းလိုက်မယ်
.. ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ရယ်၊နယ်
ထိန်အဖွဲ့ရယ်.. သူ့ပြောတဲ့

ပုလွန်တောင် က xxxxxကုမ္ပဏီကို
သွားကြည့်ကြတာပေါ့.. ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားကျေနပ်အောင်သာ သွား
ရမှာပါ.. လိမ်တဲ့သူက အဲဒီမှာ
ဘိလပ်မြေအိတ်တွေ ဘယ်ချ
မလဲ”

စခန်းမှူးမောင်မောင်သန်း
ကတွေးတွေးဆဆပြောလိုက်ရင်း
ကိုတင်ဆန်းနှင့်အတူ ဒုရဲအုပ်
အေးလွင်၊ဒုရဲအုပ်သိန်းဆန်းဦး
တို့ကိုပါ ခေါ်၍ ပုလွန်တောင်သို့
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီ
မှာကွန်စထရပ်ရှင်းမရှိပါဘူးအော်
.. နေဦးဗျ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီ
လောက်က ဘိလပ်မြေကားတစ်
စီးရောက်လာတယ်.. ဒီကုမ္ပဏီ
ကမှာထားလို့ လာချတာပါ
ပြောလို့ ဒီက

မမှာကြောင်းပြော နေတုန်းမှာ
ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူ ဝတ်
ထားတဲ့လူတစ်ယောက် အတည်
ချီကုတ်ဆွဲပြီး ရောက်လာ
တယ်.. ဒီမှာချရမှာ မဟုတ်
ဘူး.. ကြည့်မြင်တိုင်မှာ ဒုရဲ
မှာလို့ပြောပြီး ကားကိုပြန်ခေါ်
သွားတာတွေ့ရ ပါတယ်”

ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာဖြစ်သူ
ကံ သေသေချာချာရှင်းပြလိုက်
သည်။

“အဲဒီ.. ဘိလပ်မြေချတဲ့ကား
အမျိုးအစားကို မှတ်မိလိုက်သ
လား”

“အင်း.. မှတ်မိပါတယ်
(က/---)ကားခေါင်းကအစိမ်း
အဖြူရောင်မှာ အလယ်က အ
စင်း ပါပါတယ်.. ကားအစိ
အစားက ခိုင်ဟပ်စုပါ။နံပါတ်
တော့ မမှတ်လိုက်မိဘူး”

မန်နေဂျာက သူ့သိသမျှ စခန်းမှူးမောင်မောင်သန်းကို ရွင်းပြလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ် အေးလွင်နဲ့ ဒုရဲအုပ် သိန်းဆန်းဦး တို့လည်း မန် နေဂျာ၏ အမည် နေရပ်များကို မှတ်သား၍ ပြန်လာခဲ့ကြတော့ သည်။

--*-*-*

“သင်လေးမှသင်. . မတစ်ရှစ်”

“သင်အကြောင်းပြန် ဘယ်. . ရငါးပါ”

“မိုးသီးဆေးခန်းရှေ့မှာ စီလပ်မြေလိုမိတင်သွားတဲ့ကား ပါတ်ဂှက/xxxတွေ့ပါတယ်”

“သင်လေးသုံးငါးလုပ် ကားခုချက်ချင်းထန်းခွဲလာမယ်” စခန်းမှူးမောင်မောင်သန်း၊

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့်ဒုရဲအုပ်သိန်း ဆန်းဦးတို့ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့ ပြသည်။ မိုးသီးဆေးခန်းရှေ့တွင် စီတင်ဆန်း၏ တိုင်ချက်တွင် ပါ ထင်သော ငှက/xxx ရပ်ထား သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စခန်းမှူးမောင်မောင်သန်းတို့ သချာ ကြည့်သောအခါ ထူးခေါင်းသည် အစိမ်းမဟုတ်

ကားအမျိုးအစားမှာလည်း တောင်းအော် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းကားသည်xx ကုမ္ပဏီမှ ရေသန့်ဖြန့်ချိသောကား ဖြစ် ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ စခန်းမှူးမောင်မောင်သန်းတို့အဖွဲ့ အကဲခတ်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“နံပါတ်တော့ မှားနေပြီ . . ကိုတင်ဆန်းကို ပြန်ခေါ်စစ် ပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုလုပ် မယ်. . . ဗိုလ်ကြီး”

“အေးပြော. . . လမ်းစ တစ်ခုခုတော့ရမဖြစ်မယ်ဒီကောင် ဒီလိုပဲလျှောက်လိမ့်နေဦးမှာ”

“အဲဒီကားကို အာသော တဂိတ်က ငှားလာတာဆိုတော့ . . .”

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်က ကိုတင်ဆန်း၏ တိုင်ချက်တစ်ခု ကို ထောက်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ. . သဘောပေါက် ပြီ” မင်းနဲ့ သိန်းဆန်းဦးချက်ချင်း သွားပေတော့”

x x x x x x x

တာမွေမြို့နယ်ကျောက် မြောင်းရပ်ကွက်ရှိ အာသောက

ဈေးသည် စည်ကားလျက်ရှိသ ကဲ့သို့ အာသောကဈေးဘေး ရှိ အငှားကားများ အစီအရိရပ် ထားလျက်ရှိသည်။ အငှားကား ဟုဆိုရုံတွင် ကုန်တင်သော အငှားကားများသာဖြစ်သည်။ ငွေးဘီးပါပလေကာဟိုင်းလက်၊ တောင်းအော့လိုက်အော့စသည့် ယာဉ်များသာဖြစ်သည်။

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့် သိန်းဆန်းဦးတို့ ကားများကိုအ ကဲခတ်ပြီး ကိုကိုညီညီဆိုင်တွင် ထိုင်၍ အအေးသောက်နေ လိုက်သည်။ ကိုတင်ဆန်းသွား ခေါ်သော်လည်း ခရီးထွက်၍မ ပါလာသဖြင့် နှစ်ယောက်ထဲသာ စောင့်နေလိုက်သည်။ တစ်နာရီ ခန့်စောင့်လိုက်သောအခါ ကား ခေါင်းအစိမ်းနှင့်ခိုင်ဟပ်စုကား တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒုရဲအုပ်သိန်း ဆန်းဦးမှာ တိုင်ချက်တွင်ပါသော ကားနံပါတ်နှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့် ရှုသောအခါ ရှေ့အကွရာငှက/ xxxxxမှန်သော်လည်း နောက်မှ နံပါတ်မှာ ရှေ့နောက်လွဲနေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီကကားဆရာ. . . ကား ရှာချင်လို့ပါ”

“ဒုရဲအုပ်သိန်းဆန်းဦးမှ ခိုင်ဟပ်စုကားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဒုရဲအုပ်အေးလွင် ရောသိန်းဆန်းဦးပါ ကားရှေ့ခန်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

“ဆရာတို့... ဘယ်သွေးမှာလဲ... ဘာတင်မှာလဲ”

“ဒေါဖုံကိုမောင်းမယ်ကွာ... တင်မှာက ဘိလပ်မြေအိတ်နှစ်ရာ”

“အော်... ခင်ဗျားတို့က ကိုထိန်ဝင်းဆီကလား”

ယာဉ်မောင်းသူက ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့် သိန်းဆန်းဦးတို့ကို သေချာကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“မင်းကထိန်ဝင်းကိုသိလို့လား”

“သိတော့မသိဘူးဗျ... ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ ဒေါပုံမှာကိုထိန်ဝင်းဆိုတဲ့ လူငှားလို ဘိလပ်မြေအိတ်နှစ်ရာတင်ခဲ့ဘူးလို့ပါ”

“အေးဟုတ်ပါတယ်... အဲဒါအမှန်ဘဲ... အခုတို့လာတာအဲဒီကိစ္စ... တို့နှစ်ယောက်က ဒေါပုံရဲစခန်းက အရာရှိထွေ

ပဲဒေါပုံရဲစခန်းကိုမောင်းပါ”

ဒေါပုံရဲစခန်းအတွင်း ခိုင်ဟပ်စုကားခေါင်းစိမ်းဝင်လာသည်ကို တပ်ဖွဲ့ဝင်များက တံခါးဖွင့် မေးလိုက်သည်။ စခန်းမှူးမောင်မောင်သန်းက ကျေနပ်အားရစွာ ကားလေးကိုကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အဲဒီကားပါပဲ”

စခန်းတွင်ရောက်ရှိနေသူ မန်နေဂျာကိုတင်ဆန်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကားအားစခန်းရှေ့ကွက်လုပ်တွင်ရပ်၍ ကားပေါ်မှ ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့် ဒုရဲအုပ်သိန်းဆန်းဦးတို့ဆင်းလာပြီး စခန်းမှူးအား အကျိုးအကြောင်းသတင်းပို့လိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့က... မောင်းတဲ့သူနဲ့ပါလာတဲ့ သူဟာလဲ သူတို့နှစ်ယောက်ပါပဲ”

မန်နေဂျာကိုတင်ဆန်းက ကားပေါ်မှဆင်းလာသူယာဉ်မောင်းနှင့်ယာဉ်လိုက်နှစ်ယောက်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နယ်ထိန်းရုံးခန်းထဲခေါ်ပြီးစစ်ကြည့်ပါဦး”

စခန်းမှူးကပြော၍ ထိန်းရုံးခန်းအတွင်းဝင်သွားသည်။ ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့်သိန်းဆန်းဦးတို့လည်း ယာဉ်မောင်းနှင့်ယာဉ်လိုက်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်နောက်မှလိုက်သွားသည်။

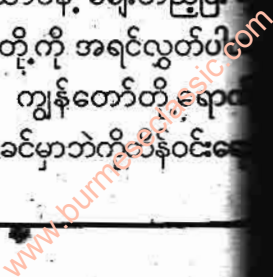
“ကဲ... ပြောပါဦး... တို့နဲ့ထိန်ဝင်းနဲ့ ဘယ်လိုသက်သလဲ...”

“ကျွန်တော်တို့ ထိန်ဝင်းကိုအဲဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတာပဲ... မသိပါဘူး”

“ကဲ... အဲဒီနေ့က အာ... အပျက်ကိုအစအဆုံးပြောပြ... ဘိလပ်မြေအိတ်တွေဘယ်ချတယ်... ဆိုတာအထိပေါ်ဒုရဲအုပ်အေးလွင်က သွယ်မနေတော့ပဲ တိုက်ရိုက်ဝင်လိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့က ကိုထိန်ဝင်းရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျိုက္ကဆံလမ်းကနေပုဇွန်ထဲကို ဘိလပ်မြေအိတ်နှစ်ရာသဖို့ငှားပါတယ်...”

ရှစ်ထောင်နဲ့ ဈေးတည့်ပြီး တော်တို့ကို အရင်လွတ်ပါ... ကျွန်တော်တို့ ရော... မကြာခင်မှာဘဲကိုထိန်ဝင်း

ဟာတယ်။ ဘိလပ်မြေအိတ်က ဒေါပုံမှာသိသိရမှာမို့ ဈေးပြန်ညှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခရီးက သိပ်ပြီးမကွာတာမို့ ဈေးမယူတော့ဘဲ လိုက်ခဲ့ကြတယ်”

“ဒေါပုံမှာ ဘိလပ်မြေတင်ပြီးပုဇွန်တောင်ကကုမ္ပဏီမှာ သွားချဖို့ပြောတယ်. . သူ့နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်းဆက်မောင်းလာခဲ့ပြီး . . ပုဇွန်တောင်က x x ကုမ္ပဏီကို ရောက်လို့ ဘိလပ်မြေတယ်မှာချရမလဲလို့ မန်နေဂျာကို သွားမေးတော့ မန်နေဂျာက တာမှမသိဘဲ သူမမှာကြောင်းနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာလဲ ဆောက်လုပ်ဆဲ အဆောက်အဦမရှိကြောင်းပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီဘိလပ်မြေကို ဘယ်မှာချရမှန်း မသိဘဲခေါင်းရှုပ်နေတုန်း ကိုထိန်ဝင်းရောက်လာတယ်. . သူ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့ ဒီမှာမချရဘဲ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ ဆက်မောင်းဖို့ ပြောပြီး သူစီးလာတဲ့ အငှား ကားကို ပြန်လွှတ်ပြီး ချွန်တော်တို့ ကားပေါ်တက်လာပါတယ်”

“သူစီးလာတာ. . မာစီဒီ

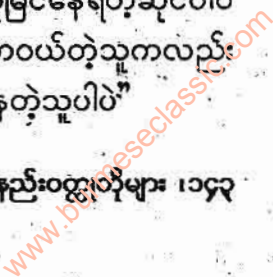
ကားအနက်မဟုတ်လား” ဒုရဲအုပ်သိန်းဆန်းဦးကမေးလိုက်သည်။ ကိုတင်ဆန်း၏ တိုင်ချက်နှင့် ထွက်ဆိုချက်တွင် ပထမမာစီဒီကား အနက်ကို စီးလာကြောင်းနှင့် ရွှေဂုံတိုင်တာဝါအနီးရောက်မှ ကား ပြောင်းသွားကြောင်း သိလို၍ ထောက်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားလမ်းရောက်တော့ ဘိလပ်မြေရောင်းတဲ့ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာချပေးရပါတယ်. . ကျွန်တော်တို့ကို ကားခ ၃၀၀၀/- ထပ်ပေးတယ်” “အဲဒီ ဆိုင်နာမည်သိလား. . နေရာကောမှတ်မိသလား” “ဆိုင်နာမည်ရေးထားတာမတွေ့ပါဘူး. . နေရာကိုသိ

ယမန်နေ့က ညဆိုင်ပိတ်သည်အထိ မလာပုံထောက်လျှင် ယနေ့သေချာလာမည်ဟု တွက်ထားကြသည် ငွေတစ်သိန်းဟူသောအသပြုသည်

“ဟုတ်ပါတယ် ပထမကားငှားစဉ် ကတော့ မာစီဒီ အနက်ကိုစီးလာတာပါ . . ပုဇွန်တောင်ကို လာတော့ အငှားကား တစ်စီးနဲ့ပါ။ နံပါတ်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး” “အင်း. . . ဟုတပြီ. . ကဲဆက်ပြောပြပါအုံး”

ပါတယ်လိုက်ပြပါဓမ” ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့်ဒုရဲအုပ်သိန်းဆန်းဦးတို့ အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ “ဟိုမြင်နေရတဲ့ဆိုင်ပါပဲ . . . ဟိုနေ့ကဝယ်တဲ့သူကလည်း အခုထိုင်နေတဲ့သူပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်. ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ဒါဆိုရင်ဘီလပ် မြေအိတ် တွေလာချပေးတဲ့ ကားက. ဟောဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ ဟိုရပ် ထားတဲ့ကား ဟုတ်ပါသလား”

“ဒါဆိုရင်အဲဒီ ကိုထိန်ဝင်း ဆိုတဲ့ သူ့ကို သိပါသလား၊ အရင်ကရော လာရောင်းဘူး သလား”

“ကိုထိန်ဝင်း ဆိုတာ တော့ ဘောင်ချာ ဖြစ်လို့ သူမြောပြလို နာမည်သိပါတယ်။ အရင် ကတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါ ဘူး. . . ဘယ်မှာနေတယ် ဆို တာလဲ မသိပါဘူး. . . အရင်က လည်း တစ်ခါမှလာ မရောင်းဘူး ပါဘူး”

“သူကဘယ်လို ပြော

ပြီးရောင်းခဲ့တာလဲ”

“သူက ကုမ္ပဏီ ရဲ့ ကွန်စထရပ်ရှင်းက ဘီလပ်မြေ ပိုနေလို့ ရောင်းကြောင်းပြော ပြီး ရောင်းတာပါ”

“ဘီလပ်မြေအိတ်ကိုဘယ် ဈေးနဲ့ ရောင်းသွားတာလဲ”

“တစ်အိတ်ကို နှစ်ထောင် ငါးရာဈေးနဲ့ပါ. . . ငွေကိုတောင် အကျေမယူသွားသေးဘူး. . . တစ် သိန်းကျန်သေးတယ်”

“ဘာ. . . ဘယ်လို ဆိုင်ရှင်၏ ပြောစကားကြောင့် ဒုရဲအုပ်အေးလွင်မှာ အံ့ဩသွား လျက်ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . . အဲဒီနေ့ က ဆိုင်မှာ ငွေလေးသိန်းပဲရှိတာ နဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်ယူခိုင်း

မယ်လုပ်တော့. . . ကိစ္စမရှိပါဘူး နောက်နေ့မှလာယူမယ်လို့ပြော ပြီးထွက်သွားပါတယ်”

ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနား လမ်းသည် ရေပြင်မှ တိုက်ခတ် လာသော လေအေးကြောင့် အေးမြလျက်ရှိ သည်။ လက်ရှိအ ခြေအနေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ် လုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ သည်။ နံနက် ၇ နာရီခန့် အချိန် ၏ နေသည် နေ့ကို အားယူလျက် ပူလောင်သည်အထိ အပူမပြင်း သေးပေ။ ကမ်းနားလမ်းတစ်ဝိုက် ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များတွင် လူများစည်ကားနေပေပြီ။

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့် ဒုရဲအုပ်သိန်းဆန်းဦးတို့နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိ အပြင်ဖ

ပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်ရင်းလက်
 နှစ်ရည်သောက်ရင်းတစ်ဖက်ရှိ
 လုပ်မြေအိတ် အရောင်းဆိုင်
 လေးဖက်သို့ မကြာခဏအက
 ဖတ်နေသည်။ ယမန်နေ့ည(၈)
 ရှိမုဋ်တို့နှစ်ယောက်ဤဆိုင်
 ပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထိန်ဝင်းဆိုသူ ယမန်နေ့က ည
 ဝင်ပိတ်သည်အထိ မလာပုံ
 စာကလျှင် ယနေ့သေချာလာ
 နှစ်ဟု တွက်ထားကြသည်။ ငွေ
 နှစ်သိန်းဟူသောအသပြာသည်
 ကိုလာအောင်များခေါ်နိုင်သည်
 သူဆထားကြသည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့်လည်း အ
 နှစ်အသွယ် လုပ်ထားသည်။
 နေ့၎င်းဆိုင်သို့ လုံးဝမသွား
 ဘယ်၍ရောက်လာပါက စား
 စွဲထားသော ပန်အိုးအား ယူ
 နောက်ဖက်ရှိခုံတွင်ပြောင်းတင်
 ဖတ်ရန်ဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်
 ပန်အိုးမရှိသည်နှင့် ထိန်ဝင်း
 ရောက်ပြီဟုသိနိုင်အောင်ဖြစ်
 သည်။

နံနက်(၁၀)နာရီကျော်
 နှစ်အချိန်တွင် ဆိုင်ရှေ့သို့
 သားကားတစ်စီးရောက်လာပြီး
 ပေါ်မှ လူတစ်ဦးဆင်းလာ

သည်ကော်လာကတုံးအင်းလေး
 လုံချည်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဒုရဲအုပ်
 အေးလွင်နှင့်သိန်းဆန်းဦးတို့က
 ထိန်ဝင်းကို မမြင်ဘူးသော်လည်း
 ထိန်ဝင်းမှာ ဘောင်းဘီဝတ်လေ့
 ရှိသူဟု ထင်ထားသဖြင့် ဂရုစိုက်
 ၍မကြည့်တော့။

“ဟော . . ပန်းအိုးမရှိ
 တော့ဘူးဟေ့”

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့်ဒုရဲ
 အုပ်သိန်းဆန်းဦးတို့ လက်ဖက်
 ရည်ဆိုင်မှ အမြန်ထ၍ တစ်ဖက်
 ဆိုင်သို့ မပြေးရုံတစ်မယ်သွားကြ
 သည်။

“ကဲ . . . ကိုထိန်ဝင်းပိုက်
 ဆံတွေ သေချာရေကြည့်ပါဦး”

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့်ဒုရဲ
 အုပ်သိန်းဆန်းဦးတို့ ဆိုင်ရှေ့
 ရောက်လျှင် ဆိုင်ရှင်က သူတို့
 သိအောင် ကိုထိန်ဝင်းဆိုသူအား
 ပြောသလိုနှင့် ဒုရဲအုပ်အေးလွင်
 တို့သိအောင် အသံကျယ်ကျယ်
 နှင့်ပြောလိုက်သည်။

“အော် . . ဘီလပ်မြေလို
 ချင်လို့လား”

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသော
 ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့် ဒုရဲအုပ်
 သိန်းဆန်းဦးတို့အား ဆိုင်ရှင်က

လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိန်ဝင်း
 မှာ စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်တွင်
 ထိုင်ရင်း ပိုက်ဆံများကို ငဲ့၍
 ရေတွက်နေသည်။

“ကိုထိန်ဝင်း . . နေကောင်း
 တယ်နော်”

ဒုရဲအုပ်သိန်းဆန်းဦးက
 ရုတ်တရက်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဗျာ . . ခင်ဗျားတို့က
 ကျုပ်ကိုသိတယ် . . ခင်ဗျားတို့က
 ဘယ်ကလဲ”

ထိန်ဝင်းမှာအံ့ဩသွားပြီး
 ရုတ်တရက်ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်
 သည်။

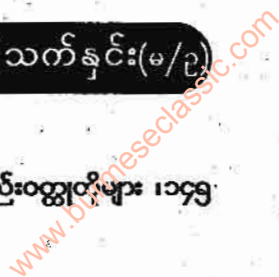
“သိတာပေါ့ . . မင်းကတို့
 ကိုမသိတာပါ . . . တို့ကဲ . . ဒေါပုံ
 ကပါ”

“ဗျာ”

“အေး ဟုတ်တယ် . .
 ဒေါပုံရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းကအရာရှိ
 တွေပဲ”

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်ကပြော
 ပြောဆိုဆို ထိန်ဝင်းအား လက်
 ထိပ်ခတ်လိုက်လေသည်။

မောင်သက်နှင်း(မ/ဥ)

ဒါတွေဟာ အခုပုပ်တဲ့
 ငွေစက္ကနစ်ရွက်ပဲ
 ခင်ဗျားတို့
 တစ်ရွက်ယူသွားပြီ
 သုံးကြည့်ပါ
 ကျွန်တော်တို့က
 တစ်ရွက်ယူမယ်

သီဟထိပ်တင်စော
 အစ်ကိုအထွတ်ထွာဝတ်စုံလိမ်ကြည့်နော်

ကောင်းကင်ပြာ ညအမှောင်ထဲမှအနီရောင်မီးကလေးတစ်လက်လက်အချက်ပြုပြီး အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မြန်မာ့လေကြောင်းခရီးစဉ်UB22လေယာဉ်သည် မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ နိမ့်ဆင်းလာသည်။ လေယာဉ်ဘီးများပြေးလမ်းပေါ်ငြင်သာစွာ ကျဆင်းလာပြီး အရှိန်ဖြင့် ပြေးလာသော လေယာဉ်ကြီးသည် အရှိန်လျော့ကာ ရပ်သွားသည်။

ခရီးစဉ်ပါ ဧည့်သည်များကို လာကြိုသူများ လေဆိပ်အတွင်း လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

ခရီးသွားလုပ်ငန်း၏ မန်နေဂျာတစ်ဦး ဖြစ်သူကိုမင်းမောင်သည် သူ၏ မတ်တူးကားပေါ်တွင်ထိုင်လျက် အေးအေးဆေးဆေးပင် လေဆိပ်ဂိတ်ပေါက်ကို ကြည့်နေသည်။ လေဆိပ်ထဲတွင် လူများ ပျားပန်းခပ်ရှုပ်ထွေးလာပြီးနောက် အချို့ဂိတ်ပေါက်မှ ထွက်လာကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ခဏအတွင်း . . .

သူ့မိတ်ဆွေ ကိုလွင်နှင့် နိုင်ငံခြားသားလူမည်းအမျိုးသား

နှစ်ဦး ကားနားသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနိုင်ငံခြားသားများမှ အာဖရိကနိုင်ငံ တစ်နိုင်နိုင်မှ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ တစ်ဦးမှာ အသက် (၂၉)နှစ်ခန့်ရှိ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ ဗလကောင်းကောင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးမှာလည်း ပထမတစ်ယောက်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်သည်။ အသက်မှာမူ (၂၃/၂၄) နှစ်ခန့်သာရှိသည်။

ကိုလွင်မှာ သူတို့လုပ်ငန်းမှ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် ကြိုဆိုစည်းရုံးရေးတာဝန်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကိုလွင်က . . .

“သူတို့ကို တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုကို ပို့ရမယ်” ဟုပြောသည်။ ကိုမင်းမောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“အိုကေ . . . ကားပေါ်တက်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ကိုလွင်က နိုင်ငံခြားသား လူမည်းနှစ်ဦးကို ကားနောက်ဘက် တံခါးဖွင့်ပေးပြီး တက်ရန် ညွှန်ပြပြောဆိုသည်။ ၎င်းတို့၏အိတ်များကို ကားနောက်ဘက်အဖုံးထဲသို့ကိုလွင်ကသွား၍ ထည့်သည်။

ကားထွက်လာသောအခါ . . .

“မိတ်ဆွေတို့က ဘယ်နိုင်ငံက လာတာလဲ” ဟု ကိုမင်းမောင်က စကားစလိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေလည်စွာပြောနိုင်သော ကိုမင်းမောင်ကို ထိုနိုင်ငံခြားသားများက အထင်ကြီးစွာ လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ယောက်က “ကင်မရွန်းက လာတာ” ဟုဖြေသည်။

“အလည်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် . . .”

ကိုမင်းမောင်က ကားကို ကျင်လည်စွာမောင်းရင်း နောက်ဘက်ခန်းမှ တစ်ဆင့် မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်၏။ လူမည်းများမှာ လူရွယ်များဖြစ်ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်သော ပုံပန်းလက္ခဏာမရှိ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးသားများ၏ ဟန်ပွန်မတွေ့ရ။

လူမည်းနှစ်ဦးကမူ ကားလမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက် ဆီသို့ ငေးရင်းပါလာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့နှစ်ဦးချင်းသာ နားလည်မည့် သူတို့ဘာသာ စကားများဖြင့် ပြောကြ

သည်။

ကိုမင်းမောင်သည် ကားကလေးကို **MOTHER LAND** ဟိုတယ်တွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ဟိုတယ်ဧည့်ကြိုဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အခန်းများကို ပြသပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ ဧည့်ကြိုမန်နေဂျာက အခန်းများကို လိုက်လံပြသရာ လူမည်းနှစ်ဦးက နှစ်သက်လေဟန်မရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။

“အခန်းထဲမှာ တယ်လီ

ဖုန်း လည်းမရှိဘူး၊ အနေအထားလည်း မကြိုက်ဘူး၊ တခြားဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဟိုတယ်ကို ပို့ပေးပါလား”

လူမည်းတစ်ဦးက ပြောသည်။

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဟိုတယ်တွေရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဈေးတော့ ပိုကြီးမယ်၊ တည်းခိုခန်းခ ၃၅ ဒေါ်လာ ဝန်းကျင်ရှိမယ်”

ကိုမင်းမောင်က ဖြေလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရပါတယ်

အဲဒီကိုပဲ ပို့ပေးပါ”

သို့ဖြင့် ကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုလွင်သည် လူမည်းနှစ်ဦးနှင့် ခြားသားနှစ်ဦးအား **MOTHER LAND** မှ ပြန်ခေါ်လာကြည့် **ACADEMY** ဟိုတယ်သို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... သဘောကျလား”

“ကျပါတယ်”

တည်းခိုခန်း က တရက် လျှင် ၃၀ ဒေါ်လာ ပြု ၃ရက်စာ ကြိုတင်ပေးခဲ့ပြီး ပစ္စည်းများကို သူတို့နေရခေ

ယွန်ဘီထံမှသိမ်းဆည်းရမိသောပစ္စည်းများ

အခန်းကို သယ်ယူသွားကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခဏစောင့်ပါ။ ပြီးရင် မြို့ထဲကို လိုက်ပြပါ”

လူမည်းတစ်ဦးက ကိုမင်းမောင်ကို ပြောသည်။ ထိုသူ၏စကားအရကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုလွင်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရသည်။ ခဏကြာလျှင် ထိုလူမည်းနှစ်ဦး ပြန်ဆင်းလာသည်။

တစ်ယောက်က ကောင်တာရို တယ်လီဖုန်းမှ ဖုန်းဆက်ရန် ကြိုစားရာ ကိုမင်းမောင်က ကူညီပြီး ဖုန်းကို ခေါ်ပေးရသည်။ သူတို့ဆက်သောဖုန်းမှာ DECEMBER ဟိုတယ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖုန်းကိုင်မည့်သူမရှိ။

“သွားကြရအောင်”

ကိုမင်းမောင်က ကားဖြင့် ထိုလူမည်းနှစ်ဦးအား သိမ်ကြီးဈေးရှိ စားသောက်ဆိုင်နှင့် ကာရာအိုကေခန်းမသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

.. ရော့ခင်ဗျားတို့ ကားခ” တစ်ယောက်က ကားခကို ထုတ်ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က မိုက်ကယ်ယွန်ဘီ၊ သူက ဘာဘို့အူလင်၊ ခင်ဗျားတို့နာမည်က..”

“ကျွန်တော်က ကိုမင်းမောင်ပါ။ သူက ကိုလွင်ပါ”

“ကိုမင်းမောင်.. မနက်ဖြန်နေ့လည် ၁၂ နာရီလောက် ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ကို လာခဲ့ပေးပါလား”

“ကောင်းပါပြီ . . .”

ကိုမင်းမောင်ကားကို ပြန်မောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘေးတွင်ပါလာသူကိုလွင်က..

“ဒီကောင်တွေကြည့်ရတာ သူဌေးရုပ်တော့ မပေါက်ဘူး၊ င်ရှုပ်ရုပ်တွေပဲ ပေါက်တယ်” ဟုဝေဖန်သည်။ ကိုမင်းမောင်က ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆီကိုလာလည်ကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသားထိုင်းဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလို့ ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ဒေသန္တရဗဟုသုတ ရှာကြတယ် မထင်နဲ့လေဗျာ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့

လာကြတာပဲ။ အခု ကပ္ပလီနှစ်ယောက်လည်း ဘာအကြောင်းရှိမလဲ မသိဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုပဲ..”

ကိုမင်းမောင် စကားထဲမှပင် နောက်ဖြစ်လာမည့် အကြောင်းကို စွဲများအတွက် သံသယပါနေကြောင်း သူ့ဘာသာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

xxxxxxx

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်တွင် ကိုမင်းမောင်နှင့် အတူ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်ပိုင်တို့ ACADEMY ဟိုတယ်သို့ ရောက်သွားသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာမှ လူမည်းနှစ်ဦး ဆင်းလာသည်။

“ယူနီဆက်ကို သွားချင်တယ်”

မိုက်ကယ်ယွန်ဘီက ပြောသည်။

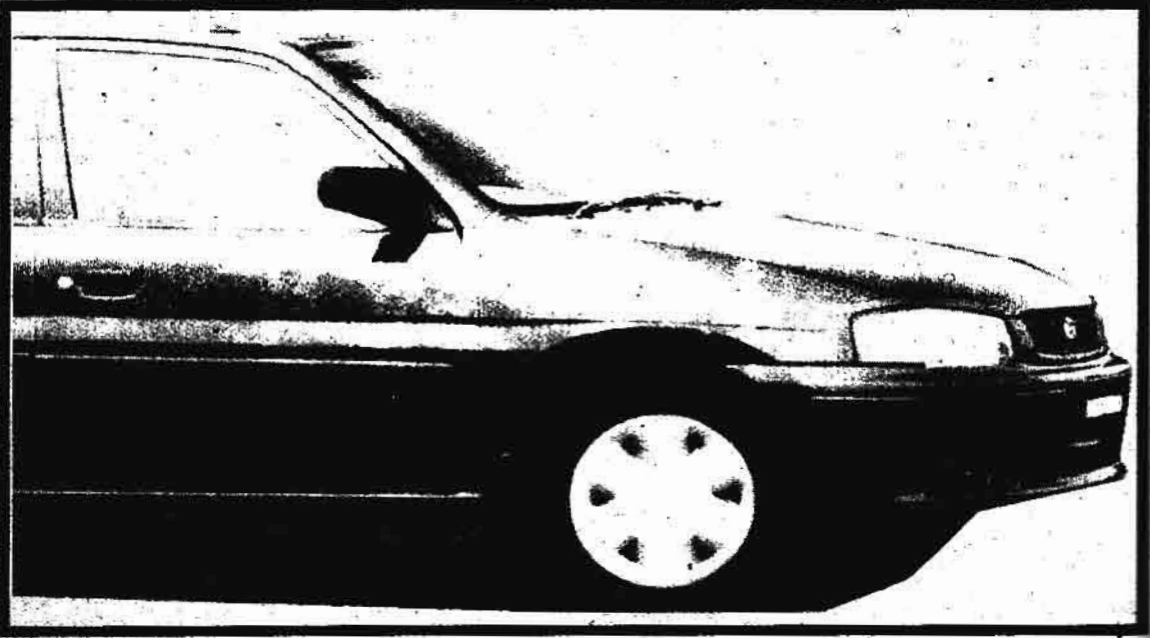
“ဟုတ်ကဲ့ ပို့ပေးပါမယ်”

ကားနှင့် ထွက်လာပြီး လမ်းရောက်တော့မှ..

“ဟာ.. ဟိုတယ်မှာ

လိပ်စာကတ်တွေ ကျန်နေပြီ၊ ဟိုတယ်ကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ကဲ.. ဒါဆို မောင်ပိုင်

ရေ . မင်းပဲ ဒီနေ့ သူတို့ခရီး စဉ်ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ။
ငါ . ပြန်မယ်”

ကိုမင်းမောင်က မောင်ပိုင်ကိုတာဝန်လွှဲပေးပြီး MOTHER LAND INN သို့ မောင်းကာ ဆင်းနေခဲ့သည်။ အရပ်ပုပုနှင့်လူမည်း ဘာဘိုအူလင်က

“ညကျရင် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ရပါတယ်”

သူတို့မှာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုရှိနေကြောင်းကိုမင်းမောင် သတိပြုလိုက်မိသည်။

သူတို့ ကားနှင့်ထွက်

သွားကြသည်။

ည ဆယ်နာရီခွဲခန့်တွင် သူတို့၏ ခရီးသွားလုပ်ငန်းမှ ကားဖြင့်ပင် ဘာဘိုအူလင် ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ် ကို ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောစရာတိုင်ပင်စရာ လေးရှိလို့”

ကိုမင်းမောင်က ဘာဘိုအူလင်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ကိုမင်းမောင်က အဖော်အဖြစ် ကိုလွင်ကိုခေါ်ပြီး

ACADEMYဟိုတယ်သို့လိုက် သွားသည်။ဟိုတယ်သို့ရောက် သောအခါ . .

“အဲဒီမှာ ခဏလေး စောင့်နော်”ဟု သူတို့ကို ဧည့်ခန်း မှာထိုင်နေစေပြီး ဘာဘိုအူလင် အပေါ်သို့ တက်သွား သည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာမှ ပြန် ဆင်းလာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခန်း ကိုလိုက်ခဲ့ပါ . . ”

ကိုမင်းမောင်တို့နှစ် ယောက် ဘာဘိုအူလင်နှင့်အ တူ လိုက်သွားသည်။အခန်းအ မှတ် ၁၀၇ ဖြစ်သည်။အခန်းအ မှတ် ၁၀၇ ဖြစ်သည်။အခန်းအ မှတ် ၁၀၇ ဖြစ်သည်။အခန်းအ မှတ် ၁၀၇ ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ၌ နေရာယူ ထိုင်ကြပြီးချင်း ဘာဘိုအူလင်က

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားနဲ့ အတူ စီးပွားရေးလုပ် ချင်တယ်” ဟုပြောသည်။

ကိုမင်းမောင် ကြောင် သွားသည်။ ရုတ်တရက် နားမ လည်။ ဘာစီးပွားရေးလဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ကိုမင်းမောင် အဖြေပြန်မပေးနိုင်မိ..

“ကျွန်တော်တို့ ဘာစီး ပွားရေးလုပ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်လဲ” ဟု ဘာဘိုအူလင်က ထပ်မေးသည်။

“မသိဘူးလေဗျာ..”

ယွန်ဘီက ဝင်၍

“ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်လာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်တာ” ဟုဝင် ပြောသည်။ ကိုမင်းမောင် ရောကိုလွင်ပါ စိတ်ဝင်စားသွား ကြသည်။

“ဒေါ်လာ အရောင်းအ ဝယ်လား”

“မဟုတ်ဘူး.. ဒေါ်လာ အတုတွေ လုပ်တာ”

“ဒေါ်လာအတုဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. အစစ်ကို

ပွားယူတာ၊ အစစ်တစ်ရွက်ကို အတုနှစ်ရွက်ရမယ်၊ အဲဒီအတု က အသုံးခံရမယ်၊ အစစ်နဲ့ခွဲမ ရအောင် တူရမယ်၊ ကြိုက်တဲ့နေ ရာမှ သုံးကြည့်ပြဿနာ မရှိစေ ရဘူး..”

ကိုမင်းမောင်နှင့်ကိုလွင် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ငြိမ် နေမိကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် နမူနာတစ်ခုလုပ်ပြ မယ်”

ဘာဘိုအူလင်က ပြော ပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထကာ ခြေ ရင်းရှိ ဘီရိုပေါ်မှ စာအိတ်ဖြူ ကြီးတစ်လုံးကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာငွေစက္ကူ အရွယ်ဖြတ်ထားသော စက္ကူဖြူ နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုစက္ကူများမှ စူးရှသော အနံ့ များကို ကိုမင်းမောင်ရလိုက် သည်။ ပေါင်ဒါမုန့်၊ ဖြူဖြူများကို လည်း တွေ့ရသည်။

ထိုစက္ကူဖြူနှစ်ရွက်ကို အနီးရှိ စားပွဲငယ်ပေါ်တင်လိုက် ကာ ဘာဘိုအူလင်က “ကိုင် ကြည့်လေ” ဟုပြောသည်။

ကိုမင်းမောင်က ကိုင်ကြည့်ရန် လက်လှမ်းလိုက်ရာ “နေဦး.. လက်ကိုပေါင်ဒါမုန့်လိမ်းပြီးမှ ကိုင်ပါ” ဟု ဘာဘိုအူလင်က သတိပေးသည်။

စက္ကူအိတ်ထဲတွင် ပေါင်ဒါမုန့်များကို ထုတ်ပြီး စက္ကူများကို ကိုင်ကြည့်ရာ ဒေါ်လာ စက္ကူကဲ့သို့ စက္ကူသား များ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

“ခင်ဗျားမှာ ဒေါ်လာပါ လား”

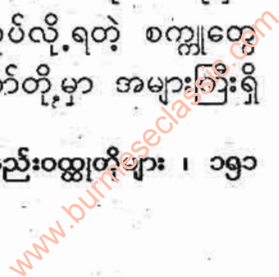
“မပါဘူး.. F.E.C ပဲပါ တယ်”

“ကဲ.. ပေး.. အဲဒါကို ဒေါ်လာလဲပြီး ကျွန်တော်လုပ်ပြ မယ်”

ကိုမင်းမောင်က F.E.C တစ်ဆယ်ကို ထုတ်ပေးရာ ဘာဘိုအူလင်က ယူပြီး အခန်း ပြင်ထွက်သွားသည်။ ကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုလွင် တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

ယွန်ဘီက..

“အစစ်ကို အတုနှစ် ရွက် လုပ်လို့ရတဲ့ စက္ကူတွေ ကျွန်တော်တို့မှာ အများကြီးရှိ

တယ်၊ခင်ဗျားတို့နဲ့ အဆင်ပြေရင် ပူးပေါင်းလုပ်ချင်တယ်”ဟု ဆိုသည်။ ကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုလွင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင် သေး။

ထိုစဉ် ဘာဘိုအူလင် ပြန်ဝင်လာသည်။

“အဲဒါ ဒေါ်လာ အစစ် နော်”

သူလဲလှယ်လာသော ဒေါ်လာ၁၀တန်ကိုကိုမင်းမောင် ကိုပြသည်။ ကိုမင်းမောင်က ယူပြီးကိုင်ကြည့်ရာ အစစ်ဖြစ် ကြောင်းသိရ၏။

ဘာဘိုအူလင်သည် ကိုမင်းမောင်လက်ထဲမှဒေါ်လာ ၁၀တန်ကို ပြန်ယူပြီး စောစော က ငွေစက္ကူဖြူနှစ်ရွက်ဘေး သို့ညှပ်လိုက်သည်။ထို့ နောက် စားပွဲပေါ်ရှိ ပလပ်စတစ် ဗူးငယ် ထဲရှိ အရည်တစ်ခွက်ကို ဝှမ်းစ ဖြင့် ထိုအရည်ကို ဆွတ်ပြီး နောက် စက္ကူဖြူပေါ်တွင် သုတ် လိမ်းလိုက်ရာ အဖြူရောင်စက္ကူ သည် အမည်းရောင်အဖြစ် ပြောင်းသွားတော့သည်။

ထို့နောက် ငွေစက္ကူဖြူ ကို ခွာလှန်ပြီး အတွင်းမှ

ဒေါ်လာစက္ကူအစစ်ကို လည်း ယင်းနီညိုရောင်ဖြင့် သုတ်လိုက် ပြန်သည်။အားလုံး သုတ်လိမ်း ပြီးသောအခါ ဒေါ်လာငွေစက္ကူ ကို အမည်းရောင်ပြောင်းသွား သော စက္ကူနှစ်ရွက်ဖြင့် ပြန်ကပ် လိုက်သည်။ထို့နောက် ယင်း စက္ကူထပ်အား စောစောက စက္ကူဖြူနှစ်ရွက်ထုတ်ယူခဲ့သော အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ခေါက်ချိုး ချိုးလိုက်သည်။

“ ကဲ... ဒါဆို ခြေထောက်နဲ့ ခဏနင်းပေး ထားပါ”

ဘာဘိုအူလင်က ပြော သဖြင့် ကိုလွင်က သူ၏ခြေ ထောက်ဖြင့် ယင်းစာအိတ်ကို နင်းထားလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ နင်းထားရမှာလဲ”

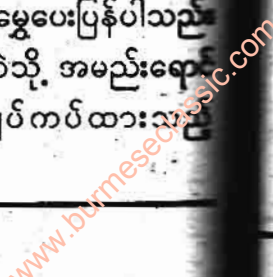
“ငါးမိနစ်လောက်ပါ”

အမှန်ပင်၊ ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဘာဘိုအူလင်က စက္ကူအိတ်ကို ပြန်ယူပြီး အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူနှင့် စက္ကူနှစ် ရွက်ကို အဖြူရောင်ပေါင်ဒါမှုန့် များ ထည့်ထားသော အိတ်အ

တွင်းသို့ ထည့်၍ နဲ့စပ်အောင် သုတ်လိမ်းသည်။၅မိနစ်ခန့်ကြာ လျှင် ထိုအိတ်အတွင်းမှ စက္ကူ များကို ပြန်ထုတ်ပြီး စက္ကူမည်း နှစ်ရွက်ကြားတွင် ညှပ်ထား သည့် ၁၀ ဒေါ်လာ ငွေစက္ကူကို ထုတ်ယူ၍ ကိုမင်းမောင်အား ပြန်ပေးသည်။

စက္ကူအိတ်ကို ကိုလွင် နင်းထားစဉ်က ဘာဘိုအူလင် သည် ရေချိုးခန်းမှ ဖိုင်ဘာဖန် ခွက်တစ်လုံးကို သွားယူထားခဲ့ ရာ ထိုဖိုင်ဘာခွက်တွင် ရေ ထည့်ပြီး ထိုရေထဲသို့ ဆပ်ပြာ မှုန့်နှင့်တူပြီး အစိမ်းရောင်အ မှုန့် အနည်းငယ် ရောနေသည့် အဖြူမှုန့်များကို ဘူးအစိမ်းတစ် ခုထဲမှ ထုတ်ယူ လောင်းထည့် လိုက်သည်။ပြီးလက်နှင့်ဗွေ လိုက်သည်။

ခဏနေလျှင် ထိုဖိုင် ဘာခွက်ထဲ သို့အနီးရှိ ဘူးအဖြူ လေးထဲမှ အရောင်ကြည်နေ သည့် ရေအနည်းငယ် ထပ်၍ ထည့်ကာ မွေပေးပြန်ပါသည်။ ထိုအရည်ထဲသို့ အမည်းရောင် စက္ကူနှစ်ချပ်ကပ်ထားသည့်

ကြူထပ်ကို ထည့်လိုက်ပါသည်။

ကိုမင်းမောင်က သူ၏ လက်ထဲမှ ဒေါ်လာငွေစက္ကူ ၁၀ ဖန်ကို ကြည့်ရာ အစိမ်းရောင် ဖန်၊ ဖန်၊ ပြောင်းနေသဖြင့် မီးရောင်တွင် ထောင်ကြည့်ရာ ဘာဘိုအူလင်က...

“ခင်ဗျား ဒေါ်လာငွေစက္ကူ အရောင်ပြောင်းသွားတာ ကျွတ်မှာ စိုးလို့လား” ဟု မေးသည်။ ကိုမင်းမောင် ခေါင်းညိတ်တော့ ဘာဘိုအူလင်က ယူပြီး ငွေစက္ကူကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ လတ်စတစ်ဘူးထဲမှ အရည် ဖြည့်အစက် အချို့ကို ချ၍

လက်နှင့် ပွတ်ပြသည်။ ဒေါ်လာငွေစက္ကူမှာ အစိမ်းရောင် ပျောက်သွားပြီး မူလငွေစက္ကူအရောင် ပြန်ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုဒေါ်လာငွေစက္ကူကို ပါ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ဖိုင်ဘာခွက်ထဲ၌ စိမ်းထားသော အမည်းရောင်စက္ကူနှစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ရာ ၁၀ ဒေါ်လာစက္ကူသုံးရွက်ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုလွင်တို့ အံအားသင့်သွားကြသည်။ ငွေစက္ကူများကို ဘာဘိုအူလင်က ကိုမင်းမောင်

အား လှမ်းပေးပြီး

“နည်းနည်း ခွဲခွဲကျိကျိ နေတာတွေကို ရေနဲ့ဆေးလိုက်ဗျာ” ဟုပြောသည်။ ကိုမင်းမောင်က ၎င်းပြောသည့်အတိုင်း ရေနှင့်ဆေးလိုက်ရာ ခွဲကျိကျိအနေအထားများပြောင်းပြီး ၁၀ ဒေါ်လာငွေစက္ကူအစစ်သဏ္ဍာန် ပေါ်လာတော့သည်။

၎င်းငွေစက္ကူများကို ဘာဘိုအူလင်က အိပ်ရာခင်းပေါ်တင်၍ မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့်ဖုံးကာ မီးပြင်းဖြင့် တိုက်၍ ခြောက်သွေ့စေသည်။ ပြီးလျှင် ငွေစက္ကူများကို ကိုမင်းမောင်အားလှမ်းပေးလိုက်သည်။

လုံဂျီတနော်ဂန်အခန်းမှ သိမ်းဆည်းရမိသောပစ္စည်းများ

“စောစောက ခင်ဗျား ပေးတဲ့ ငွေစက္ကူကဘယ်ဟာလဲ”

ကိုမင်းမောင်က ငွေစက္ကူထောင့်တွင် အမည်းစက်ကလေးပါသော မူလငွေစက္ကူကို ရွေးပြလိုက်သည်။

“ဒါတွေဟာ အခုလုပ်တဲ့ ငွေစက္ကူနှစ်ရွက်ပါ။ ရော့... ခင်ဗျားတို့ တစ်ရွက်ယူသွားပြီး သုံးကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ရွက်ယူမယ်”

ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို လှမ်းဝေးသဖြင့် ကိုမင်းမောင် လှမ်းယူလိုက်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသည့် ယွန်ဘီက...

“အဲဒါ လက်တွေ့ပြတာပဲ။ ဒီစာရွက်တွေက တကယ်တော့ နဂ္ဂတစ်ဖလင်သဘောမျိုးတွေပါ။ ဒါတွေကို အမေရိကန်အစိုးရကိုယ်တိုင်က အခြားနိုင်ငံတွေကို သယ်ယူရာမှ သုံးနိုင်ဖို့ ဖန်တီးထားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အဲဒီလို စက္ကူမျိုး ၁ သန်း ရှိတယ်။ ဒေါ်လာ အစစ်ကို တစ်ကြိမ်အသုံးပြုပြီး အတုနှစ်ရွက်လုပ်လို့ ရတယ်ဆိုတော့ အခု ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရှိတဲ့ ရွက်ရေတစ်သန်းက အတုနှစ်သန်းလုပ်

လို့ ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့က အစစ် ၁ သန်းယူလာရင် အတု ၂ သန်းလုပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့က အစစ်နဲ့ အတု(၁)သန်းကိုယူ၊ ကျွန်တော်အတု (၁) သန်းကိုယူမယ်” ဟု ဝင်၍ပြောသည်။

ကိုမင်းမောင်က ခေါင်းခါပြီး

“ကျွန်တော်တို့မှာ အဲဒီလောက်များတဲ့ ငွေ ဘယ် ရှိမှာလဲ”

“ငွေရှိတဲ့လူကို ရှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ၁၀ % ပေးမယ်။ အစစ်ပိုင်ရှင်ဆီကလည်း ၁၀% ယူပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

ကိုမင်းမောင်က ကိုလွင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ကိုလွင်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... အဆင်ပြေရင်ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆက်သွယ်မယ်”

xxxxxxx

ကပ္ပလီလူမည်းနှစ်ဦးက ဖုန်းဆက်ခေါ်သဖြင့် ကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုလွင်တို့

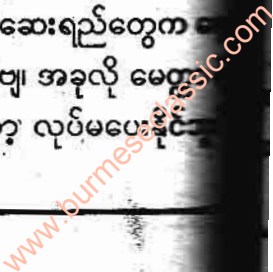
အီကွေတိုယိုယား ဟိုတယ်အနီးရှိ SNACK BAR သို့ သွားရောက်ပြီး ဘာဘိုအူလင်၊ ယွန်ဘီတို့နှင့်တွေ့ရာ အခြား ကပ္ပလီတစ်ဦးပါ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော် တို့တို့ EASTEN HOTEL ကိုလိုက်ပေးပါ”

ယွန်ဘီကတောင်းဆိုသဖြင့် ကိုမင်းမောင်တို့က ၎င်းတို့အား EASTEN HOTEL လိုက်ခိုက်ရသည်။ ဟိုတယ်သို့ ရောက်လျှင် နောက်တွေ့ရသော နေည့်သည် ကပ္ပလီက နေခဲ့ပြီး ယွန်ဘီနှင့် ဘာဘို အူလင် တို့အား ACADEMY ဟိုတယ်သို့ ပြန်လည်ပို့ပေးရ ပြန်သည်။

ကားပေါ်တွင် “ကျွန်တော်တို့မှာ ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန် တစ်စုံနဲ့ ၅၀ တန် တစ်ရွက်ရှိတယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့ လုပ်ပေးလို့လား” ဟု ကိုမင်းမောင်က လိုက်သည်။

ယွန်ဘီက ပြုံး၍ - “ဆေးရည်တွေက ကြီးတယ်ဗျာ။ အခုလို မေတ္တာချည်းတော့ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

တန်ဘီချက်မှစက္ကူအမည်းရောင်ကတ်ပြားအရည်များပြသစဉ်

“အလုပ်သဘော လုပ် ပါ့ဗျာ”

“အလုပ်သဘောဆိုရင် များများယူလာခဲ့လေ။ နည်းနည်းချင်း ခဏခဏလုပ်ပေးရင် မှကိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားရော ခွန်တော်တို့ရော အလုပ်ဖြစ်အောင် တစ်ခါတည်း များများစားစား လုပ်နိုင်ရင် ပိုကောင်းတယ်။ များများရအောင် ရှာခဲ့လား...”

(၂)

ဝေါ...

မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး ခင်းစိန် (C.I.D)အပေါ်တည့်တည့်မှ ခပ်နိမ့်နိမ့် ယုံသန်းသွား

သည့် ပြည်ပခရီးစဉ်သွားဘိုးအင်းဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီး၏ ဆူညံသည့် အင်ဂျင်သံကြောင့် ပြောလက်စ စကားကိုတပ်ဖွဲ့မှူးကခဏနားသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းတံခါးမှ မြင်ရသည့် ကောင်းကင်ပြာပြာကို လှမ်းကြည့်သည်။ အခြေအနေ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားမှ ပြောလက်စ စကားကို ခဏနားသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းတံခါးမှ မြင်ရသည့် ကောင်းကင်ပြာပြာကို လှမ်းကြည့်သည်။ အခြေအနေ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားမှ ပြောလက်စ စကားကိုဆက်သည်။

“အဲဒီဖြစ်စဉ်နဲ့ အတူတူပဲ အခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုလဲရှိသေးတယ်။ အခုဖြစ်စဉ်ထက် ရက်အနည်းငယ်စောတယ်။ အဖွဲ့ကတော့ တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ။ ၃-၆-၉၇ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခွဲခန့် အချိန် (UB 226)လေယာဉ်နဲ့ ကင်မရွန်းနိုင်ငံသား ကပ္ပလီနှစ်ဦး ရောက်လာတယ်။ သူတို့နာမည်က မစ္စတာတန်ဘီချက်နဲ့ လုံဂျီတနော်ဂန်တို့ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို လေဆိပ်မှာ ဧည့်ကြိုနှစ်ဦးက ကားနဲ့ Beauty Land Hotel ကိုလိုက်ပို့ရတယ်။ ညကတော့ လာခဲ့ပါဦးဆိုတာနဲ့ ဧည့်ကြိုကိုအောင်က အဲဒီည ၈နာရီ

လောက်မှာ ဟိုတယ်ကိုသွား
တယ်၊ တန်ဘီတို့က အခန်းထဲ
ထိခေါ်ပြီး စကားပြောတယ်၊
ကိုအောင်ကို ရဲဘက်က ဟုတ်
မဟုတ် သူတို့က စူးစမ်းသေး
တယ်၊ အဲဒီနောက် စီးပွားရေး
သမားတွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့
စကားစတယ်၊ တစ်ဆက်တည်း
မှာပဲမြန်မာပြည်မှာ ဒေါ်လာ
အတုရှိမရှိလည်း မေးတယ်”

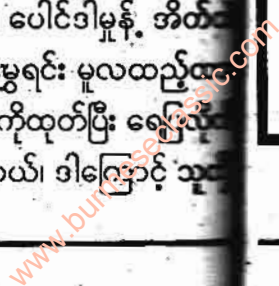
“ညွှန်ကြို ကိုအောင်က
နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ သူတို့
ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ဟိုတယ်ကို
သွားတော့ တန်ဘီက ဒေါ်လာ
အထုတစ်ရွက် သူလုပ်ပြမယ်
လို့ ပြောတယ်၊ သူ့ဆီမှာရှိတဲ့
ဒေါ်လာအစစ် ၁၀တန်တစ်ရွက်
ပြုပြီး အဲဒီကနေ အတုနှစ်ရွက်
ပွားပြမယ်လို့ ပြောတယ်၊
တန်ဘီလုပ်ပြတာကတော့ စော
စောကပြောခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်အတိုင်း
ပါပဲ၊ ဒေါ်လာအစစ်နဲ့ရွယ်တူ
စက္ကူနှစ်ရွက်ကို ဆေးသုတ်
လိုက်တော့ သံချေးရောင်ထွက်
လာတယ်၊ ဒေါ်လာအစစ်ကိုလည်း
ဆေးသုတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့
ဒေါ်လာအစစ်ကို အလယ်က
ထား၊ စက္ကူနှစ်ရွက်ကို ဘေးက

ညှပ်၊ စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲထည့်
ထားပြီး ခေါက်ချိုးချိုး၊ အဲဒီ
စာအိတ်ခေါက်ကိုခြေထောက်နဲ့
ငါးမိနစ်လောက် နင်းထား၊ ငါး
မိနစ်ပြည့်တော့ စက္ကူကိုထုတ်၊
ပေါင်ဒါမူန့်တွေထည့်ထားတဲ့
အိတ်ထဲထည့်ပြီးမွှေးအဲဒီနောက်
စက္ကူခေါက်ကို ပြန်ထုတ်ပြီး ရေ
ရောထားတဲ့ ဆေးရေခွက်ထဲကို
ထည့်ပြီးလှုပ်ပြီးတော့ ဆေးရည်
စိမ်ထားတဲ့စက္ကူတွေကို ထုတ်ယူ
ပြီး ဆပ်ပြာရေနဲ့ဆေး၊ စက္ကူတွေ
ကိုမျက်နှာသုတ်ပုဝါနဲ့ သုတ်ပြီး
ခြောက်အောင်လှုပ်၊ အဲဒါ သူတို့
လုပ်ပြတဲ့နည်းပဲ၊ အစစ်နဲ့အတု
တစ်ရွက်ကို ကိုအောင်ကိုပေး
တယ်၊ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ သုံး
ကြည့်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်
တစ်နေ့မှာ စီးပွားရေးသမား ရှာ
လာဖို့လည်း မှာတယ်”

“နောက်တစ်နေ့မှာ
ကိုအောင်က လေဆိပ်က သူ့
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို သူ့
သူဌေး မစ္စတာအလီဆိုပြီး
ခေါ်သွားတယ်၊ တန်ဘီတို့နဲ့
မစ္စတာအလီကို မိတ်ဆက်ပေး
တယ်၊ တန်ဘီတို့က အရင်နေ့
ကအတိုင်းပဲဒေါ်လာစက္ကူအတု

၁၀ တန်လုပ်ပြပြီး မစ္စတာအလီ အ
ကို ပေးတယ်၊ ကိုအောင်က သူ
မှာပါလာတဲ့ ၁၀၀တန် ဒေါ်လာ
ငွေစက္ကူကိုပေးပြီးအတုလုပ်ဖို့
ဖို့ ပြောတော့ လုပ်ပေးမယ်ဆို
ပြီး နောက်တစ်နေ့ကိုချိန်းတယ်
ဒါပေမယ့် ကိုအောင်တို့ တန်ဘီ
တို့ကို ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူး
Beauty Land Hotel ကနေ သူ
ပျောက်သွားတယ်”

“တကယ်တော့ တန်ဘီ နဲ့
တို့ဟာ ဒေါ်လာငွေစက္ကူအတု
လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လိမ်စာ
ဖြစ်တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့်
ပြောရရင် လက်လှည့်နည်းနဲ့
လိမ်တာ၊ သူတို့က အတုလုပ်
ပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ငွေစက္ကူ
တွေဟာ တကယ်တော့ အတု
တွေပဲ၊ ငွေစက္ကူအစစ် သုံးရွက်
ကို ကြိုတင်ခေါက်ပြီး ပေါင်-
မူန့်တွေ ထည့်ထားတဲ့အိတ်ထဲ
မှာ ထည့်ထားတာ ဖြစ်တယ်
ကိုအောင်တို့ရှေ့မှာ ဆေးသုတ်
ပြတဲ့ စက္ကူတွေက ဘာမှဖြစ်
မလာဘူး၊ ပေါင်ဒါမူန့် အိတ်ထဲ
မှာ ရောမွှေရင်း မူလထည့်ထား
တဲ့ အစစ်ကိုထုတ်ပြီး ရေဖြင့်
တာဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့

အလှူအတုလုပ်ပေး လိုက်တယ်ဆိုတဲ့
 သူ့စက္ကူဟာ အစစ်ပဲဖြစ်လို့ ဘယ်
 လာမှာသုံးသုံး သုံးလို့ ရတာပေါ့။
 အဲဒီတော့ သူတို့ ရည်ရွယ်
 ချက်က ဘာလဲ အစစ်နဲ့ လုံးဝ
 မခြားတဲ့ Negative ဖလင်
 စက္ကူချပ်တွေ သူတို့မှာ ရှိနေ
 တယ်။ လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုပြီး
 သူတို့ပြတဲ့ သူကို အယုံသွင်း၊
 လောဘတက်အောင် လုပ်တဲ့
 နည်းဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ကို
 အတုလုပ်ပေးဖို့ ဒေါ်လာငွေ
 စက္ကူတွေအပ်လာရင် အလစ်
 သုတ်ပြီးပြေးဖို့ပဲ”

“ဒါဟာ တို့နိုင်ငံရဲ့

စီးပွားရေးကို အများကြီး က
မောက်ကမ ဖြစ်သွားစေနိုင်

တယ်။ အန္တရာယ်လည်း အလွန်
 ကြီးတယ်။ အခုထက်ထိတော့
 သူတို့ဟာ အကြီးအကျယ် လိမ်
 တဲ့စခန်းကို မရောက်သေးဘူး။
 တို့ရဲ့ သတင်းပေးတွေက တစ်
 ဆင့် ရရှိထားတဲ့ သတင်းက
 တော့ အခိုင်အမာဖြစ်တယ်။ဒါ
 ကြောင့် အစစ်ကို အတုဆိုပြီး
 လိမ်လည်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့
 ကင်မရွန်းနိုင်ငံသားလေးဦးကို
 ရှာဖွေဖမ်းဆီးဖော်ထုတ်ဖို့ မင်း
 တို့ပူးပေါင်းအဖွဲ့ကို ခေါ်ပြီး
 တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါ
 ကြောင့် ပူးပေါင်းအဖွဲ့အနေနဲ့
 အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ပါ”

(၃)

ပူးပေါင်း အဖွဲ့သည် ထို

နေ့ ၃ နာရီခွဲအချိန်တွင် Yoma
 Hotel သို့ ရောက်ရှိလာ၏။
 ဟိုတယ်မန်နေဂျာ၊ သက်သေ
 များ နှင့်အတူ ကင်မရွန်းနိုင်ငံ
 သားနှစ်ဦး တည်းခိုနေသည့်
 အခန်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်
 ရောက်စီးနင်းရှာဖွေကြသည်။
 အခန်းတွင် မစ္စတာတန်ဘီချက်
 အတု စက္ကူကတ်ပြားအရွယ်
 အမဲရောင် ၆၀၀ ရွက်၊ တိတ်
 ခွေကြိုး (၂) ခွေ၊ နို့ဆီဘူးဖြင့်
 ထည့်လျက် ဝိုင်အိုလက်ပေါင်ဒါ
 မှန်တစ်အိတ် CONDITIONAL
 စာတမ်းပါ ပလတ်စတစ်ဗူးဖြင့်
 ထည့်လျက် အနီရည်ပါတစ်ဦး
 HAIR DRYER အခြောက်ခံ
 လျှပ်စစ်ပစ္စည်း (၁)ခု၊ စက္ကူအ
 ဖြူချော ၉၀ ရွက်၊ စက္ကူဖြတ်စား
 တစ်ချောင်း၊ ကော်ပေတံ တစ်
 ချောင်း၊ ကတ်ကြေးတစ်လက်၊
 ကော်ဘူးတစ်ဘူး၊ CANNON
 အော်တိုမက်တစ် ကင်မရာ
 တစ်လုံး၊ ဆေးရည်အနည်းငယ်
 ပါ ပလတ်စတစ်ဘူး တစ်ဘူးတို့
 ကို သိမ်းဆည်းရမိသည်။

ထို့ပြင် ပူးပေါင်းအဖွဲ့
 သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်
 ၃ နာရီ အချိန်တွင်

လုံတိုတနော်ဂန်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသောဆေးရည်ပုံး

ORCHID HOTEL သို့ဝင်ရောက်၍ ကင်မရွန်းနိုင်ငံသားများ တည်းခိုသည့် အခန်းအား စီးနင်းရှာဖွေရာ လုံ့လီတနော်ဂံနှင့်အတူ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀တန် နှစ်ရွက်၊ ၂၀ တန် တစ်ရွက်၊ ၅ ဒေါ်လာတန် တစ်ရွက်၊ ၁ ဒေါ်လာတစ်ရွက်၊ ကျွတ်ကျွတ် အိတ်ဖြစ်ထည့်လျက် ဒေါ်လာငွေစက္ကူအရွယ် ဖြတ်ထားသော အမဲရောင်စက္ကူပြား ၄၀၀ ရွက်၊ ပလတ်စတစ် ၁ ဂါလံ ပုံးဖြင့် ထည့်လျက် အိုင်အိုဒင်းဆေးရည် ၄ ပုလင်းခန့်၊ KING KONG တံဆိပ်ပါ ပလတ်စတစ် ပုံစံ တစ်ခု၊ C20 ဆေးဘူးငယ် အခွံနှစ်ခု၊ MISCHIEF ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါဘူးခွံ သုံးခု၊ ဂျွန်ဆင်ဘေဘီပေါင်ဒါ ပလတ်စတစ်ဘူးခွံ ငါးခု၊ LESCENT ပေါင်ဒါဘူးနှစ်ဘူး၊ ပုလင်းဖြူ အလွတ်တစ်လုံး၊ ဆေးအဖြူမှုန့် တစ်ထုပ်၊ ကတ်ကြေးငယ်တစ်လက်၊ ဆေးမည်းများ စွန်းထင်နေသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါ အဝါရောင်တစ်ထည်၊ တိပ်ခွေအဖြူရောင်တစ်ခု၊ တိပ်ခွေ နက်ပြာရောင်တစ်ခွေတို့ကို သိမ်း

ဆည်းရမိသည်။
(၄)
“ကျွန်တော်ဟာ ကင်မရွန်းကနေ ထွက်လာပြီး ဟောင်ကောင်ကနေ ဘန်ကောက်ကို ရောက်ပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာ တန်ဘီနဲ့တွေ့ဆုံပြီး အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေအစစ်ကို အတုလုပ်ပြီး လိမ်လည်မယ့် ကိစ္စတွေကို ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ပစ်မှတ်က မြန်မာနိုင်ငံပါ။ တန်ဘီက မြန်မာနိုင်ငံကို အရင်သွားမှာ ဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရောက်မှ သူနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာဘို့အူလင်နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို လာခဲ့ ကြတာပါ”

ကင်မရွန်းနိုင်ငံသား မစ္စတာယွန်ဘီက ဤသို့ ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးသည်။
ဆက်လက်၍ အမှုစစ်အဖွဲ့က ဘာဘို့အူလင်ကို စစ်ဆေးသည်။
“ကျွန်တော်ကစင်ကာပူကနေဘန်ကောက်ကို ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ယွန်ဘီတို့က တန်ဘီချက်နဲ့ တွေ့ဆုံ

ပါတယ်။ အစစ်ကို အတုလုပ်လိမ်လည်ဖို့ ကိစ္စပါ။ အစီအစဉ်ဆွဲပြီး တန်ဘီချက်က မြန်မာနိုင်ငံကို အရင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ယွန်ဘီက UB-၂၂၂ နဲ့ လာပြီး ACADEMY ဟိုတယ် မှာတည်းခိုပါတယ်။ တက္ကစီမောင်း သူနဲ့ အဖော်နှစ်ဦးကို စည်းရုံးပြီး အမေရိကန်ဒေါ်လာအစစ်ကို အတုပွားတဲ့ နည်းကိုလိမ်လည် ပြသခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အစစ်တစ်ရွက်ကို အတုနှစ်ရွက်ပွားလို့ ရကြောင်း စည်းရုံးတာပါ။ တက္ကစီကားသမားက ဒေါ်လာ ၁၀၀တန်ပေးပြီး အတုလုပ်ခိုင်းပါတယ်။ တန်ဘီချက်နဲ့လည်း တွေ့ဆုံမိပြီး စီးပွားရေးအချဉ်တွေရှာနေတုန်း အခုလိုဖမ်းဆီးခံရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဝန်ခံထွက်ဆိုသည်။
“ကျွန်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်က ကင်မရွန်းနိုင်ငံကနေတစ်ဦးတည်း ထွက်လာတာပါ။ ပထမဆုံး အိသီယိုးပီးယားကို ရောက်ပါတယ်။ တစ်လခန့် ကြာပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အသွယ်

လိမ်လည်သည်ကင်မရွန်းနိုင်ငံသားတရားခံများအားသက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်အတူတွေ့ရစဉ်

မရပါ။အဲဒီကနေ ယူဂန္ဓာနိုင်ငံ ကိုကူးပါတယ်။ ယူဂန္ဓာက တစ်ဆင့် ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန် ကောက်မြို့ကို သွားပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာလေးလလောက် နေပါတယ်။အဲဒီမှာပဲအာဖရိက သား ကပ္ပလီတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပါ တယ်။လုံဂျီတနော်ဂန်နဲ့ တွေ့ဆုံ ပါတယ်။မြန်မာနိုင်ငံကို ဝင် ရောက်ပြီးလိမ်လည်ဖို့အစီအစဉ် ဆွဲခဲ့ကြတာပါ။လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း တွေကို ဘန်ကောက်မှာပဲ ဝယ်ယူ စုဆောင်းပါတယ်”
မစ္စတာ တန်ဘီချက်

ဖြောင့်ချက်စကား။
နောက်ဆုံးစစ်ဆေးရန် တစ်ယောက်သာကျန်သည်။သူ သည်လည်း ကင်မရွန်းနိုင်ငံ သား လုံဂျီတနော် ဆိုသူဖြစ်၏။ အမှုစစ်အဖွဲ့ကသူ့ကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားဖြင့် စစ်ဆေးရာ တွင် သူကလည်းအင်္ဂလိပ် ဘာသာ စကားကို ပီပီသသပင် ပြန်လည်ပြော၍ ဖြေကြားခဲ့ သည်။
“ကျွန်တော်တို့က မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေကို အဓိကထား လိမ်လည်ဖို့ မရည်

ရွယ်ပါဘူး။မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားသား တရုတ်၊ကုလား၊ စီးပွားရေး သမားတွေ ကိုပစ်မှတ်ထား တာ ပါ။သူတို့မှာပဲ ဒေါ်လာငွေက များများရှိမှာလေ။ကျွန်တော်နဲ့ တန်ဘီချက်တို့ ရန်ကုန်ကို ရောက်ပြီး အဲဒီလို စီးပွားရေး သမားတွေကို ရှာဖွေခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့က အမေရိကန် ငွေစက္ကူအတု မလုပ်တတ်ပါ။ အရောင်အမည်းဆိုးထားတဲ့ ငွေစက္ကူကြားထဲမှာ အစစ်ကို ညှပ်ပြီး လိမ်လည်တာပါ။

www.burmeseclassic.com

လိမ်လည်ပုံကိုပြသစဉ်

ပြီးတော့ ကျွန်တော်သွားလာ ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတွေမှာ အမေရိကန် ဒေါ်လာကို အစစ်အဆေးများ ပြီး ကန့်သတ်ချက်တွေရှိတော့ ငွေစက္ကူအစစ်တွေကို အဲဒီ အမည်းရောင်စက္ကူတွေကြားညှပ် ပြီး အနားတစ်ဖက်ဆီမှတိပ်များ ကပ်သယ်ဆောင်ရပါတယ်။လေ ဆိပ်အဝင်အထွက်မှာ ရှာဖွေ သိမ်းဆည်းခြင်း မခံရဖို့ပါ။”

လုံခြုံတော်ကန်၏ ဝန်ခံ ချက်စကား။

အမှုအား စုံစမ်းစစ် ဆေးခဲ့သော မှုခင်းတပ်ဖွဲ့သည် ဤမှုခင်းကို ရှောင်တရားစွဲဆိုဖို့ ပြင်ဆင်ကြရတော့သည်။

(၅)

နိုင်ငံခြားသားကင်မရွန်း (၄)ဦးတို့က ၎င်းတို့၏လိမ် လည်နည်းကိုပါ ဝန်ခံပြသခဲ့ကြ သည်။ပိပိရီရိ သဘာဝကျကျ လိမ်တတ်ကြောင်းလည်း တွေ့ ရသည်။သို့သော် မည်သည့် မကောင်းမှုမှာမဆို ဟာကွက် များရှိနေသည်သာ ဖြစ်၏။ ဆိတ်ကွယ်ရာဟူ၍လည်း မရှိ နိုင်။

ယခု ကင်မရွန်းများ၏ လိမ်လည်မှုကိုပဲ ကြည့်ပါ။

ငွေစက္ကူအစစ်တစ်ရွက် အတုနှစ်ရွက်ပွားနိုင်သည်ဟု ဆို၍ အတုများကို အလိမ်ခံရ မည့်သူ့အား လက်တွေ့လုပ်ပြခဲ့

သည်။အစစ်တစ်ရွက်နှင့်အတု နှစ်ရွက် ထွက်လာသည်။စင်စစ် ယင်းတို့လုပ်ခဲ့သည်မှာ အတုမ ဟုတ်၊မူလက ဒေါ်လာငွေစက္ကူ အစစ်များသာဖြစ်၏။

“စုံထောက်အမြင်နဲ့ ကြည့်ရင်သူတို့လိမ်နေကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှားသိနိုင်ပါတယ်။ ကြည့်လေဗျာ... သူတို့ပြောသလို အစစ်တစ်ရွက်ကို အတုနှစ်ရွက် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ ငွေစက္ကူ သုံးရွက်စလုံးဟာ နံပါတ်တွေ ဘယ်ကွဲနေပါ မလဲဒါကိုသတင်း ပေးဆီကနေ အတုနဲ့အစစ်ဆိုတာကိုယူပြီး ယှဉ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဒီ အချက်က ထင်းခနဲပေါ် လာတာပဲလေ...”

တပ်ဖွဲ့မှူး၏ စုံထောက် ပညာဖြင့် ပြောသောစကားက တော့ မှတ်သားစရာပင်ဖြစ်ပါ တော့သည်။

သီဟယိပ်တင်စော